

Επίθεση χωρίς τέλος, πόλεμος και καταστολή
Ο λαός να χαράξει
τη δική του πορεία!

Αθήνα 11/10, συναυλία στο Καλλιμάρμαρο για το έγκλημα στα Τέμπη

Νέες αλυσίδες σκλαβιάς και εκμετάλλευσης ετοιμάζονται να περάσουν στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία, την ίδια στιγμή που τα τύμπανα του πολέμου ηχούν όλο και πιο δυνατά στην περιοχή μας και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Παρά τα κυβερνητικά ψέματα για «αυξήσεις» και «ελαφρύσεις» με τα διαβόητα «12+12 μέτρα» και τις κάλπικες εξαγγελίες του Μητσοτάκη στη ΔΕΘ, το προσχέδιο του προϋπολογισμού που κατατέθηκε είναι φα-

νερό πως κινείται στη γραμμή της άγριας επίθεσης και της συντριβής εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, με επιπλέον περικοπές και σκληρή φορομπηχτική πολιτική. Στην επικεφαλίδα του, άλλωστε, τίθεται emphaticά ο στόχος για νέα «ματωμένα» πρωτογενή πλεονάσματα, που επέστρεψαν για να μείνουν, και φέτος προβλέπονται στο 2,5%.

Και δεν είναι μόνο αυτά, μιας και η επόμενη περίοδος περιγράφεται από τα κυβερνητικά στελέχη ως «σπριντ»! Ετοι-

μάζονται να «γκαζώσουν», λοιπόν, για να περάσουν έναν ορυμαγδό νομοθετημάτων και αποφάσεων ενάντια στον κόσμο της δουλειάς, στρώνοντας το έδαφος για την κλιμάκωση της ληστείας του λαϊκού εισοδήματος, που ήδη ξεζουμίζεται από την καπιταλιστική ακρίβεια, για χτυπήματα στις εργασιακές σχέσεις και την ασφάλιση, για δημιουργία ειδικών ζωνών απεριορίστης εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, για βαριά πλήγματα στα δικαιώματα σε περίθαλψη και εκπαίδευση.

συνέχεια στη σελ.2

Διότι δεν συνεμορφώθησαν!
Η κυβέρνηση απειλεί με απόλυση εκπαιδευτικούς
για τη συνδικαλιστική τους δράση

(σελ. 10, 11)

Μέση Ανατολή
Ματωμένο κουβάρι
σχεδιασμών και κινδύνων

(σελ.21)

Νέα Δημοκρατία
Γενέθλια με ευχές για... συνοχή!

(σελ.6)

20 Νοέμβρη: Όλοι στην απεργία!
Να δώσουμε μαζική, μαχητική
απάντηση στην αντεργατική
επίθεση!
Να αντιπαλέψουμε την απραξία,
την υποταγή και τις αυταπάτες!

(σελ. 7)

Οι υγειονομικοί πρέπει
και μπορούν να βηματίσουν
την πάλη τους!

(σελ.8)

Πτώση ασανσέρ
στις Γ' Εστίες Θεσσαλονίκης

Κίνδυνος για τη ζωή των
φοιτητών οι ασυντήρητες
φοιτητικές εστίες

ΜΑΤ, ξύλο και συλλήψεις η απάντηση
της κυβέρνησης στην κινητοποίηση των
οικοτρόφων

(σελ. 15)

Αλβανία-Ιταλία
Ενεργοποιήθηκε η αντιδραστική
συμφωνία
Μελόνι-Ράμα

Νέα δεινά για τους μετανάστες

(σελ. 20)

Αφιέρωμα
Συλλογικές Συμβάσεις

Πώς να χωρέσουν οι ανάγκες
των εργαζομένων
στις «αντοχές της οικονομίας»;

Η διεκδίκηση - επανακατάκτηση
συλλογικών συμβάσεων
είναι υπόθεση μαζικής πάλης

Ο συνδικαλισμός της ήττας
στην υπηρεσία του κεφαλαίου και
της εργοδοσίας

(σελ. 12, 13)

Επίθεση χωρίς τέλος, πόλεμος και καταστολή Ο λαός να χαράξει τη δική του πορεία!

συνέχεια από σελ. 1

Τα εργατικά δικαιώματα είναι ζήτημα ταξικής πάλης

Η εξελισσόμενη προσπάθεια κατοχύρωσης της «απόλυτης εξουσίας» του αστικού κράτους και των κυβερνήσεων στο ζήτημα του καθορισμού του κατώτατου μισθού, όπως αποτυπώνεται στη συζήτηση που έχει ανοίξει από την πλευρά της Κεραμέως, της νεόκοπης επιτροπής σοφών και της ΕΕ, δείχνει πεντακάθαρα τη θέση που επιφυλάσσουν οι κυρίαρχοι στην εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό εντός της «κανονικότητας» που οικοδομούν. Η ανακάλυψη νέων «μαθηματικών τύπων» για τον υπολογισμό του και η υποτιθέμενη εναρμόνιση του μισθού με τα «αντικειμενικά στοιχεία της οικονομίας» δεν είναι τίποτε άλλο παρά η έκφραση του ταξικού-πολιτικού συσχετισμού δύναμης που έχει διαμορφώσει υπέρ του το κεφάλαιο, πηγαίνοντας σε αυτή τη φάση ακόμα παραπέρα ένα καθεστώς που είχε εγκαινιάσει στη χώρα μας τη λεγόμενη περίοδο των μνημονίων.

Από κορυφαίο επίδοκο της ταξικής πάλης, που αντανάκλα το επίπεδο συγκρότησης και διεκδικητικότητας της εργατικής τάξης, οι δυνάμεις του συστήματος επιδιώκουν να μετατρέψουν το ζήτημα του μισθού και των συλλογικών συμβάσεων σε συνάρτηση των διαβόητων αντοχών της οικονομίας, που ρυθμίζεται από τις αποφάσεις της εκάστοτε κυβέρνησης. Πρόκειται για αναπόσπαστο στοιχείο της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, που αμφισβητεί ανοικτά ακόμα και αυτή τη δυνατότητα των «από κάτω» να διαπραγματεύονται συλλογικά τους όρους πώλησης της εργατικής τους δύναμης στους καπιταλιστές.

Σε αυτό το πλαίσιο εργασιακού μεσαίωνα, φυσικά, ο «κοινωνικός εταιρισμός» και η συνδιοίκηση χωράνε μια χαρά! Και μπορεί εξ αντικειμένου οι αρμοδιότητες των εργατοπατέρων και των ρεφορμιστών ως συμβουλευτόρων του αστικού κράτους να περιορίζονται στις νέες συνθήκες, αλλά είναι παραπάνω από σαφές πως το σύστημα έχει ανάγκη τη διαρκώς υπονομευτική παρουσία τους και τον αποπροσανατολιστικό ρόλο που παίζουν στο εσωτερικό του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Γι' αυτό και η ΓΣΕΕ βρήκε από τους πρώτους ευρύχωρο στασίδι στον στημένο διάλογο της Κεραμέως, γι' αυτό και συστήνεται «επιτροπή διαβούλευσης», για να «λαμβάνουν υπόψη τους» και στην πραγματικότητα να νομιμοποιούν οι «εκπρόσωποι» των εργαζομένων τις αντεργατικές αποφάσεις.

Και είμαστε σίγουροι ότι αν του δοθεί χώρος σε όλα αυτά, αυτός θα αξιοποιηθεί και με το παραπάνω από το πανέτοιμο για κάθε θεσμικό θίασο που στήνεται ρεφορμιστικό ΚΚΕ! Το αποδεικνύει, εξάλλου, καθημερινά σε χώρους εργα-

σίας και σχολές, κρύβοντας κάτω από βερμπαλισμούς και ταξικές κορόνες τα ατέρμονα παζάρια με τους ιθύνοντες και την πολιτική της συνδιαλλαγής που ακολουθεί. Το απέδειξε μέχρι και στην κοινοβουλευτική συνέλευση του ΝΑΤΟ, όπου δεν δίστασε να συμμετάσχει δια αντιπροσώπου!

Με καταστολή και διώξεις οχυρώνονται απέναντι στη λαϊκή οργή

Είναι ξεκάθαρο, βέβαια, πως παρά τα όποια ψήγματα συναίνεσης αναζητάει το σύστημα στην πολιτική του, το μαστίγιο θα συνεχίσει να αποτελεί το πρώτο και τελευταίο επιχείρημα! Στη φάση της άγριας επίθεσης και της προετοιμασίας των όρων ενός γενικευμένου πολέμου που ξανοίγεται μπροστά μας, η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής αποτελεί την κεντρική γραμμή των κυρίαρχων απέναντι σε κάθε αμφισβήτηση που δέχονται, κάθε αγωνιστικό σκίρτημα, κάθε εστία αντίστασης και διεκδίκησης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Το προηγούμενο φάνηκε στη «γραμμή παραγωγής» παράνομων και καταχρηστικών απεργιακών κινητοποιήσεων που μπήκε σε λειτουργία το προηγούμενο διάστημα, με μια σειρά απεργιών να απαγορεύονται από την «ανεξάρτητη» αστική δικαιοσύνη μέσα σε λίγες μέρες. Ακόμα και η λύσσα στελεχών της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στους φαντάρους που συμμετείχαν σε συγκέντρωση του ΚΚΕ αποτυπώνει ακριβώς αυτή τη γραμμή της μηδενικής ανοχής απέναντι σε οποιαδήποτε φωνή αμφισβήτησης, παρά τις αυταπάτες που διαχρονικά τρέφει ο ρεφορμισμός για τις δυνατότητες «εκδημοκρατισμού» του αστικού κράτους και

των μηχανισμών του, όπως ο στρατός.

Πολύ περισσότερο, η βιομηχανία διώξεων που έχει στηθεί ενάντια στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς, που κατ' επιταγή του υπουργού παιδείας μπαίνουν στο στόχαστρο και κινδυνεύουν μέχρι και να απολυθούν, συνιστά ποιοτική αναβάθμιση της επίθεσης στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και πρέπει να αντιμετωπιστεί ως τέτοια. Γιατί είναι πασιφανές ότι αν η κατασταλτική μανία της κυβέρνησης και των παρατρεχάμενων της σημειώσει επιτυχίες σε αυτό το πεδίο, που σε αυτή τη φάση αφορά κυρίαρχα τους συντρόφους και συναγωνιστές που διώκονται, θα καταφέρει ταυτόχρονα να διαμορφώσει και ένα πολύ σοβαρό αρνητικό προηγούμενο απέναντι στο κίνημα των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα, αλλά και ευρύτερα. Γι' αυτό και δεν μπορεί να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην κατεύθυνση οικοδόμησης όρων μαζικού κινήματος για την απόκρουση αυτής της επιθετικής κίνησης του συστήματος.

Η πολιτική αστάθεια η μόνη «σταθερά» του ντόπιου αστικού συστήματος

Αυτή η πολιτική, της επέλασης σε κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα και της φασιστικοποίησης, είναι που δίνει αέρα στα πανιά των φασιστών και των ακροδεξιών μορφωμάτων, όσο και αν η κυβέρνηση καμώνεται το τελευταίο διάστημα ότι ανοίγει «μέτωπο» απέναντί τους, με αφορμή την αντιπαράθεση στελεχών της με το κόμμα της Λατινοπούλου και άλλα φασιστοειδή του πολιτικού σκηνικού. Πρόκειται για μια αντιπαράθεση κάλπικη, που στόχο έχει τον επαναπατρισμό του ακροδεξιού ακροατηρίου της ΝΔ στις δύσκολες συνθήκες ρευστότητας του αστικού πολιτικού συστή-

ματος. Ταυτόχρονα, πρέπει να σημειωθεί ότι με την ανύψωση των τόνων και τα στριμώγματα προς τις ακροδεξιές παραφυάδες στέλνεται και το μήνυμα ότι για να τύχουν αξιοποίησης στο μέλλον, λαμβάνοντας πιο αναβαθμισμένους ρόλους στο πολιτικό σκηνικό, δεν θα πρέπει να ξεχνάνε τις προτεραιότητες των ξένων και ντόπιων κέντρων εξουσίας, τόσο στο μεταναστευτικό όσο και σε μια σειρά από άλλα ζητήματα.

Το ζήτημα της εναλλακτικής πολιτικής λύσης στη ΝΔ, άλλωστε, εκκρεμεί, όσο και αν θριαμβολόγησαν οι πάντες για τη «νέα μέρα» στο ΠΑΣΟΚ μετά την επανεκλογή Ανδρουλάκη, του οποίου τα προτερήματα ισορρόπησης ανάμεσα σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και απεύθυνσης στον κόσμο του δεύτερου, εκτιμήθηκαν από τα ξένα και ντόπια κέντρα σε σχέση με τους πιο «στιγματισμένους» προς τη μία ή την άλλη πλευρά Διαμαντοπούλου και Δούκα. Σε αυτήν την κατεύθυνση, σίγουρα βάρυνε και η συνθήκη στην οποία βρίσκεται ο ΣΥΡΙΖΑ, που πλέει σε πελάγη σύγχυσης και διάλυσης. Έχει γίνει ολοφάνερο από καιρό, εξάλλου, το κλείσιμο του κύκλου που αρχικά ανέδειξε τον ΣΥΡΙΖΑ ως κυβερνητικό κόμμα, που εκμεταλλεύτηκε τη λαϊκή αγανάκτηση της περασμένης δεκαετίας, και αναζητείται ακόμα αν μπορεί παρά το δεδομένο αυτό να παίξει ρόλο στις νέες συνθήκες.

Οι συνθήκες πολιτικής αστάθειας, φυσικά, δεν προέκυψαν από το πουθενά, αλλά είναι άμεσο αποτέλεσμα της κατάρρευσης των κοινωνικών συμβολαίων με τα μικρά και μεσαία αστικά στρώματα που έφερε το προηγούμενο διάστημα η ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου. Οι σχέσεις με αυτά δεν φαίνονται, μάλιστα, να έχουν ιδιαίτερες προοπτικές αποκατάστασης, όσο και να πασχίζουν για αυτό οι ομάδες των βουλευ-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

των της ΝΔ που επιδίδονται σε κοινοβουλευτικές ερωτήσεις για μια σειρά από κοινωνικά ζητήματα, μήπως και ανακόψουν τη φθορά που υφίσταται στη βάση της αντιλαϊκής πολιτικής της.

Η πολιτική αναταραχή επιτείνεται στη βάση των αδιεξόδων του εξαρτημένου ντόπιου καπιταλισμού, που περιδινεί σε ένα περιβάλλον κρίσης και παρόξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε πρωτοφανέρωτα επίπεδα. Σε μια περιοχή στα όρια της ευρύτερης ανάφλεξης, με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ να απολαμβάνει τις πλάτες των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στη γενοκτονία που διαπράττει σε βάρος του παλαιστινιακού λαού και να μετατρέπει κάθε μέρα που περνάει τον Λίβανο σε «νέα Γάζα», ανοίγοντας και άλλο τη βεντάλια της αντιπαράθεσης με το καθεστώς του Ιράν, πίσω από την οποία βρίσκεται η διαπάλη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων πρώτης γραμμής για την κυριαρχία, με προεξάρχουσα την αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας. Σε έναν κόσμο, που με επίκεντρο την ιμπεριαλιστική σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας στην Ουκρανία, βαδίζει πρόσω ολοταχώς προς το «αδιανόητο» ενός γενικευμένου ολοκαυτώματος.

Σε όλα αυτά τα μέτωπα, η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη σέρνεται και προσφέρει κάθε είδους εκδουλεύσεις στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της. Και την ίδια ώρα που μπλέκει τον λαό και τη νεολαία σε περιπέτειες με απρόβλεπτες συνέπειες, αγωνιά να εισπράξει την εύνοια των πατρώνων της και φαντασιώνεται ρόλους στην περιοχή σε βάρος της ανταγωνίστριάς της τουρκικής αστικής τάξης. Η διατεταγμένη, όμως, από τις ΗΠΑ ελληνοτουρκική προσέγγιση είναι φανερό πως ιεραρχεί υψηλότερα τη συνοχή της νοτιοανατολικής πτέρυγας του NATO απέναντι στις πολεμικές ανάγκες, προσθέτοντας ακόμα περισσότερα αδιέξοδα και στριμώγματα στο ντόπιο πολιτικό σύστημα.

Το τελευταίο διάστημα, μάλιστα, οι πιέσεις που ασκούνται από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές για συμφωνία επί των ανοικτών ζητημάτων του Αιγαίου, πολλαπλασιάζουν τα βραχυκυκλώματα των εγχώριων παραγόντων. Αυτό αντανakλάται μέχρι και στην αναζήτηση του νέου προέδρου της δημοκρατίας, με τη φημολογούμενη πρόσφατη προτροπή Γεραπετρίτη προς τη Σακελλαροπούλου για παραίτηση να δείχνει ότι ψάχνουν ένα νέο και πάνω από όλα «ευέλικτο» πρόσωπο που θα χρεωθεί τις όποιες απόπειρες συμβιβασμού προχωρήσουν. Η κατάληξη, βέβαια, δεν μπορεί να προδιαγραφεί, μιας και είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρεθεί τρόπος γεφύρωσης των αντιτιθέμενων επιδιώξεων των δύο αστικών τάξεων στην αντιδραστική τους αντιπαράθεση, οι όροι της οποίας άπτονται του πυρήνα των μωροφιλοδοxiών τους και της ίδιας τους της ύπαρξης.

Η λαϊκή πάλη να σταθεί ανάχωμα στις αντιδραστικές εξελίξεις!

Οι μαζικές πορείες αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, ο αγώνας των διανομέων σε Wolt και efood, οι απεργίες υγειονομικών και εκπαιδευτικών, οι κινητοποιήσεις σε μια σειρά από κλάδους όλο το προηγούμενο διάστημα, παρά τα προβλήματα και την αναντιστοιχία τους με τις ανάγκες της περιόδου, εκ των πραγμάτων δημιουργούν ρωγμές στο σκληρό της «κανονικότητας» που θέλουν να διαμορφώσουν η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα κόμματα του συστήματος. Ο δρόμος που ανοίγουν αυτοί οι αγώνες πρέπει να διευρυνθεί και να μακρύνει!

Μπροστά στην πανελλαδική πανεργατική απεργία στις 20 του Νοέμβρη, που προκήρυξαν μετά από πολλές ταλαντεύσεις οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, πρέπει να καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να βγουν οι εργαζόμενοι στο προσκήνιο και να πάρουν την υπόθεση της επιτυχίας της στα δικά τους χέρια. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να χαλάσει η σούπα του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, που θέλει μια απεργία εξαρχής ναρκοθετημένη, χωρίς πραγματικό περιεχόμενο αναμέτρησης με την κυρίαρχη πολιτική, μόνο και μόνο για να βγει από την υποχρέωση και να επιβεβαιώσει την ύπαρξή του. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να ξεπεραστεί το εμπόδιο του καθεστωτικού ρεφορμισμού του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ, που επιδιώκει οι αγώνες που ξεσπάνε να μένουν καθηλωμένοι σε μια ανώδυνη διαμαρτυρία, με μοναδικό ορίζοντα την εκλογική του αναπαραγωγή.

Στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα σχολεία και τις σχολές, σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο, μπορεί και πρέπει όλο το επόμενο διάστημα να ξεδιπλωθούν πρωτοβουλίες οργάνωσης και αγώνα, για τη μαζικοποίηση της απεργίας, την ανάδειξη και ενίσχυση κινήσεων και εστιών αντίστασης και διεκδίκησης που θα διαμορφώνουν όρους συνέχισης και αναβάθμισης της πάλης. Για να σπάσει το σιωπητήριο που θέλουν να επιβάλουν οι κυρίαρχες δυνάμεις. Για να συγκροτηθούν προϋποθέσεις κινήματος απέναντι στη βάρβαρη επίθεση και τους πολεμικούς κινδύνους. Σε αυτήν την κατεύθυνση θα κινηθούν οι δυνάμεις του ΚΚΕ(μ-λ) και τα μαζικά σχήματα που στηρίζει.

Αποψη

Ο κρατικός προϋπολογισμός για το 2025, που κατατέθηκε αυτή την εβδομάδα στη Βουλή, κινείται στις γνωστές αντιλαϊκές «ράγες» της φορομνηξίας-φοροληστείας και παραπέρα φτωχοποίησης της εργατικής τάξης και του λαού. Ένας προϋπολογισμός που, όπως περηφανεύεται η κυβέρνηση, υποβλήθηκε συγχρόνως και είναι εναρμονισμένος με το Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό-Διαρθρωτικό Σχέδιο 2025-2028 (ΜΔΣ). Ένα ΜΔΣ που αποτελεί τη βάση της οικονομικής πολιτικής έως το 2028, σύμφωνα με τις απαιτήσεις και τις κατευθύνσεις των δανειστών-ληστών της ΕΕ, και ένας προϋπολογισμός παρατεταμένης μνημονιακής εποπτείας, «ματωμένων» πλεονασμάτων και φοροαφαίμαξης του λαού. Προϋπολογισμός-εργαλείο αναδιανομής υπέρ του κεφαλαίου και μηχανισμός μεταφοράς πλούτου και αξιών από τους «κάτω» προς τους «πάνω» (από την εργασία προς το κεφάλαιο) και από «μέσα» προς τα «έξω» (από τη χώρα προς τους ληστές-ιμπεριαλιστές).

Και αυτός ο προϋπολογισμός υπηρετεί τον στόχο-απαίτηση των δανειστών για πρωτογε-

κών προσώπων (μισθωτοί, συνταξιούχοι, μικροεπαγγελματίες κ.λπ.).

Την ίδια στιγμή -και παρά τα δισ. ευρώ του Ταμείου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας (ΤΑΑ) που κάθε τόσο πιπιλάει η κυβέρνηση- οι κοινωνικές δαπάνες παραμένουν ουσιαστικά παγωμένες, με τις όποιες αυξήσεις ίσα-ίσα να καλύπτουν την αύξηση του πληθωρισμού. Έτσι για το 2025, σε σχέση με το 2024 προβλέπεται αύξηση των καθαρών πρωτογενών δαπανών μόνο κατά 3,6%, που σε καμία περίπτωση δεν καλύπτουν τις ανάγκες και τις τεράστιες ελλείψεις που υπάρχουν σε υγεία-παιδεία-πρόνοια κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι για το 2025 προβλέπονται μειώσεις και στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων (από 9,4 δισ. ευρώ το 2024, μειώνεται στα 9,2 δισ. ευρώ το 2025) και στη μισθοδοσία-παροχές σε εργαζόμενους (από 14,9 δισ. ευρώ το 2024, μειώνονται στα 14,7 δισ. ευρώ το 2025).

Βέβαια στο προσχέδιο προϋπολογισμού υπάρχουν και «δημοσιονομικές παρεμβάσεις για την ενίσχυση του διαθέσιμου εισοδήματος», όπως προβάλλονται από την κυβέρνηση. Έτσι, η κυβερνητική προπαγάνδα μιλάει

Κρατικός προϋπολογισμός 2025 Στις «ράγες» της λιτότητας, της φοροληστείας και της φτωχοποίησης

νή πλεονάσματα (από 2,4% έως 2,5% κάθε χρόνο), έτσι ώστε στην 5ετία 2024-2028 περίπου 30 δισ. ευρώ να αφαιρεθούν από τις τσέπες του λαού και να πάνε στην «εξυπηρέτηση» του δημόσιου χρέους. Ένα χρέος που όλο «εξυπηρετείται» και όλο παραμένει δυσθεώρητο. Ένα δημόσιο χρέος που, όπως αποπροσανατολιστικά μας λέει η κυβέρνηση, «μειώνεται ως ποσοστό του ΑΕΠ» (μια ποσοστιαία μείωση λόγω ακρίβειας και λόγω πληθωρισμού που διογκώνουν πλασματικά το ΑΕΠ) αλλά σε απόλυτους αριθμούς χρόνο με το χρόνο αντί να μειώνεται αυξάνεται και για το 2025 προβλέπεται στα 361,4 δισ. ευρώ, όταν το 2020 ήταν 341,6 δισ. ευρώ!

Για το 2025 λοιπόν, στο προσχέδιο του προϋπολογισμού προβλέπονται περισσότεροι φόροι, παραπέρα φοροαφαίμαξη λαού και εργαζόμενων: Στο 2024 είχαμε υπερπόδοση στην εισπραξη φόρων: από τα 62,9 δισ. ευρώ που προβλέπονταν, εισπράχθηκαν τελικά πάνω από 66,2 δισ. ευρώ! Για το 2025 προβλέπεται νέα φοροεπιδρομή με τους φόρους να σκαρφαλώνουν στα 68,7 δισ. ευρώ, δηλαδή 2,5 δισ. ευρώ περισσότεροι από το 2024! Και από αυτά τα 2,5 δισ. ευρώ το 62% περίπου (1,5 δισ. ευρώ) είναι «φόροι επί αγαθών και υπηρεσιών», δηλ. έμμεσοι φόροι που βαρύνουν τον τελικό καταναλωτή. Από το σύνολο των φόρων που προβλέπονται για το 2025 (68,7 δισ. ευρώ) πάνω από το 55% (37,8 δισ. ευρώ) είναι έμμεσοι φόροι όπως ΦΠΑ, ΕΦΚ κ.λπ. που πληρώνουν τα λαϊκά νοικοκυριά. Αλλά και όσον αφορά τους άμεσους φόρους (όπως ο φόρος εισοδήματος κ.α.) πάλι είναι τα φυσικά πρόσωπα που σηκώνουν τα μεγαλύτερα φορολογικά βάρη: από τα 24,9 δισ. ευρώ που προβλέπονται ως έσοδα από τον φόρο εισοδήματος, μόνο το 32% (7,9 δισ. ευρώ) αναλογεί σε νομικά πρόσωπα (εταιρείες ΑΕ, ΕΠΕ, ΙΚΕ κ.λπ.) ενώ πάνω από το 60% (15,1 δισ. ευρώ) θα πέσουν στις πλάτες φυσι-

για αύξηση του κατώτατου μισθού, που θα προσαρμοστεί από τα 830 ευρώ στα 950 ευρώ το... 2027! Με έναν μέσο ονομαστικό μισθό που σήμερα εξακολουθεί να είναι κατά 14,8% μικρότερος από αυτόν του 2011 (!) και που η κυβέρνηση υπόσχεται να τον φτάσει στα επίπεδα του 2011 το... 2027! Και με τον πραγματικό μέσο μισθό να είναι πολύ πιο κάτω από τον ονομαστικό και η πραγματική αγοραστική δύναμη του εργαζόμενου να ροκανίζεται καθημερινά από τον πληθωρισμό, την ακρίβεια και τις απανωτές αυξήσεις στο κόστος ζωής. Μισθοί πείνας που δεν καλύπτουν ούτε τις βασικές ανάγκες ενός λαϊκού νοικοκυριού.

Μιλάει επίσης η κυβέρνηση για αύξηση των συντάξεων με «αυξήσεις» από 17 έως 20 ευρώ (!) στη μέση κύρια σύνταξη των 817 ευρώ, δηλαδή μια αύξηση-κοροϊδία από 0,56 έως 0,66 ευρώ την ημέρα!

Στα «φιλολαϊκά» μέτρα της κυβέρνησης περιλαμβάνεται επίσης και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά μία ποσοστιαία μονάδα από 1/1/2025. Δηλαδή αντί για αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα προωθείται μείωση ασφαλιστικών εισφορών, που ευνοεί κυρίως την εργοδοσία και επιστρέφει μπουμέρανγκ στους εργαζόμενους, αφού για τα ασφαλιστικά ταμεία σημαίνει μείωση εσόδων και διόγκωση των ελλειμμάτων.

Ο λαός και οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να ελπίζουν «δημοσιονομικές παρεμβάσεις» στα «δημοσιονομικά περιθώρια» που επιτρέπουν το κεφάλαιο και οι «δανειστές»-ιμπεριαλιστές. Μπορούν να ελπίζουν μόνο στους αγώνες τους. Για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, για αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, για δουλειά-εισόδημα-δικαιώματα. Για ζωή, για μέλλον. Έχουν κάθε λόγο να παλέψουν για να «εκτροχιάσουν» έναν αντιλαϊκό προϋπολογισμό φοροληστείας, λιτότητας και φτωχοποίησης.

δημοκρατικά δικαιώματα

Όλο και πιο μελανή η ζωή των προσφύγων και των μεταναστών

Στη ρότα της σκλήρυνσης παροχής Ασύλου σε μετανάστες και πρόσφυγες, των συνοριακών ελέγχων και των απελάσεων κινείται η Γερμανία, εννοώντας, στην πράξη, την πρόσφατη σχετική απόφασή της. Μάλιστα, διά στόματος της υπουργού Εσωτερικών, Φέξερ, τονίζεται η ανάγκη «κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής» ενάντια στη λεγόμενη «παράνομη μετανάστευση» και για τον περιορισμό χορήγησης Ασύλου, «στρογγυλεύοντας» κάπως την αντιπαράθεση με τους άλλους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, που κι αυτοί αποφεύγουν την «καυτή πατάτα» που έχει δημιουργήσει η πολιτική τους.

Η Γερμανία προτείνει, επίσης, την επίσπευση της εφαρμογής του αντι-μεταναστευτικού Συμφώνου στο οποίο κατέληξαν τα 27 κράτη - μέλη της ΕΕ τον περασμένο Μάη, που κανονικά θα τεθεί σε εφαρμογή τον Ιούνιο του 2026. Ένα σύμφωνο που περιέχει, σύμφωνα με αυτούς, «θετικές» και «σημαντικές» διατάξεις σκλήρυνσης. Ο δε Κανονισμός του Δουβλίνου κρίνεται ανεπαρκής, λειψά εφαρμοζόμενος και πρέπει να ξεπεραστεί... «από τα δεξιά». Την ίδια στιγμή η Ιταλία, «του Νότου», αποφασίζει την επίσπευση και την υλοποίηση της συμφωνίας της νεοφασίστριας Μελόνι με την Αλβανία, για τη δημιουργία δύο σιδηρόφρακτων κέντρων κράτησης χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στις πόλεις Σεντζίν και Γκιαντέρ της Βόρειας Αλβανίας. Αυτά θα έχουν χωρητικότητα 3.000 κρεβάτια, 500 άτομα προσωπικό και ιταλική διοίκηση. Εκεί θα μεταφερθούν μάλιστα, άμεσα, οι λεγόμενοι «παράτυποι» μετανάστες που περισυνελέγησαν το προηγούμενο διάστημα απ' το Πολεμικό Ναυτικό της Ιταλίας στα διεθνή ύδατα της Μεσογείου.

Έτσι «απαντά» απ' τη μεριά του ο ιταλικός ιμπεριαλισμός στην όξυνση του μεταναστευτικού ζητήματος. Με φυλάκιση, περιθωριοποίηση και εξαθλίωση των μεταναστών, παρά τα απατηλά λόγια πως «βοηθά» και δεν «ξεφορτώνεται» τους μετανάστες! Την ίδια στιγμή, σχεδόν 300 μετανάστες που είχαν ξεκινήσει απ' την Τυνησία και τη Λιβύη διασώθηκαν στο γνωστό θανατονήσι της Λαμπεντούζα. Αλλά και στη χώρα μας, στις 13/10, 81 πρόσφυγες και μετανάστες έστελναν σήμα κινδύνου στα ανοικτά της Πύλου. Για να διασωθούν και να μεταφερθούν, στη συνέχεια, στην Καλαμάτα. Στην Κω, πάλι, τέσσερις πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους σε ακόμα ένα... «ναυάγιο». Ανάμεσά τους και δύο παιδιά... Ενώ η κατάσταση με τους άστεγους πρόσφυγες στην πόλη της Ρόδου καλά κρατεί...

Κι αν η «μοίρα» αυτή, στην οποία καταδικάζει το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα κι ο ιμπεριαλισμός τους ξεριζωμένους λαούς, γνωρίζει καθημερινά νέα επεισόδια, δεν λείπουν τα «συμπληρώματά» της. Οι ρατσιστικές επιθέσεις και η κρατική και παρακρατική βία σε βάρος τους. Έτσι, το μεσημέρι του Σαββάτου, 12/10, ο διανομέας της WOLT, Μοχάμεντ Ασλάμ, από το Πακιστάν, που ζει 18 χρόνια στη χώρα μας, δέχεται βίαιη επίθεση από «άγνωστα» «κοντοκουρεμένα, μαυροντυμένα» άτομα, όταν σταμάτησε σε ένα ΑΤΜ κοντά στη γέφυρα Ροσινιόλ, στα Σεπόλια. Τον χτύπησαν, βρίζοντάς τον «βρωμοπακιστανέ» και «μαύρε». Μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός» με σπασμένα δόντια και χτυπήματα στο κεφάλι, που χρειάστηκαν ράμματα. Στην Καλαμάτα, «άγνωστοι» βανδάλισαν, γράφοντας φασιστικό σύνθημα, το φορτηγάκι κάποιου που εξέφρασε σχόλιο αλληλεγγύης στους μετανάστες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Και ξανά στα Σεπόλια, ομάδες φασιστοειδών επιτέθηκαν, το βράδυ της Κυριακής 13/10, σε πολυκατοικία που φιλοξενεί ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες, τραυματίζοντας δύο απ' αυτούς.

Το συνολικό αντιδραστικό κλίμα και η εντεινόμενη φασιστικοποίηση είναι που τροφοδοτούν τέτοιες επιθέσεις και συμπεριφορές. Κι ενώ τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν και παράγουν θάνατο, δυστυχία και προσφυγιά, όλες οι πλευρές της ζωής των προσφύγων και των μεταναστών «μαυρίζουν» ακόμα περισσότερο, ως αποτέλεσμα της πολιτικής του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων και των ιμπεριαλιστών. Όπως άλλωστε και οι ζωές των λαών των «χωρών υποδοχής».

ΜΑΤ «επί το έργον» Ενάντια σε φοιτητές και σε διαδηλωτές υπέρ της Παλαιστίνης

Η διαμαρτυρία των φοιτητών του ΑΠΘ στις 10 Οκτώβρη για το χαλασμένο ασανσέρ που έπεσε - ευτυχώς χωρίς θύματα - στις εστίες χτυπήθηκε από δμοιρίες ΜΑΤ και ΟΠΚΕ μέσα στο κτίριο της παλιάς Φιλοσοφικής. Οι αστυνομικές δυνάμεις, μετά από κάλεσμα του Πρύτανη, χτύπησαν τους φοιτητές με κλομπ και πραγματοποίησαν 5 συλλήψεις. Έτσι απάντησαν η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί του συστήματος σε μια διαμαρτυρία για την επικίνδυνη για την υγεία και τη ζωή των φοιτητών κατάσταση που επικρατεί στις άθλιες φοιτητικές εστίες. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ έχουν τα δάκρυά τους για τον «εγκλωβισμό του Πρύτανη απ' τους φοιτητές»...

Αλλά και όταν ολοκληρωνόταν η διαδήλωση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, στην Αθήνα τη Δευτέρα 7 Οκτώβρη, δυνάμεις των ΜΑΤ επιτέθηκαν απροσχημάτιστα στους διαδηλωτές και στον παριστάμενο κόσμο στην οδό Πανόρμου, ρίχνοντας χημικά και χειροβομβίδες «κρότου - λάμψης». Μετά επιδόθηκαν σε προσαγωγές (10 απ' αυτές μετατράπηκαν σε συλλήψεις), ενώ ένας ΜΑΤατζής έβγαλε όλο το μένος του ενάντια σε μια γυναίκα. Για το «περιστατικό» αυτό διατάχθηκε «πειθαρχική έρευνα» (sic).

Ακόμα όμως και σε περιπτώσεις που δεν έχουμε βίαιη επίθεση των δυνάμεων καταστολής σε διαδηλωτές, η αστυνομική παρουσία είναι εμφανής και στην πλειονότητα των περιπτώσεων ασφυκτική και προκλητική απέναντι στο σώμα της διαδήλωσης. Και με την αύρα ρίψης νερού να βρίσκεται σε ετοιμότητα. Η έν-

ταση της καταστολής και η συνολικότερη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης υποδηλώνουν το φόβο τους απέναντι στους «αποδέκτες» της επίθεσης, τους εργαζόμενους, τη νεολαία, το λαό, το φόβο τους απέναντι στις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις τους για ζωή με δικαιώματα.

Χανιά Απέλασαν δύο μέλη των «Grup Yorum»

Δύο μέλη του αγωνιστικού τουρκικού μουσικού συγκροτήματος «Grup Yorum», η Sena Erkoç και ο Umut Gultekin, τουρκικής καταγωγής και με γερμανική και αυστριακή υπηκοότητα, αντίστοιχα, απελάθηκαν στις 3/10 απ' τις ελληνικές αρχές. Στη χώρα μας έφτασαν για να συμμετάσχουν στο 18ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων. Αφού κρατήθηκαν για 5 ώρες στο αεροδρόμιο των Χανίων, τους «απαγορεύτηκε η είσοδος στην Ελλάδα», καθώς τα ονόματά τους βρίσκονται σε λίστα «ανεπιθύμητων προσώπων» που έχουν καταρτίσει από κοινού η Ελλάδα και η Τουρκία. Οι αγωνιστές αυτοί και συνολικά το μουσικό συγκρότημα βρίσκονται, για χρόνια, στο στόχαστρο του αντιδραστικού καθεστώτος της Τουρκίας με επιθέσεις και διώξεις. Ενάντια τους βρίσκεται και η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση. Βλέπετε, παράλληλα με τον αντιδραστικό ανταγωνισμό και τις αντιθέσεις των δύο εξαρτημένων άρχουσών τάξεων, για μια ακόμα φορά γίνεται φανερό η συνεργασία τους ενάντια στους λαούς και τους αγωνιστές. Σχετική καταγγελία εξέδωσαν η Πρωτοβουλία Αντίστασης Χανίων και το ΚΚΕ(μ-λ).

Αττική Οδός Νέα σύμβαση παραχώρησης Νέα κέρδη για το κεφάλαιο και τους δανειστές

Το 1996 ξεκίνησε η κατασκευή της Αττικής Οδού, σύμφωνα με σύμβαση παραχώρησης που είχε υπογράψει το Ελληνικό Δημόσιο έναν χρόνο πριν με την κοινοπραξία Αττική Οδός Α.Ε. Η σύμβαση προέβλεπε την κατασκευή του αυτοκινητόδρομου με έξοδα της κοινοπραξίας (του παραχωρησιούχου) και τη λειτουργία του για 30 έτη. Στη συνέχεια, το έργο, ως υποδομή, θα πέρανε πλήρως στην ιδιοκτησία του Ελληνικού Δημοσίου. Αυτό συνέβη φέτος με την ολοκλήρωση της διάρκειας της αρχικής σύμβασης παραχώρησης. Πριν φτάσουμε όμως στο 2024 και συμβεί αυτό, περάσαμε από το 2011 και την ίδρυση του Ταμείου Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου, του γνωστού ΤΑΙΠΕΔ, στο οποίο εντάχθηκε και η Αττική Οδός, προκειμένου να «αξιοποιηθεί» κι αυτή.

Η ώρα της μεγάλης «αξιοποίησης» για το ΤΑΙΠΕΔ άρχισε να έρχεται το 2022 με την προκήρυξη του διαγωνισμού για τη νέα 25ετή παραχώρηση. Ο διαγωνισμός ολοκληρώθηκε τελικά τον περασμένο μήνα και ανέδειξε την ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ (μέλος της αρχικής κοινοπραξίας Αττική Οδός Α.Ε.) ως Προτιμητέο Επενδυτή, με προσφορά 3,27 δισ. ευρώ. Το υπέρογκο αυτό ποσό είναι, σύμφωνα με τον υπουργό Υποδομών και Μεταφορών Χρ. Σταϊκούρα, το υψηλότερο στην ιστορία του ΤΑΙΠΕΔ και μειώνει το δημόσιο χρέος κατά περίπου 1,5% του ΑΕΠ... Η επιλογή να καταβληθεί εμπροσθοβαρώς αυτό το ποσό έγινε

ακριβώς για να ικανοποιηθούν οι ληστρικές απαιτήσεις των δανειστών.

Οι πανηγυρισμοί του Μητσοτάκη για τη μείωση των διοδίων δεν μπορούν παρά να ληφθούν ως χαριτολογήματα για τους χρήστες του αυτοκινητόδρομου. Τα 30 λεπτά μείωση, από τα 2,80 στα 2,50 ευρώ, είναι σταγόνα στον ωκεανό σε αυτές τις πληθωριστικές συνθήκες. Άλλωστε, ο παραχωρησιούχος θα έχει πολύ σύντομα, στην αρχή του νέου έτους αλλά και κάθε επόμενου, το δικαίωμα να αυξήσει τα διόδια με βάση έναν μαθηματικό τύπο που θα βασίζεται στον δείκτη τιμών καταναλωτή. Περεταίρω, σε πέντε χρόνια θα έχει δικαίωμα να υλοποιήσει ένα διαφορετικό σύστημα τιμολόγησης, σύμφωνα με το οποίο θα μπορεί να χρεώνει διαφορετική τιμή ανά ημέρα και ανά σταθμό διοδίων, με βάση τον φόρτο κάθε φορά. Όσο μεγαλύτερος ο φόρτος, τόσο μεγαλύτερο το διόδιο, συγκεκριμένα έως και 30% υψηλότερο... Έτσι, γίνεται πολύ ισχυρό το ενδεχόμενο να αποθαρρύνεται η χρήση του αυτοκινητόδρομου, λόγω πολύ αυξημένου κόστους, κάποιες ημέρες και ώρες σε συγκεκριμένες εισόδους, γεγονός που θα διοχετεύσει την κίνηση στους τοπικούς δρόμους με ό,τι αυτό σημαίνει για το ήδη βεβαρημένο λεκανοπέδιο των πολλών εκατομμυρίων κατοίκων. Επομένως, δεν έγινε μια πραγματική μείωση στο αντίτιμο των διοδίων, αντίθετα προετοιμάστηκαν οι όροι για νέες μεγάλες αυξήσεις και ο λόγος είναι ότι ο παραχωρησιούχος δεν

έδωσε μπροστά 3,27 δισ. ευρώ για την ψυχή της μάνας του, αλλά απαιτεί γρήγορη απόσβεση και φυσικά κέρδος και μάλιστα σημαντικό.

Στην ομιλία του στη Βουλή, ο Σταϊκούρας αναφέρθηκε στα έσοδα που θα έχει το Ελληνικό Δημόσιο σε όλη τη διάρκεια των 25 ετών της παραχώρησης. Αυτά είναι τα 3,27 δισ. που έλαβε με την υπογραφή της σύμβασης, ένα 7,5% ετησίως επί των εσόδων από την εκμετάλλευση του αυτοκινητόδρομου, που υπολογίζονται περίπου σε 7 δισ. για τα 25 έτη, και περί τα 380 εκατ. ευρώ από δαπάνες αναβάθμισης του αυτοκινητόδρομου. Ας υπολογίσουμε και το κέρδος που αναμένει ο παραχωρησιούχος, καταλήγουμε σε πολλά δισ. ευρώ τα οποία θα πληρωθούν από τους χρήστες του αυτοκινητό-

δρομου, μέσω των ολοένα και αυξανόμενων διοδίων. Όχι μόνο δεν υπάρχει λοιπόν «όφελος για τους πολίτες», όπως λένε οι υπουργοί της κυβέρνησης και ο ίδιος ο Μητσοτάκης, αλλά προβλέπονται ακόμη μεγαλύτερες επιβαρύνσεις.

Η νέα σύμβαση παραχώρησης της Αττικής Οδού είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα για τον τρόπο με τον οποίο το σύστημα και οι κυβερνήσεις του ταΐζουν πλουσιοπάροχα το ιδιωτικό κεφάλαιο ως «πολύτιμο συνεργάτη» και ταυτόχρονα ικανοποιούν τους αδηφάγους ληστές-δανειστές που αποκαλούν «εταίρους». Είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τη φύση αυτού του συστήματος, αλλά και για τον εξαρτημένο χαρακτήρα της ελληνικής άρχουσας τάξης.

Οι Grup Yorum στην πόλη με τις βάσεις του θανάτου

Είναι παλιά τακτική να βαφτίζεται τρομοκράτης όποιος καταγγέλλει τη δράση των πραγματικών τρομοκρατών. Το ίδιο το συγκρότημα Grup Yorum βρίσκεται στο στόχαστρο διώξεων και βασανιστηρίων δεκαετίες τώρα από το τουρκικό φασιστικό κράτος με την κάλυψη των επιτελείων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Διότι τα τραγούδια και η δράση τους είναι καρφί στο μάτι των αντιδραστικών. Διότι γίνονται πρεσβευτές της αδελφικής σχέσης των λαών απέναντι σε αυτούς που τη δηλητηριάζουν. Πάρα τις διώξεις, μέχρι τώρα δεν είχε απαγορευτεί η είσοδος στην Ελλάδα. Άλλωστε πριν από λίγο καιρό είχαν δώσει συναυλία στη Λέσβο.

Η άρνηση εισόδου στη χώρα ως ανεπιθύμητων δύο μελών του συγκροτήματος στο αεροδρόμιο Χανίων λίγες ώρες πριν από τη συμμετοχή τους στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ της πόλης αποτελεί ακόμα ένα επεισόδιο στο πολύχρονο κυνηγητό των μελών του συγκροτήματος. Πρόκειται, πέραν των άλλων, και για προκλητική απόφαση που δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα. Οι Yorum Sena Erkos και Umur Gültekin δεν έχουν διώξεις σε χώρες της ζώνης Σένγκεν, ενώ έχουν και ευρωπαϊκά διαβατήρια. Αλλά είναι ενδεικτικό της σκλήρυνσης της πολιτικής της φασιστικοποίησης, που πνίγει το λαό και τη νεολαία στη χώρα μας.

Λίγες ώρες πριν από την άφιξη των 2 μελών του συγκροτήματος στα Χανιά, τοπική εφημερίδα στο πρωτοσέλιδο διαφήμιζε τα αυξημένα μέτρα ασφαλείας μέσα στη Βάση της Σούδας αλλά και στην πόλη των Χανίων, ενισχύοντας το κλίμα τρομοκρατίας.

Δεν γνωρίζουμε αν στα μέτρα που απαίτησαν οι νατοϊκοί από την ελληνική κυβέρνηση περιλαμβάνεται το μπλοκάρισμα στο συγκρότημα. Όμως έχουμε δосμένο ότι για τους ιθύνοντες, στην πόλη που "φιλοξενεί" τον μεγαλύτερο κίνδυνο για τη ελευθερία, την αμερικανονατοϊκή βάση της Σούδας, τα τραγούδια του φημισμένου αν-

τιμπεριαλιστικού αντιφασιστικού συγκροτήματος δεν πρέπει να ακουστούν!

Είναι επίσης κατοχυρωμένη η συνηγορία ελληνικής και τουρκικής κυβέρνησης ενάντια σε αγωνιστές και πολιτικούς πρόσφυγες ακόμα και την περίοδο που ο αντιδραστικός ανταγωνισμός των δύο αστικών τάξεων ήταν στα κόκκινα. Πόσω μάλλον τώρα που βρισκόμαστε στην περίοδο του διατεταγμένου από τις ΗΠΑ ελληνοτουρκικού διαλόγου.

Όσο αναβαθμίζεται η πρόσδεση του λαού και της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO τόσο θα

απλώνει η πολύμορφη καταστολή στο λαό, που πρέπει να καταλάβει ότι όχι μόνο δεν πρέπει να αντιστέκεται αλλά πρέπει και να τραγουδάει μονάχα τους σκοπούς που του υπαγορεύουν.

Η πάνδημη καταγγελία από οργανώσεις δείχνει στοιχειώδη δημοκρατικά αντανάκλαστικά από ένα δυναμικό του κινήματος στην πόλη, αλλά δεν φτάνει. Απαιτείται να συγκροτηθεί η πάλη ενάντια στην πολιτική μετατροπής της χώρας σε μεντεσέ των ιμπεριαλιστικών σχεδίων. Διαφορετικά, το φίμωτρο σε όσους καταγγέλλουν τους φονιάδες των λαών θα σφίξει και άλλο!

Νέα Δημοκρατία Γενέθλια με ευχές για... συνοχή!

Τα 50 χρόνια της γιόρτασε η ΝΔ με ένα “λιτό” street party στην ιστορική της έδρα, στη Ρηγίλλης. Οι ηχηρές απουσίες Καραμανλή και Σαμαρά, ωστόσο, ήταν αυτές που σχολιάστηκαν, παρά την “κίνηση καλής θέλησης” του Μητσοτάκη να τους προσκαλέσει αυτοπροσώπως. Δεν αποδέχθηκαν την πρόσκληση! Μπορεί ο νυν αρχηγός της ΝΔ να καυχιέται ότι “έκανε το καθήκον του”, αλλά η επιλογή των δύο πρώην πρωθυπουργών κάθε άλλο παρά έστειλε μήνυμα “ενότητας και συνοχής”, όπως ισχυρίζεται η σημερινή της ηγεσία. Μάλιστα, στη γνωστή συνέντευξη σε μεγαλοδημοσιογράφο, ο πρωθυπουργός σπεύδει να “ερμηνεύσει” αναδρομικά τον ιδρυτή της ΝΔ Κωνσταντίνο Καραμανλή με έναν “ευέλικτο” τρόπο (είναι και της μόδας, γενικά) που περιλαμβάνει πολιτικές από την πολύ άκρα δεξιά ως το “προοδευτικό” κέντρο και την Αριστερά, τρομάρα του. Είναι τέτοια και τόση η... “ευρυχωρία” της ΝΔ που, εφαρμόζοντας στην πράξη μια (ακρο)δεξιά πολιτική ενάντια στο λαό, έχει οδηγήσει τον Μητσοτάκη να ισχυρίζεται ότι “έχουν ξεπεραστεί στερεότυπα του παρελθόντος”, όπως αυτό της Δεξιάς, του Κέντρου και της Αριστεράς! Υπό μία έννοια, μπορεί να το πει κάποιος κι έτσι, αφού η δεξιά πολιτική στις μέρες μας έχει πλουραλισμό αυτοπροσδιοριζόμενων ψευδεπίγραφων πολιτικών εκδοχών!

Οφείλουμε, παρ’ όλα αυτά, να αναγνωρίσουμε μια ενοποιητική βάση όλων όσοι συστεγάζονται στο κόμμα της Πειραιώς. Αυτή δεν είναι άλλη από την κοινή τους έχθρα απέναντι στην εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία! Στο επίπεδο της ζωής τους, στην προοπτική της υπάρξής τους, στις κατακτήσεις και τα δικαιώματά τους. Κι ας είναι ηλίου φαινότομο ότι τμήματα της ΝΔ ανταγωνίζονται για τη διανομή της λείας από την εκμετάλλευση, την καταπίεση των λαϊκών στρωμάτων και την εξάρτηση της χώρας. Κι ας κραυγάζει η, στο βάθος της, ανταγωνιστική κίνηση μεταξύ αμερικανικής και ευρωπαϊκής “σωστής” πλευράς της Ιστορίας. Έχουν κι αυτοί τα “άγχη” τους, στενά συνδεδεμένα, βέβαια, με τα ανάλογα συμφέροντα.

Τα 50ά γενέθλια του κυβερνώντος

κόμματος, επομένως, δεν θα μπορούσαν να γιορταστούν... εν κενώ. Η ΝΔ δεν βρίσκεται σε “γυάλα”, όταν έχει πάρει φωτιά -κυριολεκτικά και μεταφορικά- η διεθνής κατάσταση, με τις ευθείες αντανάκλασεις της στο ελλαδικό πολιτικό σύστημα. Τα τεκταινόμενα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, ο φασιστικός συρφετός που αναπτύσσεται στα δεξιά της ΝΔ είναι μερικά μόνο χαρακτηριστικά απτά δείγματα της κούφιας “ανάπτυξης κι ευημερίας” που δήθεν χαρακτηρίζει τη σημερινή ελληνική εκδοχή του αστισμού. Ακόμη πιο απτές είναι, χωρίς αμφιβολία, οι συνέπειες της άγριας επίθεσης του συστήματος και της κυβερνήσής του στη ζωή και στην τσέπη του λαού!

Πιο σοβαρό υπαρξιακό είναι το ζήτημα που, επί της ουσίας, υπογραμμίζουν με τις πρόσφατες κινήσεις τους οι -αρκετοί πλέον- υποβάλλοντες κοινοβουλευτικές ερωτήσεις σε υπουργούς βουλευτές της ΝΔ. Με τις “απαιτούμενες εξηγήσεις” που ζητούν, θέτουν το ζήτημα της απόστασης που εμφανώς χωρίζει πλέον το κυβερνητικό έργο από τα “παρδοσιακά στρώματα που ανεβοκατε-

βάζουν κυβερνήσεις”. Ή, για να το θέσουμε αλλιώς, διαπιστώνουν τον κίνδυνο να πάθει η ΝΔ ό,τι έπαθε ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ! Οι ερωτήσεις προς την κυβέρνησή τους για τα κόκκινα δάνεια και τα φάρμακα των χαμηλοσυνταξιούχων αλλά και το “στρίμωγμα” θεοδωρικού για την ακρίβεια (τους έπιασε ο πόνος!) απηχούν αγωνίες για φανερή αποστροφή και αποστοίχιση αυτών των κοινωνικών κατηγοριών και από τη ΝΔ.

Ούτως ή άλλως, “λαϊκή δεξιά” ούτε υπήρξε ούτε πρόκειται ποτέ να υπάρξει. Πρόκειται για ένα αντιδραστικό ιδεολογικό κατασκεύασμα με στόχο τον αποπροσανατολισμό των ανθρωπινων του λαού. Η διάρρηξη της κοινωνικής συμμαχίας μεταξύ του μεγάλου κεφαλαίου και των μικρομεσαίων στρωμάτων μετρά ήδη επισήμως πάνω από δέκα χρόνια και αναμένεται να βαθύνει για αντικειμενικούς λόγους καπιταλιστικών συμφερόντων. Μάταιος, επομένως, κόπος για τους νεοδημοκράτες βουλευτές, σε όποια τάση (γράψαμε την... απαγορευμένη λέξη) κι αν ανήκουν.

Πιο ειδικά, θα μπορούσαμε να δούμε δύο πλευρές στις κινήσεις αυτές. Η μία αφορά τη “διευθέτηση” που επιδιώκουν οι ΗΠΑ στο Αιγαίο πέλαγος και την ανατολική Μεσόγειο. Έναν “διακανονισμό” απολύτως συμβατό με τα σύγχρονα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους προτάγματα. Μια “λύση” που θα “παγώνει” τις αγεφύρωτες αντιθέσεις των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, ευθυγραμμίζοντάς τες πλήρως στο άρμα τους. Εκεί, το πιθανότερο είναι να χρειαστούν “αμοιβαία επώδυνοι συμβιβασμοί” που (και) εντός της Νέας Δημοκρατίας είναι σίγουρο ότι δεν θα γίνουν αποδεκτοί. Αυτές τις υποθήκες, άλλωστε, θέτουν οι Βουκεφάλες τύπου Σαμαρά με την εθνικιστική ρητορική τους.

Η άλλη αφορά τη μοιρασιά του επονομαζόμενου Ταμείου Ανάκαμψης που, όπως πάντα, έχει κερδισμένους και χαμένους, με τους τελευταίους να διαμαρτύρονται για τον τρόπο κατανομής του και, ασφαλώς, με μια πλευρά της αντίδρασής τους να εκφράζει τουλάχιστον δυσπιστία απέναντι στα επιτελεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού αυτά τα τελευταία καθορίζουν ποιοι τομείς και πό-

σο θα priμοδοτηθούν -και κυρίως με ποιους όρους- έναντι άλλων που θα συρρικνωθούν. Το μεγαλύτερο ανέκδοτο σε όλα αυτά είναι, προφανώς, ότι δήθεν η ελληνική οικονομία θα γίνει ... “αυτάρκτης” και θα “συγκλίνει”! Τα λεφτά είναι πολλά, πάντως, και δικαιολογούν και πιο αναβαθμισμένα “επεισόδια” σε μια πορεία.

Είναι φανερό ότι το κοινωνικό-οικονομικό ακροατήριό που θέλει να εκφράσει και συσπειρώσει η ΝΔ στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις δέχεται (υπόκωφους για την ώρα) κλυδωνισμούς που σίγουρα δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμοι για το κυβερνών κόμμα. Εξ ου και η, ακόμη και στα γιορτινά “στρογγυλά” γενέθλια, ευθεία αμφισβήτηση της ηγεσίας Μητσοτάκη. Μπορεί ο ίδιος να καμαρώνει ότι ηγείται σήμερα της “πιο συμπαγούς παράταξης” στη χώρα, αυτό το “πιο”, ωστόσο, κρύβει πολλά.

Η οριοθέτηση αφορά τα “κοιλοπονήματα” δημιουργίας (;) του δεύτερου αστικού πυλώνα, δεν απέχει καθόλου, όμως, από τη “μετάδοση της νόσου” στην ίδια τη ΝΔ, που την καθιστά ένα “κουτσό άλογο”. Με μια έννοια, έχει τη στήριξη των εντός κι εκτός της χώρας κέντρων του συστήματος ως μια λύση, ας πούμε, ανάγκης, ελλείψει ενός αστικού πολιτικού φορέα που “επελαύνει”. Η επιταχυνόμενη φθορά της εξαιτίας της βαθιά αντιλαϊκής κι αντεργατικής της πολιτικής -κι όχι μόνο λόγω της υπερπενταετούς κυβερνητικής της θητείας- είναι σίγουρο ότι θα επιτείνει τα κρισιμικά φαινόμενα τόσο στο εσωτερικό της όσο και στον περίγυρό της.

Σαμαράς και Καραμανλής φρόντισαν να κάνουν νέα κοινή εμφάνιση στο Επαγγελματικό Επιμελητήριο Αθηνών, έχοντας μάλιστα δίπλα τους και σε καλό κλίμα τον... Νίκο Παππά του ΣΥΡΙΖΑ! Τα κατευθυνόμενα τρολαρίσματα από το Μαξίμου έδωσαν και πήραν. Γιατί, όμως, ενοχλήθηκε τόσο το επιτελείο Μητσοτάκη, αφού η διάκριση μεταξύ Δεξιάς, Αριστεράς και Κέντρου είναι ... “παρωχημένη”; Οι ευχές ενότητας και συνοχής, συνεπώς, στα 50χρονα γενέθλια του μεγαλοαστικού κόμματος της ΝΔ με βεβαιότητα δεν έχουν απλά και μόνο επετειακό χαρακτήρα!

20 ΝΟΕΜΒΡΗ: ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Να δώσουμε μαζική, μαχητική απάντηση στην αντεργατική επίθεση! Να αντιπαλέψουμε την απραξία, την υποταγή και τις αυταπάτες!

Στην Ελλάδα της «ανάπτυξης» ένας στους τέσσερις κατοίκους (26,1%) βρίσκεται αντιμέτωπος με τον κίνδυνο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού. Μάλιστα, σε πέντε περιφέρειες της χώρας (Πελοπόννησος, Δυτ. Ελλάδα, Δυτ. Μακεδονία, Ανατ. Μακεδονία-Θράκη και Βόρειο Αιγαίο) το ποσοστό αυτό κυμαίνεται από 30,4% έως 35,7%, δηλαδή έως και πάνω από ένας στους τρεις!

Στην Ελλάδα της «ανάπτυξης» οι εργαζόμενοι εργάζονται περισσότερες ώρες από όλους στην ΕΕ των 27, ενώ ο βασικός μισθός είναι στην 15η θέση. Και την ίδια ώρα, ο πληθωρισμός (2,9% για τον Σεπτέμβριο) συνεχίζει να ροκανίζει τα λαϊκά εισοδήματα, σε μια χώρα που καταλαμβάνει την 4η θέση στην ΕΕ στον ρυθμό ανόδου των τιμών.

Στην Ελλάδα της «ανάπτυξης» το πρώτο εξάμηνο του 2024 έγιναν 1.714.189 προσλήψεις και -κρατηθείτε- 1.374.981 απολύσεις (!) αποδεικνύον-

τας το μέγεθος της εργασιακής επισφάλειας και της περιπλάνησης στην εργασιακή ζούγκλα. Στις δε προσλήψεις, οι 609.496 ήταν μερικής απασχόλησης, οι 154.386 ήταν εκ περιτροπής απασχόλησης, ενώ στις 950.307 που ήταν πλήρους απασχόλησης δεν έχουν καταγραφεί πόσες ήταν με συμβάσεις ορισμένου χρόνου.

Αυτά είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία της σκληρής πραγματικότητας με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι στη χώρα. Αυτά είναι μερικά από τα ζητήματα με τα οποία πρέπει να αναμετρηθούν. Γιατί σε όλα αυτά προστίθενται ένα σωρό άλλα: η εντατικοποίηση και οι απάνθρωποι όροι δουλειάς που οδηγούν σε δεκάδες νεκρούς εργαζόμενους, η εργοδοτική τρομοκρατία, οι απανωτοί φραγμοί για το ταμείο ανεργίας, η περιστολή στο δικαίωμα λαού και εργαζομένων σε ασφάλεια, περίθαλψη, εκπαίδευση...

Αυτά είναι και τα ζητήματα που πρέ-

πει να συζητήσει και να πειστεί να παλέψει η εργατική τάξη και κάθε εργαζόμενος μπροστά στη γενική απεργία στις 20 Νοέμβρη. Αυτά είναι τα ζητήματα που πρέπει να ανοίξουν σε κάθε χώρο δουλειάς, μικρότερο ή μεγαλύτερο.

Για να σπάσει το κλίμα της βουβότητας και της απραξίας που έχουν επιβάλει οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, που ενδιαφέρονται μόνο για την επιβεβαίωση ενός ρόλου στο πλευρό της αστικής εξουσίας.

Για να απαντηθούν στην πράξη οι φανφάρες, οι αυταπάτες ψευτοεπάρκειας και οι ηγεμονισμοί των ρεφορμιστών του ΠΑΜΕ, που καθημερινά επιβεβαιώνουν ότι πίσω από τα παχιά λόγια τους κρύβεται η υποταγή στην επίθεση του κεφάλαιου και η απέχθειά τους για κάθε πραγματικό ταξικό αγώνα που αναμετρείται με την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Για να απαντηθεί στην πράξη το μπαράζ των δώξεων και της τρομοκρατίας που έχει εξαπολύσει το αστικό κράτος ενάντια σε σωματεία και αγωνιστές, στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. Για να μην περάσει η επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, τους εργατικούς αγώνες και τον ταξικό συνδικαλισμό.

Για να απαντηθεί στην πράξη η νέα προσπάθεια κυβερνητική εξαπάτησης των εργαζομένων ότι το -βαθιά ταξικό- ζήτημα της φτώχειας και των μισθών δήθεν θα λυθεί με «μαθηματική εξίσωση» που θα επινοήσουν οι φωστήρες του υπουργείου Εργασίας (δηλαδή οι υπηρέτες του κεφάλαιου). Αλλά και για να απαντηθούν οι αυταπάτες ότι η ιμπεριαλιστική ΕΕ (που επέβαλε τη λεηλασία μισθών και δικαιωμάτων και συνεχίζει να απαιτεί δυσθεώρητα πλεονάσματα) δήθεν κόπτεται για την εφαρμογή συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Η υπόθεση της απεργίας στις 20 Νοέμβρη είναι υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων και πρέπει να την πάρουν στα χέρια τους.

Δεν είναι υπόθεση αυτών που θέλουν

να γίνουν οι διαχειριστές του ΓΕΜΗΣΟΕ για λογαριασμό του συστήματος. Δεν είναι υπόθεση αυτών που θέλουν να μας πείσουν ότι οι αντεργατικοί νόμοι «θα μείνουν στα χαρτιά», αλλά είναι οι πρώτοι που τους εφαρμόζουν. Και φυσικά, δεν είναι υπόθεση των κάθε λογής επίδοξων κυβερνητικών «σωτήρων» («κεντρώων» ή «αριστερών») που θέλουν να παραμυθιάσουν λαό και εργαζομένους ότι χτίζουν την «εναλλακτική» κυβερνητική πρόταση (και που ήδη μια χαρά έχουν κυβερνήσει σε βάρος του λαού).

Σε αυτήν την υπόθεση και για την επιτυχία της θα συμβάλει το ΚΚΕ(μ-λ) με όλες του τις δυνάμεις. Απευθυνόμενο σε κάθε εργάτη και εργαζόμενο, σε κάθε άνεργο, σε κάθε νεολαίο. Μέσα από την κομματική του παρέμβαση και μέσα από τη δράση των μετωπικών σχημάτων που στηρίζει. Για να είναι μαζική και πετυχημένη η απεργία και οι απεργιακές συγκεντρώσεις, αλλά και για να υπηρετηθεί η ανάγκη να μπουκωθούν περισσότεροι εργάτες και εργαζόμενοι στην υπόθεση της πάλης και του αγώνα για την επόμενη μέρα.

• Κάτω η βάρβαρη αντεργατική πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ!

• Αγώνας για συλλογικές συμβάσεις με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής!

• Όχι στην εντατικοποίηση και τους εξοντωτικούς όρους δουλειάς! - Μέτρα ασφαλείας σε κάθε χώρο δουλειάς!

• Πλήρης και σταθερή δουλειά για όλους! - Όχι στις «ελαστικές» μορφές εργασίας!

• Ταμείο ανεργίας για όλους του ανέργους, χωρίς προϋποθέσεις και για όλο το διάστημα της ανεργίας!

• Μείωση των ορίων συνταξιοδότησης!

• Κάτω τα χέρια από τα σωματεία και τους αγωνιστές! - Λεύτερος, ανεξάρτητος από το κράτος ταξικός συνδικαλισμός!

ΗΠΑ

Ο αγώνας των λιμενεργατών και το «φιλεργατικό» προσωπείο Μπάιντεν

Μια πρώτη νίκη κατέγραψαν οι λιμενεργάτες της ανατολικής ακτής των ΗΠΑ, μετά από τρεις μέρες απεργίας σε 36 λιμάνια απ' το Μέιν μέχρι και το Τέξας, που εξυπηρετούν το 25% του διεθνούς εμπορίου των ΗΠΑ. Με τους απεργούς λιμενεργάτες να διεκδικούν αυξήσεις 77% στο ωρομίσθιο κατά τη διάρκεια της νέας εξαετούς συλλογικής τους σύμβασης. Το συνδικάτο τους, ILA, πέτυχε μια καταρχήν συμφωνία για αυξήσεις μέχρι και 62% σε βάθος δετίας με τη USMX, συμμαχία που εκπροσωπεί τις ναυτιλιακές εταιρίες και τους διαχειριστές λιμανιών. Η πρώτη απεργία απ' το 1977 αναστάληκε μέχρι και τις 15 Γενάρη, οπότε συνδικάτο και εργοδότες ξανακάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και για τα υπόλοιπα σημαντικά ζητήματα, όπως η αυτοματοποίηση των λιμανιών και η διασφάλιση των θέσεων εργασίας των λιμενεργατών.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η παρέμβαση Μπάιντεν, όχι για να αποτρέψει ή να διακόψει την απεργία (με τον νόμο Ταφτλ-Χάρλεϊ του 1947), αλλά για να χαιρετίσει το δίκιο των εργαζομένων και τη συμφωνία που επιτεύχθηκε. Όχι, όχι, δεν έπαθε κάποια φιλεργατική κρίση. Απ' τη μια, πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές και προσπαθεί, και στη βάση της αντιπαράθεσης με τον Τραμπ, να διατηρήσει την ψήφο δεκάδων εργατών στους Δημοκρατικούς. Απ' την άλλη και πιο ουσιαστική πλευρά, είναι η περίοδος που το κεφάλαιο διεξάγει ολομέτωπη επίθεση για να συντρίψει τον ταξικό του αντίπαλο, ενώ ταυτόχρονα οι δολοφονικές ιμπεριαλιστικές μηχανές ζεσταίνονται για να ανάψουν. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, πρώτος μεν αλλά όχι μόνος, έχει να ανταγωνιστεί νέους και παλιούς αντιπάλους ιμπεριαλιστές στο ξαναμοίρασμα του κόσμου. Οι εργατικοί αγώνες που, όλο και πιο συχνά, όλο και μεγαλύτερης έντασης, ξεσπούν στις ΗΠΑ, δε δίνουν την εικόνα της συνοχής και της δύναμης, οπότε με την κίνησή του προσπαθεί να εξασφαλίσει μια ψευδεπίγραφη «εργασιακή ειρήνη» στο εσωτερικό. Εκεί, δηλαδή, που βρίσκεται ο πιο επικίνδυνος εχθρός κατά τον Τραμπ και δεν είναι άλλος απ' τους ανθρώπους που αγωνίζονται ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Η νικηφόρα αυτή η εξέλιξη δείχνει την πραγματική πίεση που μπορούν να ασκήσουν οι εργαζόμενοι όταν οργανώνονται και παλεύουν συλλογικά στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων. Εκτιμάται ότι κάθε μέρα απεργίας είχε κόστος 3,8 δισ. στην αμερικάνικη οικονομία. Οι λιμενεργάτες απέσπασαν μια πρώτη νίκη και εξανάγκασαν τους εργοδότες σε υποχώρηση. Στο πεδίο της ταξικής πάλης, όμως, τίποτα δε μένει στάσιμο. Κάθε βήμα πίσω των εργατών είναι βήμα μπροστά για το κεφάλαιο. Βασισμένοι στις δικές τους δυνάμεις, είναι αναγκαίο να συνεχίσουν και να οξύνουν την πάλη τους για δουλειά με δικαιώματα και πραγματικές αυξήσεις.

Οι υγειονομικοί πρέπει και μπορούν να βηματίσουν την πάλη τους!

Την Πέμπτη 23 Οκτώβρη οι υγειονομικοί βρίσκονταν σε πανελλαδική κινητοποίηση. Από την πλευρά της ΠΟΕΔΗΝ, στάση εργασίας για την Αθήνα και 24ωρη απεργία για την περιφέρεια και, από την πλευρά της ΟΕΝΓΕ, πανελλαδική απεργία. Η κινητοποίηση δεν αποτελούσε προϊόν συμπόρευσης των δύο ομοσπονδιών στη βάση έστω κάποιας συμφωνίας αλλά «συγχρονισμού» των καλεσμάτων, η καθμία για τους δικούς της λόγους.

Η απεργιακή κινητοποίηση μπορεί να χαρακτηριστεί ως μία από τα ίδια αλλά και λίγο χειρότερα. Οι φτωχές ή ανύπαρκτες συγκεντρώσεις στην περιφέρεια πλαισίωσαν την απεργιακή διαδήλωση στην Αθήνα, που ήταν υποτυπώδης για τα αριθμητικά δεδομένα του κλάδου και πλήρως αναντίστοιχη με την ένταση της επίθεσης που δέχονται οι υγειονομικοί. Αυτά τα δεδομένα προκύπτουν μετά από ένα βαρύγδουπο κάλεσμα με προκήρυξη 1.900 λέξεων από την ΠΟΕΔΗΝ περιγράφοντας αναλυτικότερα ένα-ένα τα προβλήματα των υγειονομικών, ενώ η ΟΕΝΓΕ δεν θεώρησε σκόπιμο να έχει κάλεσμα για διαδήλωση και κάλεσε κατ' ευθείαν σε συγκέντρωση στο υπουργείο, το οποίο είχε φροντίσει να... καταλάβει(;) συμβολικά και ν' αναρτήσει πανό!

Αυτά είναι τα κινηματικά δεδομένα τη στιγμή που οι υγειονομικοί εργαζόμενοι βρίσκονται υπό συνεχή ένταση της επίθεσης στα εργασιακά τους δικαιώματα. Ο νόμος για την ψυχιατρική μεταρρύθμιση που ψηφίστηκε τον Ιούλιο «τρέχει» και εργαζόμενοι απειλούνται με μετακινήσεις, απολύσεις και μειώσεις μισθών. Άνοιξε δε τον δρόμο για τη σαφή στόχευση της κυβέρνησης για συγχωνεύσεις και λουκέτα νοσοκομείων μέσω του «ΝΕΟY ΕΣY» και του «χάρτη υγείας». Σχεδόν σε όλα τα νοσοκομεία εφαρμόζονται η κοστολόγηση των ιατρικονοσηλευτικών πράξεων και τα ατομικά νοσήλια (DRG), εντατικοποιώντας με γραφειοκρατία ακόμη περισσότερο τη εργασία που είναι ασφυκτικότερη λόγω υποστελέχωσης και χρόνιας αδιοριστίας. Η λογιστική καταγραφή εργαλειοποιείται και ως μέσο αξιολόγησης και τρομοκρατίας. Οι μετακινήσεις ακόμη και σε άλλο νομό είναι η απάντηση σε κάθε κενό που προκύπτει. Χιλιάδες επικουρικοί εργαζόμενοι βρίσκονται ξανά υπό την απειλή της απόλυσης στο τέλος του έτους, ενώ ομάδες από συμβασιούχους ορισμένου χρόνου (ΣΟΧ) απολύονται χωρίς ν' ανοίξει ρουθούνι. Όλα αυτά την ώρα που η ακρίβεια εξανερμίζει τους μισθούς πριν τελειώσει ο μήνας.

Από πού προκύπτει λοιπόν αυτή η αναντιστοιχία; Γιατί, παρά τα μεγάλα και ουσιαστικά προβλήματα, οι εργαζόμενοι δεν βγαίνουν μαζικά στον αγώνα; Φταίνε οι εργαζόμενοι που δεν καταλαβαίνουν όπως δεκάδες παπαγαλάκια του συστήματος αναπαράγουν στους εργασιακούς χώρους ακριβώς για να σπείρουν ακόμη περισσότερο απογοήτευση;

Ξανακοιτώντας την κινητοποίηση της Πέμπτης και όλες τις αντίστοιχες του κλάδου τα τελευταία χρόνια, είναι ευδιάκριτα κάποια στοιχεία. Πρώτο, η απουσία των εργαζόμενων μαζών. Δεύτερο, η πομπώδης παρουσία των ξεπουλημένων ρεφορμιστικών ηγεσιών και των παρατρεχάμενων τους, που, παρά τα δεδομένα, είναι ικανοποιημένοι από την κινητοποίηση. Παρουσία που είναι

ολοφάνερο ότι αποσκοπεί στην ανανέωση της θέσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών ως διαμεσολαβητές και συνομιλητές με το σύστημα. Τρίτο και σε σύνδεση με το προηγούμενο, η κυριαρχία του ειρηνικού έναντι του πραγματικού. Η φασαρία για την εικόνα από τις κάμερες, η συνομιλίες «μπροστάρηδων» με τον υπουργό για τα social media, οι -χαρακτηρισμένες συμβολικές από τους διοργανωτές τους- καταλήψεις υπουργείων(!), που γίνονται εν αγνοία των εργαζόμενων. Είναι προφανές ότι μια τέτοια συνθήκη αποθαρρύνει κι απογοητεύει ακόμη κι εκείνους τους εργαζόμενους που βλέπουν ή αναζητούν τις απαντήσεις στα προβλήματά τους μέσα από τους αγώνες.

Η ρίζα ωστόσο της μη εμπλοκής των εργαζόμενων είναι κύρια και πρώτιστα πολιτική. Αφορά την κυριαρχία στην παρούσα φάση των πολιτικών αντιλήψεων που εκφράζονται από κυβερνώντες και αντιπολιτευόμενους-συμπολιτευόμενους μέχρι και ρεφορμιστές-επίδοξους συνδιαχειριστές. Αυτές που απευθύνονται στους εργαζόμενους με την πολιτική κατεύθυνση ότι ο ρόλος τους είναι να υπερασπίσουν το ΕΣΥ, να παλέψουν για χρηματοδότηση, να τα βάλουν με τον τάδε υπουργό ή να ρίξουν την κυβέρνηση για να έρθει μία άλλη. Κατευθύνσεις που, ανεξάρτητα του επιπέδου πολιτικής συνείδησης του κάθε εργαζόμενου, γίνεται αντιληπτό ότι δεν είναι «δικά του» ή δεν είναι αυτά που αξίζει να επενδύσει σαν ενδεχόμενη λύση, όπως συνέβη σε προηγούμενη περίοδο που ο κυβερνητισμός του ΣΥΡΙΖΑ εργαλειοποίησε και εντέλει απογοήτευσε τη γενικευμένη δυσανεμία. Είναι πολιτικές κατευθύνσεις που στη βάση τους και από όλους τους εμπλεκόμενους στοχεύουν στην ανανέωση του συστήματος της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, με το πλασάρισμα του κάθε παράγοντα σε καλύτερη θέση στο πεδίο της συνδιαλλαγής. Φτάνουν μάλιστα να συμπλέουν με κατευθύνσεις που προωθεί το σύστημα, όταν για παράδειγμα εισάγουν (βασικά το ΠΑΜΕ) ζήτημα συλλογικών συμβάσεων στον κλάδο σε μια φάση που η μονιμότητα βάλλεται από παντού και το σύστημα καλοβλέπει μια κατεύθυνση λειτουργίας με γιατρούς που θα υπογράφουν συμβάσεις με το κάθε νοσοκομείο, όπως συμβαίνει σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Ή όταν η ΠΟΕΔΗΝ το πρωί καταγγέλλει τον νόμο του υπουργείου και το απόγευμα καλεί τους εργαζόμενους να τον εφαρμόσουν.

Μόνο που ο «ρεαλισμός» που έχει επιβάλει η επίθεση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος συνολικά και οι αρνητικοί συσχετισμοί για τους από κάτω κάνει σαφές στους εργαζόμενους ότι από όποια κυβερνητική ανανέωση, γι' αυτούς ξημερώνονται χειρότερες μέρες. Κατά συνέπεια, το πολιτικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεων παραμένει κενό για τους εργαζόμενους και μακριά από ένα πλαίσιο αντίστασης και διεκδίκησης των εργασιακών τους δικαιωμάτων και του δικαιώματος του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Κατεύθυνση που θα εξέφραζε τη γενικευμένη δυσανεμία και θα έδινε οξυγόνο στην εμπλοκή των εργαζόμενων στις διαδικασίες οργάνωσης του αγώνα.

Πάνω σ' αυτά, τα εμπόδια στην οργάνωση των κινητοποιήσεων αποτελούν ακόμη ένα πρόβλημα. Η κυριαρχία των

κυβερνητικών και των ρεφορμιστών στα σωματεία των νοσοκομείων, που προβοκάρουν κάθε συλλογική διαδικασία, δημιουργεί ακόμη πιο δύσκολους όρους στους εργαζόμενους να βηματίσουν την πάλη τους. Η στάση των δυνάμεων του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ, που επενδύει στη διαφήμιση της αντιπολιτευτικής συνδιαχείρισής του και εμπλέκεται σε κάθε κινητοποίηση μόνο για να παρουσιάσει ως σωτήρες τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και τους βουλευτές του ΚΚΕ με τις «επικάιρες ερωτήσεις» και τις «προτάσεις νόμου» τους, αποκεφαλίζει κάθε διάθεση εργαζόμενων που κοιτάνε προς το κίνημα. Οι διώξεις και η τρομοκρατία καιροφυλακτούν με χίλια νήματα, εκβιάζοντας κάθε εργαζόμενο που πάει να μπλεχτεί με προσπάθειες που αναζητούν πραγματική διέξοδο.

Ακόμη περισσότερο, οι υγειονομικοί εργαζόμενοι δεν ζουν σε γυάλα. Συνολικά οι δυνατότητες του λαϊκού και εργατικού κινήματος στην παρούσα φάση επηρεάζουν και οριοθετούν μ' έναν τρόπο

πο το πόσο σκύβει το κεφάλι ή το «πόσο μακριά» βλέπει ένας εργαζόμενος όταν ακούει το «συνάδελφε αύριο έχουμε απεργία».

Η αναγνώριση όλων τα παραπάνω είναι αναγκαία για την... ανατροπή τους. Γιατί η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση μαζικών αγώνων των εργαζόμενων. Για την υπεράσπιση και διεκδίκηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων, με πυρήνα το δικαίωμα στη ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. Για τη στήριξη του λαού στην πάλη του για ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Η προσπάθεια κάθε αγωνιστή, κάθε προοδευτικού ανθρώπου να στηρίξει κάθε εστία αντίστασης δένεται με το καθήκον της πολιτικοποίησης και ενίσχυσης των εργαζόμενων για το ξεκαθάρισμα των πολιτικών κατευθύνσεων και την αναγνώριση των όρων της ταξικής πάλης. Με τα καθήκοντα που απορρέουν από μια τέτοια αντίληψη να παλέψουμε και την απεργία της 20ης Νοέμβρη.

ΣΕΤΕΠ

Η ζωή σε σωματείο με τις προδιαγραφές του νόμου Χατζηδάκη

Ο νόμος Χατζηδάκη ψηφίστηκε το 2021 και αποτέλεσε τεράστιο πλήγμα για τα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ανάμεσα στις πολλές διατάξεις του, έκανε υποχρεωτικό για τα σωματεία να γραφτούν στο ΓΕΜΗΣΟΕ σαν προϋπόθεση για την αναγνώρισή τους, δηλαδή τη δυνατότητα υπογραφής συλλογικής σύμβασης, την προκήρυξη απεργίας κτλ. Επίσης υποχρεωτικές έγιναν οι ηλεκτρονικές κάλπες, σε εκλογές και συνελεύσεις, κι ένα σωρό άλλα μέτρα που στόχο έχουν την αποδιοργάνωση και τον στενό έλεγχο των σωματείων και, τελικά, την αποσυγκρότηση του κόσμου από τα συλλογικά μέσα πάλης του. Ειδικά για τα νεοσύστατα σωματεία, το ζήτημα της συμμόρφωσης με τις προδιαγραφές του νόμου Χατζηδάκη τίθεται σαν καθοριστικό για την επίσημη αναγνώρισή τους.

Κι εδώ ερχόμαστε στην περίπτωση του ΣΕΤΕΠ, του σωματείου εργαζόμενων των Teleperformance. Μετά τις μαζικές κινητοποιήσεις την άνοιξη του '24, που αρχικά κλήθηκαν από το ΣΕ-

ΤΗΠ, έγινε φανερό η ανάγκη για επιχειρησιακό σωματείο. Έτσι, ξεκίνησε η διαδικασία ίδρυσης του σωματείου αυτού.

Από την αρχή φάνηκαν οι δυσκολίες. Για καιρό, ενώ υπήρχε ανάγκη για ανώτερη οργάνωση, το σωματείο δεν μπορούσε να επισημοποιηθεί, επειδή υπήρχαν κάτι τελευταία «γραφειοκρατικά κωλύματα». Η υποψία ότι αυτό οφειλόταν στην ένταξη ή μη στο ΓΕΜΗΣΟΕ υπήρχε από την αρχή, άσχετα που οι συνάδελφοι από τα κεντρικά αρνήθηκαν επανειλημμένα να δώσουν ξεκάθαρη απάντηση.

Εντέλει, η ανάγκη αυτή ξεπέρασε τους ενδοιασμούς που υπήρχαν, δημιουργήθηκε το ΣΕΤΕΠ, με κανονικότερη εγγραφή στο μητρώο. Το τελευταίο, να σημειωθεί, το παραδέχθηκε η προσωρινή διοίκηση μόνο αφού έγινε ερώτηση από συναγωνίστρια της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας, κι εκεί ακόμη χωρίς να εξηγηθεί στο σώμα πως αυτό δυσχεραίνει τη θέση μας.

Από τη στιγμή που έγινε, βέβαια, αυτό, εφαρμόστηκαν χωρίς δεύτερη

Η κυβερνητική πολιτική αυξάνει τα εργοδοτικά εγκλήματα

Τα στοιχεία επιβεβαιώνουν την ολοένα και πιο επικίνδυνη κατάσταση με την οποία έρχονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι στους χώρους δουλειάς, εκεί όπου ακόμα και το πιο στοιχειώδες των δικαιωμάτων, αυτό στην ίδια τη ζωή, αμφισβητείται καθημερινά. Σε ανακοίνωσή της, η Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων Τεχνικών Επιχειρήσεων (ΟΣΕΤΕΕ) στις 07/10 κάνει λόγο για 107 νεκρούς και 170 σοβαρά τραυματίες για το 2024, ενώ παρόμοια δεδομένα δίνει και η ΓΣΕΕ με 109 ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους και 174 να έχουν τραυματιστεί σοβαρά ως τις 10/10.

Αυτό που πρέπει να γίνει ξεκάθαρο είναι πως οι αναφορές στα εργοδοτικά εγκλήματα, που το σύστημα τα βαφτίζει «ατυχήματα», δεν είναι άλλη μια στατιστική, δεν είναι μια παρουσίαση τυχαίων περιστατικών που απλά συμβαίνουν. Ουσιαστικά πρόκειται για την κύρια απόδειξη ότι η εργατική τάξη βιώνει στο πετσί της τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα, ότι έχουν γίνει «θεσμός» και «κανονικότητα» σ' όλους σχεδόν τους κλάδους, με το κεφάλαιο να μη δίνει δεκάρα για τη ζωή και τις συνθήκες δουλειάς των εργαζομένων, θυσιάζοντάς τους στη βαμμένη με αίμα κερδοφορία του.

Ο ρυθμός των εγκλημάτων είναι καταγιστικός. Στις 5/10, 52χρονος φύλακας σε λατομείο σκοτώθηκε παρασυρμένος από χείμαρρο στις πλημμύρες στην Αιτωλοακαρνανία. Την ίδια μέρα βρέθηκε νεκρός σε τυροκομείο στην Αχαΐα εργαζόμενος που χτυπήθηκε από

ηλεκτροφόρο καλώδιο. Στις 6/10, διανομέας στο Μενίδι σκοτώθηκε σε τροχαίο και, την επομένη, 25χρονη εργάτρια σε εκκοκκιστήριο στη Λάρισα εγκλωβίστηκε σε πρέσα βαμβακιού χωρίς μηχανισμό ασφαλείας, με αποτέλεσμα να βρει τραγικό θάνατο. Στις 9/10, εργάτης εργολαβικού συνεργείου έπεσε στο κενό κατά τη διάρκεια ανακαίνισης μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας στην Κέρκυρα, ενώ την ίδια μέρα σκοτώθηκε νεαρός Ινδός σε επιχείρηση δομικών υλικών στο Ρέθυμνο. Νεκρός 39χρονος που χτυπήθηκε από μεταλλικό σωλήνα κατά τη διάρκεια φορτοεκφόρτωσης

στις 10/10 στη Θεσσαλονίκη και, στις 15/10, ηλεκτρολόγος έχασε τη ζωή του από ηλεκτροπληξία σε ξενοδοχείο στην Κω.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που διαμορφώνει η αντιδραστική πολιτική της κυβέρνησης και εξοπλίζει το οπλοστάσιο της εργοδοσίας καθιερώνοντας την εντατικοποίηση, τις άθλιες συνθήκες δουλειάς και την πλήρη ανυπαρξία μέτρων προστασίας. Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ προτείνει στην κυβέρνηση λύσεις και καλεί το υπουργείο Εργασίας ν' αναλάβει δράση. Κάνουν πως δεν ξέ-

ρουν οι εργατοπατέρες πως το καθεστώς «δουλειά μέχρι εξόντωσης» είναι στοχευμένη πολιτική επιλογή της κυβέρνησης και του συστήματος συνολικότερα, κομμάτι της οποίας είναι και η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Ξεκαθαρίστηκε άλλωστε και στην απόφαση να κριθεί «καταχρηστική» η απεργία των μηχανοδηγών στις 10/10. Με τις μνήμες νωπές απ' τη δολοφονία 67 ανθρώπων στα Τέμπη, 11 απ' τους οποίους βρίσκονταν σε ώρα εργασίας, η εργοδοσία της Hellenic Train βρήκε ανταπόκριση στα αστικά δικαστήρια και τους νόμους της κυβέρνησης, ώστε ν' απαγορευτεί μια απεργία που αφορούσε αποκλειστικά τη διεκδίκηση μέτρων ασφάλειας, όπως η άμεση λειτουργία της τηλεδιοίκησης, η ολοκλήρωση των έργων υποδομής, η συντήρηση κι ο καθαρισμός του σιδηροδρομικού δικτύου. Η υποκρισία, μαζί κι ο κυνισμός των συστημικών παραγόντων, είναι προκλητική όταν μιλούν για υγιεινή και ασφάλεια στην εργασία και ταυτόχρονα ποινικοποιούν τον αγώνα για τα πλέον στοιχειώδη μέτρα που θα μπορούσαν να βάλουν φραγμό στην επανάληψη ενός ακόμα πολύνεκρου ατυχήματος. Σαν άλλοθι και δικαιολογία παρουσιάζεται το μπάχαλο σχετικά με το ποιος είναι «αρμόδιος» για την αντιμετώπιση της τραγικής κατάστασης των σιδηροδρόμων. Η ιδιωτική Hellenic Train, ο κρατικός ΟΣΕ, η ΡΑΣ, το υπουργείο, τα αστικά δικαστήρια, ποιος θα φροντίσει για να παρθούν μέτρα ασφαλείας; Το πρόβλημα όμως το έχουν οι εργαζόμενοι και το επιβατικό κοινό που παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα, την ίδια ώρα που το κεφάλαιο θησαυρίζει (και) απ' τη λειτουργία των τρένων.

Μόνο η εργατική τάξη κι ο λαός μπορούν, με τον αγώνα τους, να διεκδικήσουν και να επιβάλουν σ' όλους αυτούς που κερδίζουν απ' την εκμετάλλευση της δουλειάς και της ζωής τους, να διασφαλίσουν ότι η ζωή πραγματικά θα μετράει και θα προστατεύεται.

σκέψη και οι υπόλοιπες διατάξεις του νόμου, πρώτη φορά στη συνέλευση με θέμα την εκλογή προσωρινού διοικητικού συμβουλίου. Η διαδικασία έγινε διαδικτυακά, όπως και η πλειοψηφία όσων ακολούθησαν, με διαδικτυακή ψηφοφορία πάνω σε όσα συζητήθηκαν. Στην ίδια συνέλευση τέθηκε και το ζήτημα των διαδικτυακών εκλογών για την ανάδειξη του ΔΣ, φυσικά ως «θετικό βήμα για τους εργαζόμενους», και όχι ως αναγκαστικό μέτρο λόγω νομοσχεδίου. Τα επιχειρήματα υπέρ μιλούσαν για δυνατότητα περισσότερων εργαζομένων να συμμετάσχουν στις εκλογές, ακόμη κι αν δεν κατοικούσαν σε περιοχές όπου υπήρχε δυνατότητα για παράρτημα. Η αναφορά στον κίνδυνο αποσυγκρότησης έγινε μόνο φευγαλέα. «Παλιότερα οι κάλπες πήγαιναν στις περιοχές όπου ήταν οι εργαζόμενοι. Σήμερα οι εργαζόμενοι βρίσκονται διαδικτυακά» ειπώθηκε χαρακτηριστικά από μέλος του ΠΑΜΕ.

Σ' αυτές τις εκλογές, υπό αυτές τις συνθήκες, αποφασίσαμε να μην συμμετάσχουμε, ως ένδειξη διαμαρτυρίας προς τη διαδικασία και καταγγελίας της πλήρους εφαρμογής ενός απ' τους χειρότερους νόμους που έχουν περάσει τα τελευταία χρόνια.

Οι εκλογές, βέβαια, έγιναν. Στη Θεσσαλονίκη κατέβαινε μια αυτόνομη ομάδα 3 ατόμων, και υποψήφιοι του ΠΑΜΕ, όλοι σε ενιαίο ψηφοδέλτιο, όπως πέρασε

απ' την προαναφερθείσα συνέλευση. Αρχικά οι εκλογές ήταν να κρατήσουν 3 μέρες, με δυνατότητα διαδικτυακής ψήφου και τις 3 μέρες, ενώ δια ζώσης αποκλειστικά την πρώτη. Στον πρώτο κύκλο, η συμμετοχή του κόσμου ήταν κυρίως με φυσική παρουσία, με την αυτόνομη ομάδα να φαίνεται να ηγείται και να βγάζει τουλάχιστον 2 εκλεγμένους. Εντέλει οι εκλογές παρατάθηκαν, με τη Θεσσαλονίκη να έχει δυνατότητα συμμετοχής αποκλειστικά στις διαδικτυακές. Εκεί το αποτέλεσμα ανατράπηκε, το ΠΑΜΕ εξέλεξε 3 μέλη, με τον έναν να μην κατοικεί καν στη Θεσσαλονίκη εκείνο το διάστημα, και τους 2 απ' τους 3 εκλεγμένους να μην τους έχουν δει από τότε σε καμία διαδικασία τα ενεργά άτομα του τοπικού παραρτήματος.

Το αποτέλεσμα που βγήκε απ' αυτές τις τόσο «μαζικές σε συμμετοχή εκλογές» ήταν τοπικά παραρτήματα με σχεδόν πλήρη αδυναμία συγκέντρωσης σώματος ικανού να βγάλει γενική συνέλευση, το κάλεσμα αποκλειστικά πανελλαδικών (διαδικτυακών) συνελεύσεων, όπου είναι πολύ δύσκολο έως και αδύνατο να κάνουν σωστή τοποθέτηση (εκτός κι αν την γράψεις και σου την διαβάσει κάποιος απ' το γραφείο στην Αθήνα), ο ήχος είναι τόσο κακός που πάλι απαιτείται τρομερή προσπάθεια να καταλάβεις τι συμβαίνει στη συνέλευση, και η προτροπή είναι να φέρει ο καθένας εικόνα απ'

τα πρότζεκτ του, αντί να μιλήσουμε πολιτικά. Στα τοπικά παραρτήματα, υπάρχει προτροπή να καλούνται ανεπίσημα «meeting», των οποίων οι αποφάσεις διόλου σεβαστές δεν γίνονται και μόνο σε αποτελεσματική κίνηση δεν οδηγούν, παρά τη διάθεση του ενεργού πυρήνα που δραστηριοποιείται στην πόλη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού αποτέλεσε η κίνηση του σωματείου για την απόλυση του συναδέλφου Σ.Σ., όπου βγήκε μια πρώτη κινητοποίηση απ' το ΣΕΤΗΠ, και από τις 2 επόμενες που βγήκαν, στη μία το σωματείο αμέλησε να βγάλει κάλεσμα, στην άλλη το ακύρωσαν τελευταία στιγμή λόγω μη συμμετοχής κόσμου (που λογικό είναι, όταν το κείμενο για παρέμβαση ήταν έτοιμο μόλις το πρωί της κινητοποίησης, το δε κάλεσμα μόλις το προηγούμενο απόγευμα, ενώ αυτή είχε αποφασιστεί 5 ημέρες πριν).

Οι λεπτομέρειες αυτές δίνονται για να γίνει εμφανές πώς λειτουργεί ένα σωματείο όπου εφαρμόζονται απρόσκοπτα όλες οι διατάξεις του ν. Χατζηδάκη. Το αποτέλεσμα είναι σωματεία άτονα, δυσκίνητα, με τεράστια δυσκολία παρέμβασης στον κόσμο. Αυτός ήταν ο σκοπός του νομοσχεδίου, και απέναντι σ' αυτό έχουμε να σηκώσουμε ανάστημα.

Μ.Β
μέλος της
«Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας»

Ανοιχτή επιστολή διωκόμενων συνδικαλιστών εκπαιδευτικών του Πειραιά

Κάτω τα χέρια από την Χρύσα Χοτζόγλου, τον Δημήτρη Χαρτζουλάκη, τον Γιώργο Καββαδία Να μην περάσουν οι πρώτες απολύσεις για συνδικαλιστικούς λόγους από το Δημόσιο Σχολείο

Στις 23/10, στις 10 π.μ. (κατά την ακρόαση των Χρύσας Χοτζόγλου και Γιώργου Καββαδία) να είμαστε όλες και όλοι στην κινητοποίηση στην ΠΔΕ Αττικής (Ξενίας 24, Αθήνα)

Προς όλες τις συναδέλφισσες και όλους τους συναδέλφους,

Προς τις Γενικές Συνελεύσεις και τα ΔΣ των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ

Προς τα ΔΣ των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Ζούμε όλοι και όλες τη συνεχή επιδείνωση των συνθηκών της ζωής και της δουλειάς μας. Το τελευταίο διάστημα, κάθε μέρα και περισσότερο βιώνουμε και την κατακόρυφη αύξηση των κυβερνητικών προσπαθειών να καταστλεί κάθε αγωνιστική δράση και να ποινικοποιηθούν κατακτήσεις χρόνων, όπως το δικαίωμα στην απεργία, τη διαδήλωση, τη διαμαρτυρία, στη διατύπωση άποψης.

Αυτό, πράγματι είναι το γενικό πλαίσιο. ΟΜΩΣ! Η πρόσφατη μεθόδευση του υπουργείου να επιχειρήσει να οδηγήσει με fast track διαδικασίες τρεις συναδέλφους στην αργία από τη δουλειά (και να ανοίξει το δρόμο στην απόλυσή τους) ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ! Είναι η πρώτη φορά που στήνονται απολύσεις από το Δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους.

Οι συνδικαλιστικές διώξεις ξεκίνησαν πριν 1,5 χρόνο στην Β' θμια στον Πειραιά, πιλοτικά, και σήμερα έχουν γίνει δεκάδες σε πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια σε όλη την Ελλάδα. Είναι προφα-

νές ότι κάθε εφησυχασμός είναι λαθεμένος και επικίνδυνος.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Η εξέλιξη αυτή είναι πολύ σοβαρή και ΔΕΝ ΑΦΟΡΑ ΜΟΝΟ ΕΜΑΣ. Αφορά το αύριο των συνθηκών δουλειάς στο Δημόσιο Σχολείο. Αφορά το λαό και τα παιδιά του. Μας ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ και ΟΛΕΣ - ανεξάρτητα πού και αν τοποθετούμαστε ιδεολογικά και πολιτικά ο καθένας και η καθεμία μας.

Οι πρώτες αργίες και απολύσεις μετά τη χούντα από το Δημόσιο Σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!

Καλούμε:

· Όλες τις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους να πάρουν πάνω τους την υπόθεση να μαθευτεί παντού το ζήτημα αυτό ώστε με τον αγώνα μας να τους σταματήσουμε.

· Τις συνελεύσεις και τα ΔΣ των ΕΛΜΕ

και ΣΕΠΕ να καλέσουν μαζικά στις 23/10 στις 10 π.μ. στην συγκέντρωση στην ΠΔΕ Αττικής, ώστε μετά να πορευτούμε προς τα Προπύλαια.

· Τα ΔΣ των ΕΛΜΕ να βγάλουν την απαραίτητη στάση εργασίας.

· Τα ΔΣ των ΔΟΕ και ΟΛΜΕ να καλέσουν μαζικά στις 23/10 στις 10 π.μ. στην συγκέντρωση στην ΠΔΕ Αττικής, ώστε μετά να πορευτούμε προς τα Προπύλαια.

· Το ΔΣ της ΟΛΜΕ να αποφασίσει την απαραίτητη στάση εργασίας.

Η ευθύνη των πρωτοβάθμιων Σωματείων και των Ομοσπονδιών είναι ιστορική!

Οι διωκόμενοι για ποικίλους συνδικαλιστικούς λόγους:

Ζήσης Γκέρτσος, πρώην μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Γιώργος Καββαδίας, πρώην μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Ακρίτας Καλούσης, πρώην μέλος του ΔΣ της ΟΛΜΕ,

Δημήτρης Μητρόπουλος, πρόεδρος ΕΛΜΕ Ν Σμύρνης, Καλλιθέας, Μοσχάτου, πρ. μέλος ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Δημήτρης Χαρτζουλάκης, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Νεκτάριος Χατζηανδρέου, μέλος της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Χρύσα Χοτζόγλου, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά,

Πάνος Χουντής, πρώην γραμματέας του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά

Κείμενο υπογραφών

Για τη στήριξη των τριών αγωνιστών συνδικαλιστών εκπαιδευτικών, της Χρύσας Χοτζόγλου, του Δημήτρη Χαρτζουλάκη και του Γιώργου Καββαδία, κυκλοφορεί το παρακάτω κείμενο υπογραφών (σε χαρτί και ηλεκτρονικά) που καταγγέλλει τη δίωξη και τη μεθόδευση τη απόλυσής τους και ζητά την απαλλαγή τους από κάθε κατηγορία. Καλούμε κάθε αγωνιστή, σωματείο, συλλογικότητα, να συμβάλλει στην προσπάθεια.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ! Για πρώτη φορά ετοιμάζουν ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ για ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ στο Δημόσιο Σχολείο ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο:

Καταγγέλλουμε την πρωτοφανή κυβερνητική ενέργεια να προετοιμάσει τις απολύσεις σε τρεις αγωνιστές, συνδικαλιστές εκπαιδευτικούς της ΕΛΜΕ Πειραιά. Είναι τέτοια η υστερία της κυβέρνησης που ούτε καν περιμένει την εκδίκαση των πειθαρχικών που έχουν στηθεί για συνδικαλιστικούς λόγους και βιάζεται να τους βγάλει προκαταβολικά σε αργία μέχρι να γίνουν τα πειθαρχικά. Το αμάρτημα των Δημήτρη Χαρτζουλάκη (αναπληρωτή και μέλους του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά), Χρύσας Χοτζόγλου (συνδικαλιστριάς στην ΕΛΜΕ Πειραιά) και Γιώργου Καββαδία (συνταξιούχου και πρώην μέλους του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά) ήταν ότι έχουν συνδικαλιστική δράση.

Ζούμε όλες και όλοι μας σε δραματικές συνθήκες στην καθημερινότητά μας με τη φτώχεια και την καθημερινή εργασιακή πίεση να μας πνίγουν. Βλέποντας να βάζουν τα παιδιά μας σε ένα σχολείο εχθρικό, ακριβό και εξεταστικό κάτεργο και να τους ετοιμάζουν ένα μέλλον κόλαση σε μια ζωή χωρίς δικαιώματα.

Γνωρίζουμε ότι για να περάσει όλη αυτή η κατάσταση, η κυβέρνηση επιστρατεύει όλους τους μηχανισμούς τρομοκρατίας. Με δεκάδες διώξεις, απειλές, συλλήψεις, πειθαρχικά και δικαστήρια έρχεται αντιμέτωπος κάθε αγωνιστής/στρια, κάθε φωνή που αμφισβητεί την κυρίαρχη πολιτική και διεκδικεί συλλογικά τα δικαιώματα του/της. Αυτό που επιδιώκεται είναι να υπάρχει απόλυτη σιγή από τους αγωνιστές για να μπορούν να κραυγάζουν μόνο αυτοί που επιβάλλουν τη κυρίαρχη πολιτική.

Απαιτούμε να σταματήσει κάθε δίωξη στους τρεις αγωνιστές εκπαιδευτικούς. Να σταματήσει όλο το τρομοκρατικό πογκρόμ και διώξεων που έχει στηθεί σε όλη την Ελλάδα ενάντια σε εκπαιδευτικούς, λαό και νεολαία. Το Δημόσιο Σχολείο, τα σωματεία και η κοινωνία ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ για εκπαιδευτικούς, μαθητές και λαό.

Ο αγώνας για να παρθούν πίσω ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ είναι ζήτημα του καθενός και της καθεμιάς από μας! Ήρθε η ώρα να τον σηκώσουμε στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ! Σας καλούμε να συμμετέχετε ΣΕ ΚΑΘΕ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ!

Χανιά

Εκδήλωση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις εκπαιδευτικών
Δευτέρα 21/10

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ-ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 21 ΟΚΤΩΒΡΗ, 7μμ
1ο ΕΠΑΛ Χανίων, ΚΟΡΑΗ 1

Ομιλητές:

Δημήτρης Χαρτζουλάκης, μέλος ΔΣ ΕΛΜΕ Πειραιά, διωκόμενος, αναπληρωτής

Βασίλης Λιόντος, αντιπρόεδρος ΕΛΜΕ Χανίων

Φώτης Μπιχάκης, μέλος ΔΣ ΕΛΜΕ Χανίων

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Παράρτημα

Τοποθετήσεις των διωκόμενων στη συνέλευση Προέδρων των ΕΛΜΕ (5/10/24)

<https://www.youtube.com/watch?v=TIkexfVGHak> (Χρύσα Χοτζόγλου)

https://www.youtube.com/watch?v=_LP-CFLFk7U&t=5s (Δημήτρης Χαρτζουλάκης)

Συνέντευξη της Χρύσας Χοτζόγλου στο The Press Project (8/10/24)

<https://www.youtube.com/watch?v=5677sW0zpCY>

Παρεμβάσεις του Π. Χουντή στο Κόκκινο (105.5 FM)

<https://www.youtube.com/watch?v=TrywL49tCno> (εκπομπή «Επισυνδέσεις» 08/10/24)

<https://www.youtube.com/watch?v=no5vGjzGTic&t=11s> (εκπομπή «Πρέσσα στο Κόκκινο» 09/10/24)

Δελτίο τύπου της ανοικτής Συνέλευσης Αγώνα ενάντια στις διώξεις (13/10/24)

https://antigeitonies3.blogspot.com/2024/10/blog-post_87.html

Κείμενο συλλογής ηλεκτρονικών υπογραφών ενάντια στις συνδικαλιστικές απολύσεις στο Δημόσιο Σχολείο

https://secure.avaaz.org/community_petitions/el/pros_kathe_la_iko_anthropo_sunagermos_etoimazoun_apoluseis_agoniston_ekpaideutikon_na_men_perasoun/

Ανοιχτή επιστολή διωκόμενων συνδικαλιστών εκπαιδευτικών του Πειραιά

https://antigeitonies3.blogspot.com/2024/10/blog-post_71.html

Τσουνάμι διώξεων στην εκπαίδευση

Σε ολόκληρη τη χώρα εμφανίζονται μαζικές κλήσεις στα Πειθαρχικά Συμβούλια για εκπαιδευτικούς που δήλωσαν συμμετοχή στην απεργία αποχή.

Δεν εξαιρείται καμία περιοχή της χώρας.

Είναι φανερό ότι η παραπομπή των εκπαιδευτικών του Πειραιά σε αναγκαστική αργία δεν έγινε τυχαία.

Αποτελεί μία κεντρική κυβερνητική επιλογή, ένα κεντρικό μέτωπο που ανοίγει η κυβέρνηση πολύ συγκεκριμένα και με συγκεκριμένους στόχους.

Είναι φανερό ότι επιδιώκεται η παγίωση ενός κλίματος τρομοκρατίας και υποταγής.

Κονιορτοποιείται όλη η γραμμή της «αγωνιστικής» αναμονής, που υποτιμούσε την πάλη ενάντια στις διώξεις στο όνομα να μην φοβίσουμε τον κλάδο.

Ήταν η γραμμή που υπηρέτησε πιστά και συνειδητά το ΠΑΜΕ-ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ τόσο στον Πει-

ραιά, όσο και γενικότερα, παρόλο που η κυβέρνηση έδειχνε σαφώς τις προθέσεις της.

Δεν διαφοροποιήθηκαν σημαντικά από αυτή την «ενωτική» στάση ούτε οι Παρεμβάσεις, καθώς εξάντλησαν τους αγώνες στα εξώδικα και στις νομικές προσφυγές.

Η κυβερνητική πρόκληση εκδηλώνεται πάνω στο έδαφος αυτής της αγωνιστικής απουσίας, αλλά πια τα περιθώρια στενεύουν ακόμα και για τις δυνάμεις του συμβιβασμού.

Ο αγώνας για την αποτροπή των διώξεων μετατρέπεται έτσι σε βασικό και εκ των ων ουκ άνευ στόχο του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών.

Πρέπει να ξεδιπλωθεί μέχρι την 23η του Οκτώβρη, που παραπέμπονται οι αγωνιστές, αλλά και να συνεχιστεί ανεξάρτητα από το τι θα κάνει το Υπουργείο τελικά.

Η οργή των εκπαιδευτικών μπορεί να μετακινήσει τον φόβο και την υποταγή!

Ανταπόκριση από την Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα για τις απολύσεις στην εκπαίδευση

Μαχητική και μαζική ήταν η Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα ενάντια στις διώξεις και τις απολύσεις που κάλεσε η Πρωτοβουλία Συνδικαλιστικών Οργανώσεων και Κινήσεων-Συλλογικοτήτων-Κινήσεων Γειτονιάς, που έγινε στην Αθήνα την Κυριακή 13 Οκτώβρη.

Παραβρέθηκαν πλήθος συναγωνιστών από οργανώσεις, συλλογικότητες, εκπρόσωποι και μέλη εκπαιδευτικών σωματείων, φοιτητές αλλά και ανένταχτοι. Η συζήτηση ήταν πλούσια με δεκάδες τοποθετήσεις γύρω από το ζήτημα της βιομηχανίας διώξεων και καταστολής που έχει στήσει το σύστημα απέναντι σε κάθε φωνή που αντιστέκεται στη βαρβαρότητά του.

Κοινή συνισταμένη των τοποθετήσεων η κλιμάκωση των διώξεων, που αποτυπώνεται στην επιχείρηση απολύσεων για πρώτη φορά στο δημόσιο σχολείο για πολιτικούς συνδικαλιστικούς λόγους από την εποχή της χούντας, αλλά και η σύλληψη μελών του ΣΕΡΕΤΕ σε κινητοποίηση στο ΕΜΠ και βέβαια η εκδικητική απόλυση του διοικητικού υπαλλήλου του ΕΚΠΑ Δημήτρη Αντωνίου. Επισημάνθηκε ότι το ζήτημα αφορά τους πάντες και όχι μόνο όσους είναι στον χώρο της εκπαίδευσης, κα-

θώς κρίνεται το δικαίωμα του λαού να παλεύει ενάντια στην κυρίαρχη, αντιλαϊκή πολιτική και να διεκδικεί καλύτερους όρους ζωής.

Αναδείχθηκε η ανάγκη να υπάρξει αγωνιστική απάντηση και συγκρότηση όρων πάλης για την υπεράσπιση της πολιτικής συνδικαλιστικής δράσης, ώστε να παρθούν πίσω οι απολύσεις, οι διώξεις και τα πειθαρχικά.

Σε αυτή τη βάση η συνέλευση αποφάσισε: 1)Την πραγματοποίηση συγκέντρωσης στο Σύνταγμα στις 18/10 2) Συμμετοχή στο «Locomotiva» και το bar οικονομικής ενίσχυσης για τον απολυμένο υπάλληλο του ΕΚΠΑ Δημήτρη Αντωνίου 3)Την έκδοση αφίσας και τη συνέχιση συλλογής υπογραφών τόσο διαζώσης όσο και διαδικτυακά 4)Την πραγματοποίηση τοπικών Παρεμβάσεων 5) Κάλεσμα στη συγκέντρωση στις 23/10 στην ΠΔΕ Αττική (Ξενίας 24, Αθήνα), ημέρα που 2 εκπαιδευτικοί καλούνται σε ακρόαση με το ερώτημα της δυναμικής απργίας και στη συνέχεια συμμετοχή στην απεργιακή συγκέντρωση στα Προπύλαια.

Τέλος, ορίστηκε νέα Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα για την Κυριακή 10/11 στις 11:00 στο 6ο ΕΠΑΛ Αθήνας, για την οργάνωση της συνέχειας του αγώνα.

Να οργανώσουμε δυναμικά τα επόμενα βήματα...

Έχει γίνει φανερό ότι το θέμα των διώξεων είναι κεντρικό ζήτημα σύγκρουσης με την πολιτική του συστήματος. Η κλιμάκωσή της με τη μεθόδευση των πρώτων συνδικαλιστικών απολύσεων των αγωνιστών εκπαιδευτικών, αλλά και με το νέο κύμα παραπομπής σε πειθαρχικό νεοδιόριστων εκπαιδευτικών που συμμετέχουν στην Απεργία-Αποχή από την ατομική αξιολόγηση που έχουν προκηρύξει τα σωματεία, επιβεβαιώνει ολόπλευρα την παραπάνω εκτίμηση.

Είναι επίσης δεδομένο ότι όλη η κίνηση ανάδειξης του ζητήματος (Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα, πανελλαδική καμπάνια υπογραφών, κινηματικές πρωτοβουλίες κτλ), έχει δημιουργήσει πιέσεις στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, τόσο στον κυβερνητικό (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) όσο και στον υποταγμένο ρεφορμιστικό (ΠΑΜΕ) συνδικαλισμό. Βέβαια, δεν έχουν δημιουργηθεί σε τέτοιο βαθμό πιέσεις έτσι ώστε να μην κάνουν τους χειρισμούς τους, είτε αυτό είναι η υπονόμηση των κινητοποιήσεων, είτε η αναφορά των διώξεων-απολύσεων, μέσα σε έναν ωκεανό αιτημάτων που χάνονται.

Για αυτό είναι κρίσιμο να σκιαγραφηθούν τα επόμενα βήματα που πρέπει να γίνουν. Άλλωστε, η υπόθεση των απολύσεων και των διώξεων δεν τελειώνει στις 23/10 (ημέρα ΑΚΡΟΑΣΗΣ, με το ερώτημα της αργίας των 2 αγωνιστών εκπαιδευτικών). Αντίθετα είναι μια κεντρική αντιπαράθεση, που θα έχει βάθος χρόνου.

Σε αυτή είναι κρίσιμη η εμπλοκή κόσμου στο να γίνει υποκείμενο στην υπόθεση. Για αυτό άλλωστε είναι πολύ σημαντική η προσπάθεια που γίνεται -και πρέπει να στηριχθεί ολόπλευρα- με την Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα ενάντια στις

διώξεις. Γιατί δίνει τη δυνατότητα σε ένα ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό να συζητήσει και να συμμετάσχει ενεργά σε αυτή τη διαδικασία. Αποτελούσε κρίσιμο στοιχείο ο συντονισμός σε κοινές διαδικασίες των διαφόρων πρωτοβουλιών ενάντια στις διώξεις (επιτροπή για τον Δ. Αντωνίου και πρωτοβουλία για διώξεις που ξεκίνησε από εκπαιδευτικούς), όπως και η συμμετοχή των φοιτητών που έρχονται αντιμέτωποι αντίστοιχα με πειθαρχικά.

Φυσικά, πρωταρχικό καθήκον όλων αυτών είναι να ανοίξει το ζήτημα παντού. Να γίνουν γενικές συνελεύσεις στα σωματεία και στους συλλόγους. Να παρθούν αποφάσεις για νέες αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Κεντρικές και τοπικές. Να γίνει υπόθεση όλου του λαού το ζήτημα.

Επιπλέον σε αυτή την κατεύθυνση: α)

να διευρυνθεί το δίκτυο συνελεύσεων σωματείων-συλλογικοτήτων-αγωνιστών και επιτροπών σε κάθε πόλη που θα συμβάλει στην οργάνωση κινητοποιήσεων β) πρέπει να γενικευτεί η καμπάνια ενημέρωσης και στήριξης με τη συλλογή υπογραφών (δια ζώσης και ψηφιακών) και ψηφισμάτων από σωματεία και συλλόγους γ) να συνεχιστεί το άνοιγμα του ζητήματος και η απεύθυνση στήριξης σε κάθε λαϊκό άνθρωπο και αγωνιστή. Με ανοικτές εκδηλώσεις, με συναυλίες, με εξορμήσεις οικονομικής ενίσχυσης των διωκόμενων και του αγώνα.

Τέλος, ένα «αμιγώς πολιτικό» ζήτημα. Η στοιχειοθέτηση του -πολύ βαριού- κατηγορητηρίου των 2 αγωνιστών εκπαιδευτικών (Χαρτζουλάκη, Χοτζόγλου), για κινητοποίηση μαζί με μαθητές ενάν-

τια στην αξιολόγηση, γίνεται μόνο με επίκληση στους αντισυνδικαλιστικούς νόμους Χατζηδόκη, Γεωργιάδη, Ποινικός Κώδικας. Τα συνθήματα είναι «φωνασκίες», «ασκήθηκε ψυχολογική πίεση στον αξιολογητή», «το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να διευκολύνει την πραγματοποίηση της αξιολόγησης ακόμα και όταν αποφασίζει εναντίον της» κτλ. Αυτό δείχνει δύο πράγματα: 1) ότι το νομικό οπλοστάσιο που υπάρχει θα χρησιμοποιηθεί! 2) ότι η γραμμή της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ του είναι η μόνη γραμμή που μπορεί αυτή τη στιγμή να αναμετρηθεί πραγματικά και ουσιαστικά μαζί του.

Και -πρέπει να- είναι αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης για να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις, για να σπάσει η τρομοκρατία.

Άλλη μία απόπειρα για τα συμβούλια Κεραμέως Ηλεκτρονικές εκλογές και ενιαία ψηφοδέλτια

Για ακόμα μία φορά επιχειρείται η συγκρότηση συμβουλίων φοιτητών αντιπαραθετικά με τα Διοικητικά Συμβούλια που εκλέχθηκαν στις εκλογές του Μάη από τις φοιτητικές εκλογές. Πρόκειται για εφαρμογή της διάταξης του νόμου-πλαισίου που ψηφίστηκε το 2022 μαζί με μία σειρά αντιδραστικές διατάξεις, όπως συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων, όρια σπουδών-διαγραφές και μερική φοίτηση, ξενόγλωσσα επί πληρωμή τμήματα, πειθαρχικές ποινές και πολλά ακόμα.

Ειδικότερα για τα συμβούλια φοιτητών, ο ρόλος τους αποκαλύφθηκε από την πρώτη στιγμή της ανακοίνωσης του νόμου «Νέοι ορίζοντες». Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο άρθρο 43 του νόμου-τετατουργήματος, τα συμβούλια φοιτητών συγκροτούνται με σκοπό τη διασύνδεση των φοιτητών με τα όργανα διοίκησης της σχολής. Ο ορισμός της συνδιοίκησης, κομμένης και ραμμένης στα μέτρα που ορίζει η κυβέρνηση και το σύστημα, ώστε αυτή να επιτελεί αποτελεσματικά το ρόλο της.

Ακόμα, ο τρόπος με τον οποίο διεξάγονται οι εκλογές ανάδειξής τους τα καθιστά «ταφόπλακα» για τις συλλογικές διαδικασίες στις σχολές. Αφενός διενεργούνται ηλεκτρονικά, με ό,τι αυτό σημαίνει για την εκφύλιση και τη διαβλητότητα της διαδικασίας, όπως και για τη μετατροπή των εκλογών σε διεκπεραιωτική και όχι ζωντανή πολιτική διαδικασία των φοιτητών. Το «χρέος» αλλά και οι δυνατότητες ενός φοιτητή αρχίζουν και τελει-

ώνουν με το πάτημα ενός κουμπιού, παραγκωνίζοντας τη συλλογική και οργανωμένη πάλη, την πολιτική ζύμωση, την ανταλλαγή ιδεών. Αφετέρου, το ενιαίο ψηφοδέλτιο έχει ως στόχο την αποπολιτικοποίηση της εκλογικής διαδικασίας, τη μετατροπή της σε κάτι αντίστοιχο των εκλογών για 5μελή και 15μελή στη δευτεροβάθμια, τις οποίες έχουν εκφυλίσει προ πολλού.

Έτσι, ένας φοιτητής δεν καλείται να ψηφίσει με πολιτικό κριτήριο, αλλά με κοινωνικό ή, ακόμα χειρότερα, επηρεασμένος από τη «βρώμικη» δουλειά των συστημικών δυνάμεων στις σχολές με τις υποσχέσεις τους για σημειώσεις ή/και εκδρομές. Υπηρετώντας πάντα το δόγμα «μακριά από κόμματα και παρατάξεις», στην ουσία διευκολύνεται η παρέμβαση των δυνάμεων αυτών που ηθελμένα αποκρύπτουν την πολιτική τους ταυτότητα και παρουσιάζονται στους φοιτητές ως «σωτήρες» και «αρωγοί» τους στη φοιτητική καθημερινότητα.

Είναι αλήθεια πως μια τέτοια διάταξη διευκολύνει σημαντικά τη δουλειά που θέλει να κάνει το σύστημα στις σχολές. Δεν ενισχύει απλά την αποχή και μη-συμμετοχή από τις συλλογικές διαδικασίες ή τη λογική της ανάθεσης σε εκπροσώπους. Επαναφέρει με τη βούλα τη συνδιαλλαγή και συνδιαχείριση των φοιτητών με τα όργανα του Πανεπιστημίου. Η λογική αυτή, που κυριαρχεί όχι μόνο σε συστημικές δυνάμεις (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΔΙΚΤΥΟ κ.λπ.) αλλά και στους κόλπους της αριστεράς στα πανεπιστήμια, έχει απο-

δειχτεί πολλάκις επικίνδυνη για το φοιτητικό κίνημα. Ο ρόλος των οργάνων συνδιοίκησης ως βαλβίδα εκτόνωσης της συσσωρευμένης οργής των φοιτητών όχι μόνο δεν καταγγέλλεται από τη ρεφορμιστική αριστερά, αλλά νομιμοποιείται με τη «διεκδίκηση» θέσης και εκπροσώπησης των φοιτητών μέσα σε αυτά τα όργανα. Η πάλη των φοιτητών μακριά και έξω από αυτές τις διαδικασίες είναι αναγκαία για τη συγκρότηση ενός φοιτητικού κινήματος ανεξάρτητου και μαζικού, που να βασίζεται στις δικές του δυνάμεις.

Δεν είναι λοιπόν παράλογη η επιμονή της κυβέρνησης να εφαρμόσει το συγκεκριμένο μέτρο. Μία γρήγορη αναδρομή στα προηγούμενα δύο χρόνια επιβεβαιώνει ότι, ενώ η απήχηση ήταν χαμηλή, το υπουργείο είναι αποφασισμένο. Άλλωστε, δεν μας πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι υπάρχουν νόμοι που ψηφίζονται για να μείνουν στα χαρτιά...

Όπως έκαναν λοιπόν και το 2022 και το 2023, έτσι και φέτος επιχειρούν τη διεξαγωγή των ηλεκτρονικών εκλογών για τα συμβούλια φοιτητών, prosperώντας τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών του Μάη. Ήδη έχουν ανακοινωθεί ημερομηνίες για μια σειρά ιδρύματα σε όλη τη χώρα, με το τμήμα των ΗΜΜΥ στα Χανιά να έχει ήδη διεξαγάγει ηλεκτρονικές εκλογές στα 7 Οκτωβρίου, με συμμετοχή μικρότερη του 16% του συνόλου των φοιτητών και κάτω του μισού σε σχέση με τη συμμετοχή στις φοιτητικές εκλογές του Μάη. Αντίστοιχα στις υπόλοιπες σχολές του Πολυτεχνείου

Κρήτης, σε τμήματα στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, στο ΠΑΠΕΙ και αλλού, έχουν ανακοινωθεί ηλεκτρονικές εκλογές μέχρι τα μέσα Νοέμβρη.

Είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει ανάγκη διαφύλαξης των φοιτητικών συλλόγων, των οργάνων και των διαδικασιών τους. Είναι κρίσιμο να συνεχίζουν να λειτουργούν ανεξάρτητα από το κράτος και χωρίς καμία παρέμβαση από τους μηχανισμούς του. Όπως κρίσιμο είναι και να ενισχυθεί η στάση που ανακάλυψε πλατιά πέρσι ο φοιτητόκοσμος, με τη συμμετοχή του στο φοιτητικό κίνημα ενάντια στο νόμο Πιερρακάκη, αυτή της συλλογικής και οργανωμένης πάλης. Μέσα από τα δικά του όργανα και όχι παρακαλώντας για μία θέση σε όργανα του κράτους που τους βάζουν στο ίδιο τραπέζι με τους πρυτάνεις, τους προέδρους και το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο.

Παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια τους και με μαζική, ενεργή συμμετοχή θα καταφέρουν οι φοιτητές να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και να διεκδικήσουν καλύτερους όρους σπουδών. Η απονομιμοποίηση των ηλεκτρονικών εκλογών για τα συμβούλια φοιτητών μέσω της μαζικής αποχής των φοιτητών από αυτές πρέπει να συνοδεύεται από τη μαζική συμμετοχή τους στα δικά τους όργανα. Μόνο έτσι, με ΦΣ δυνατούς και ανεξάρτητους από το κράτος και τους μηχανισμούς του, μπορεί να συγκροτηθεί μαζικό φοιτητικό κίνημα για την υπεράσπιση των συμφερόντων των φοιτητών!

Αρχικός μισθός 609 ευρώ... για να μισείς τον λαό και να θέλεις να ματώσεις για τους Αμερικάνους

Πακέτο μέτρων αντιμετώπισης της μείωσης των εισακτέων στις Ανώτατες Στρατιωτικές Σχολές ανακοίνωσε την προηγούμενη εβδομάδα η κυβέρνηση. Τέτοια είναι η δυνατότητα εισαγωγής από τρία επιστημονικά πεδία και από επαγγελματικά λύκεια, η βελτίωση κτηριολογικών εγκαταστάσεων και εξοπλισμού και η αύξηση των αποδοχών των σπουδαστών. Τετραπλασιάζεται ο μισθός των ανώτατων στρατιωτικών σχολών από 165 ευρώ σε 609, ενώ διπλασιάζεται για τις σχολές Υπαξιωματικών. Πιο συγκεκριμένα, παρουσιάζοντας το πρόβλημα ο υπουργός Εθνικής Άμυνας, ανέφερε μεταξύ άλλων ότι το ποσοστό κάλυψης των θέσεων στις στρατιωτικές σχολές, ενώ έφτανε το 99% το 2020, έχει πέσει στο 64% το 2024. Ενδεικτικό είναι ότι στη σχολή Ευελπίδων ειδικότερα, το ποσοστό αυτό είναι ακόμα χαμηλότερο. Από ποσοστό 100% στις θέσεις εισακτέων, γκρεμίστηκε στο 34% μέσα σε τέσσερα χρόνια. Υψηλά, επίσης, είναι τα ποσοστά αυτών των σπουδαστών που παρατάνε τις συγκεκριμένες σχολές, κατά το πρώτο έτος φοίτησης.

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών να είναι σε παροξυσμό, τη μεταφορά αυτού του ανταγωνισμού στο στρατιωτικό-πολεμικό πεδίο και με όρους «ποιος-ποιόν». Τις μικρές ή όχι και τόσο μικρές πολεμικές συγκρούσεις στον πλανήτη. Τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και τις ναζιστικές θηριωδίες του Ισραήλ σε Παλαιστίνη και Λίβανο, καθώς και την αντιπαράθεση Δύσης/NATO με τη Ρωσία στο έδαφος της Ουκρανίας να δεσπόζει. Εκεί, τα όσα διακυβεύον-

ται σε παγκόσμιο επίπεδο είναι τέτοια, ώστε οι δυνάμεις που αντιπαράθενται να αγγίζουν λίγο-λίγο τα όρια μιας γενικευμένης (πυρηνικής;) σύρραξης. Σε αυτό το πλαίσιο και σε συνθήκες προετοιμασίας πολέμου έρχεται και η συγκεκριμένη κυβερνητική καμπάνια.

Το μήνυμα προς τη νεολαία είναι σαφές. Την θέλουν έτοιμη να γίνει κρέας για τα κανόνια τους στα πολεμικά πεδία σε Ουκρανία και Μ. Ανατολή και για την υπηρετήση των αμερικανικών συμφερόντων και σχεδίων στον πλανήτη. Η ελληνική αστική τάξη έτοιμη να «ματώσει», τον λαό φυσικά, στο πλευρό των Αμερικάνων, προετοιμάζεται και αυτή για παν ενδεχόμενο. Επίσης, δεν είναι ποτέ εκτός του λογαριασμού της και το ενδεχόμενο ενός πολεμικού επεισοδίου με την αιώνια γείτονα εχθρό, την τουρκική αστική τάξη, ακόμα και σε αυτή τη φάση της αντιπαράθεσής τους και την εξ Αμερικής επιβολή «ησυχίας» στην περιοχή. Δίπλα στην υπερδιόγκωση του πολεμικού εξοπλισμού, των δαπανών για το NATO, την αγορά αεροσκαφών και φρεγατών, την ενίσχυση και το άνοιγμα νέων βάσεων στην χώρα, όλες αυτές οι πολεμικές ασκήσεις και οι εκπαιδεύσεις απαιτούν ανθρώπινο δυναμικό. Αυτή την έλλειψη προσπαθεί να απαντήσει η αστική τάξη μέσω και της συγκεκριμένης καμπάνιας.

Έχει μια σημασία η αναζήτηση της αιτίας αυτού του ελλείμματος. Στον αστικό τύπο παραδέχονται πως η ΕΒΕ έχει παίξει βασικό ρόλο στο αποτέλεσμα. Εγκλωβισμένη η κυβέρνηση στις επιδιώξεις της και στην υπεράσπιση ενός κόφτη που πάσχιζε χρόνια να εφαρμό-

σει, ψάχνει άλλους τρόπους να «πείσει» ένα κομμάτι της νεολαίας να ξεπεράσει την ΕΒΕ. Μάλιστα, ήδη οι στρατιωτικές σχολές το 2023 μείωσαν τον συντελεστή διαμόρφωσης της βάσης. Σε συνθήκες ανάπτυξης μαζικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, θα λέγαμε πως αποτελεί συνειδητή άρνηση της νεολαίας να υπηρετήσει τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και τις επιλογές της ντόπιας αστικής τάξης. Ωστόσο, ακόμα και σήμερα, ποιος μπορεί να βγάλει από την εξίσωση με σιγουριά τον φόβο των νέων που κατανοούν πως ο πόλεμος τους χτυπάει την πόρτα;

Εξαγγέλλουν μια σειρά μέτρα, λοιπόν, και μισθό 600 ευρώ από το πρώτο έτος, την ώρα που χτυπάνε κάθε εκπαιδευτικό δικαίωμα των υπολοίπων φοιτητών. Πώς αλλιώς να «πείσουν» έναν νεολαίο να υποταχθεί στις συνθήκες διαβίωσης και εγκλεισμού που πρέπει να υποστεί ένας δεκαοχτάχρονος; Πώς αλλιώς να δεχθεί ένας τελειόφοιτος λυκείου να διδαχθεί υποταγή (πειθαρχία το λένε αυτοί); Να του μάθουν να μισεί τους γείτονες λαούς, τους μετανάστες, τους πρόσφυγες, τους... αριστερούς «συμπatriώτες» του; Ένας ιδεολογικά αφοπλισμένος νέος, γεμάτος εθνικισμό είναι σίγουρα πιο πρόθυμος να σκοτωθεί για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Μέσα από την ενίσχυση των ήδη υπάρχοντων προνομίων των στρατιωτικών στοχεύουν από τη σχολή ακόμα να διαμορφώσουν το στρώμα εκείνο που θα στελεχώσει κρατικούς μηχανισμούς, κύρια τους κατασταλτικούς, που δεν θα βλέπει κανένα κοινό με τον συνομήλικό του, τον μέχρι πρότινος συμμαθητή του. Ο ένας θα αμείβεται σαν σπουδα-

Πτώση ασανσέρ στις Γ' Εστίες Θεσσαλονίκης Κίνδυνος για τη ζωή των φοιτητών οι ασυντήρητες φοιτητικές εστίες ΜΑΤ, ξύλο και συλλήψεις η απάντηση της κυβέρνησης στην κινητοποίηση των οικοτρόφων

Είναι αμέτρητα τα χρόνια που η κατάσταση στις Φοιτητικές Εστίες Θεσσαλονίκης, αλλά και πανελλαδικά, πάει από το κακό στο χειρότερο. Άθλιες συνθήκες υγιεινής και υποδομές παλιές και ασυντήρητες, δωμάτια «τρύπες» με σοβαρές ελλείψεις. Δεν πέρασε ούτε ένας μήνας, από τα μέσα Σεπτεμβρη, που οι Αγωνιστικές Κινήσεις στην πόλη της Θεσσαλονίκης, όπως και σε όλη την Ελλάδα, άνοιξαν -για ακόμη μια φορά- το θέμα των άθλιων συνθηκών στέγασης για τους φοιτητές, όταν συνέβη το σοκαριστικό περιστατικό της πτώσης του ασανσέρ στις Γ' Εστίες του ΑΠΘ, που από καθαρή τύχη δεν προκάλεσε νεκρούς. Ήταν ένα περιστατικό που ήρθε να υπογραμμίσει τους καθημερινούς κινδύνους για την ίδια τη ζωή των οικοτρόφων.

Το βράδυ του περιστατικού, αποκαλυπτικό ήταν το σχόλιο ενός φοιτητή που σε ανάρτησή του στο διαδίκτυο έγραψε: «...Κόπηκε το σκοινί του ασανσέρ σε κτήριο που φιλοξενεί εκατοντάδες φοιτητές. Το μεσημέρι στα πλυντήρια δεν δούλευε τίποτα και είχε γίνει όλος ο χώρος χάλια από τα νερά που σπάσαν στους σωλήνες. Χθες αρνήθηκαν να μου δώσουν μερίδα φαγητού στο εστιατόριο γιατί μετά από τη δουλειά έφτασα 3:05 και τις κρατούσαν για το βράδυ. Τα λεφτά για τη στέγαση, τη σίτιση και τη συντήρηση των υποδομών, λεφτά που βγαίνουν από τις τσέπες των οικογενειών μας που με θυσίες μας έχουν στείλει να σπουδάσουμε, πού ακριβώς πηγαίνουν;(...).».

Εδώ και χρόνια οι φοιτητές των εστιών διαμαρτύ-

ρονται για τις ασυντήρητες υποδομές. Από τις βλάβες στις σωληνώσεις και την έλλειψη ζεστού νερού τον χειμώνα, έφτασαν στο σημείο να βλέπουν να πέφτουν τα ασανσέρ. Για τους φοιτητές, οι πολυώροφες οικοδομές των εστιών είναι το σπίτι τους. Οι διοικήσεις, οι πρωτανικές αρχές, το υπουργείο Παιδείας, η κυβέρνηση και το κράτος έχουν την αποκλειστική ευθύνη για την ασφάλειά τους. Οι ιθύνοντες γνώριζαν το πρόβλημα και είχαν επιλέξει να μην κάνουν απολύτως τίποτε. Φυσικά, το ζήτημα δεν είναι οικονομικό, αλλά καθαρά πολιτικό.

Η έλλειψη χρηματοδότησης έχει γίνει ο μοχλός και η δικαιολογία για να υποβαθμιστούν και να απαξιωθούν οι Φοιτητικές Εστίες, να περιοριστεί η πρόσβαση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Έτσι, την ίδια στιγμή, κόβεται η δωρεάν σίτιση στις Εστίες του ΑΠΘ για τους οικοτρόφους που έχουν ξεπεράσει τα +2 έτη σπουδών, απειλείται με κλείσιμο το μοναδικό εστιατόριο των εστιών, πυκνώνουν οι απειλές για εξώσεις, όπως στους 5οετείς εστιακούς φοιτητές του ΠΑΜΑΚ, ενώ δεκάδες δωμάτια μένουν «κλειστά» και άδεια γιατί δεν επισκευάζονται ποτέ.

Η πτώση του ασανσέρ έφερε στο φως για άλλη μια φορά την εγκληματική πολιτική ενός συστήματος που δε λογαριάζει την ανθρώπινη ζωή. Που έχει στόχο να αποκλείσει από τη στέγη, άρα και από τις σπουδές, τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών, εγκαταλείποντας όποιες υποδομές τους αφορούν να ρημάζουν. Αλλά τι να περιμένει κανείς από ένα σύστημα που από τους σιδηροδρόμους, τα νοσοκομεία και τα λούνα παρκ, από τα ταβάνια που πέφτουν στα σχολεία και τους καυστήρες που ανατινάσσονται, μέχρι την πτώση ασανσέρ στις φοιτητικές εστίες, αποδεικνύει καθημερινά ότι δεν δίνει δεκάρα για την ανθρώπινη ζωή, ακόμη και στην πιο τρυφερή της ηλικία;

«Ως πού θα πάει αυτή η κατάσταση;» φώναξαν οι φοιτητές των εστιών στη Θεσσαλονίκη που πραγματοποίησαν έκτακτη γενική συνέλευση του συλλόγου τους (ΣΟΦΕΘ) και πήραν την απόφαση να πραγματοποιήσουν συγκέντρωση διαμαρτυρίας την Πέμπτη 10/10, η οποία κατέληξε στη Φιλοσοφική του ΑΠΘ. Στους φοιτητές που συγκεντρώθηκαν διεκδικώντας τα αυτονόητα, η απάντηση του πρύτανη, ως το μακρύ χέρι της κυβέρνησης, ήταν να καλέσει μέρα μεσημέρι τα ΜΑΤ να εισβάλλουν στη Φιλοσοφική Σχολή, να ρίξουν ξύλο και χημικά και να συλλάβουν πέντε νέους για να στείλουν μήνυμα τρομοκρατίας. Όλη την υπόλοιπη μέρα τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης αναπαρήγαγαν την επιχείρηση «απεγκλωβισμού» του πρύτανη από «αριστεριστές» φοιτητές.

Η προκλητική καταστολή που δέχτηκαν οι οικοτρόφοι φοιτητές, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και η κατάφωρη παραβίαση του Ασύλου δεν αναδείχθηκαν όπως τους αρμόζει στον κόσμο. Με ευθύνη του πολιτικού σχήματος που ηγεμόνευσε μέσα στον ΣΟΦΕΘ, ο σύλλογος οικοτρόφων σύρθηκε πίσω από κινητοποίηση του α/α χώρου με άσχετη θεματολογία και καπελώθηκε ολόπλευρα. Φυσικά, η αποδιοργάνωση που παρουσιάζει ο σύλλογος αποτελεί άμεση παρενέργεια της χρόνιας επικράτησης της γραμμής της συνδιαλλαγής με τους πρυτάνεις, που έχει οδηγήσει τους φοιτητές σε απόλυτο αδιέξοδο με ευθύνη της ΚΝΕ-ΠΚΣ. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις, όπως και άλλες αριστερές δυνάμεις, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του ΣΟΦΕΘ σε διαδήλωση. Συσπειρώθηκαν στο μπλοκ του συλλόγου και πάλεψαν στον δρόμο με τα συνθήματά τους να αναδείξουν τις δίκαιες διεκδικήσεις των φοιτητών στον κόσμο της πόλης.

Η καταστολή και η προπαγάνδα του συστήματος ενάντια στη νεολαία δεν μπορεί να κρύβει επί μακρόν τη βρώμικη πραγματικότητα. Το ασανσέρ που έπεσε και η συνολικά άθλια κατάσταση των υποδομών που

αφορούν τα παιδιά του λαού, είναι ένα μόνο από τα αμέτρητα περιστατικά και τα «ατυχήματα»-εγκλήματα που είναι πολύ πιθανό να συμβούν στο μέλλον.

Είναι αναγκαίο τα ζητήματα που αφορούν στη στέγαση και στις φοιτητικές εστίες να ανοίξουν με Γενικές Συνελεύσεις, όχι μόνο στον σύλλογο των οικοτρόφων φοιτητών της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε κάθε σχολή ξεχωριστά. Να αποφασιστούν μαζικές εξωστρεφείς κινητοποιήσεις, που να απαιτούν τα αυτονόητα: Να ληφθούν άμεσα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας. Να συντηρηθούν άμεσα οι υποδομές και τα κτήρια σε όλες τις εστίες. Να ανεγερθούν νέες εστίες και να ανοίξουν άμεσα τα ρημαγμένα δωμάτια που μένουν κλειστά. Η δωρεάν και ασφαλής στέγαση για όλους τους φοιτητές αποτελεί αιχμή πάλης ως αυτονόητο δικαίωμα, αλλά και βασική προϋπόθεση για την ισότιμη πρόσβαση των παιδιών στις σπουδές χωρίς ταξικούς φραγμούς.

Κάμερες παντού! Τώρα και στην Κτηνιατρική του ΑΠΘ

Τη Δευτέρα 14 Οκτωβρίου επιχειρήθηκε για πρώτη φορά η εγκατάσταση 60 καμερών παρακολούθησης εσωτερικών χώρων στις κλινικές της Κτηνιατρικής σχολής του ΑΠΘ. Μετά τις αλλεπάλληλες εισβολές της αστυνομίας στους χώρους των σχολών, με τελευταίο το περιστατικό της σύλληψης πέντε οικοτρόφων φοιτητών που διαμαρτύρονταν για την πτώση του ασανσέρ, ήρθε και η ζωντανή παρακολούθηση μέσω συστημάτων οπτικής αναμετάδοσης. Με πρόσχημα τους ελέγχους κλοπών, η καταστολή στους χώρους σπουδών και η καταπάτηση του Ασύλου περνάει σε νέα κλίμακα, στο πλαίσιο της εφαρμογής του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή και του νέου νόμου πλαισίου.

Η Κτηνιατρική Σχολή του ΑΠΘ, μια από τις πιο εντατικοποιημένες και αντιδραστικά δομημένες σχολές, γίνεται το πεδίο δοκιμής ενός συνολικότερου σχεδίου εγκατάστασης συστημάτων παρακολούθησης μέσα στους χώρους σπουδών, όπως έχει προαναγγείλει η κυβέρνηση. Η Πρυτανεία του ΑΠΘ και η διοίκηση της σχολής, ως το μακρύ χέρι της κυβέρνησης και του συστήματος, είναι παραπάλω από πρόθυμοι να βγουν μπροστά στην κούρσα της καταστολής απέναντι στη νεολαία και το φοιτητικό κίνημα. Καμία αυταπάτη δεν χωράει για τον ρόλο της συνέλευσης τμήματος και των καθηγητών, την οποία επικαλούνται ανακοινώσεις ρεφορμιστικών δυνάμεων. Άμεσα απαιτείται η σύγκληση Γενικής Συνέλευσης του συλλόγου φοιτητών Κτηνιατρικής, η οποία παρεμποδίζεται συστηματικά με την ευθύνη της ΠΚΣ-ΚΝΕ και την ανοχή του ΑΡΔΙΝ. Μόνο μέσα από τα όργανά τους οι φοιτητές μπορούν να απαντήσουν την επίθεση που δέχονται στα δημοκρατικά τους δικαιώματα.

στής ακόμα, με τον μισθό που ένας «απλός» νέος θα παλεύει να βρει εφόσον καταφέρει να τελειώσει τη σχολή του.

Μια ακόμα σημαντική πλευρά της «τόνωσης του αξιόμαχου» των ενόπλων δυνάμεων συνδέεται με την τάση ενίσχυσης του κράτους καθαυτού. Έχουμε, λοιπόν, την ισχυροποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών, της αστυνομίας και του στρατού, πρόθυμοι να αντιμετωπίσουν τον εσωτερικό εχθρό-λαό. Σε συνθήκες όξυνσης της επίθεσης του κεφαλαίου απέναντι στον κόσμο της δουλειάς, η αστική τάξη γνωρίζει πως θα συναντήσει την αναπόφευκτη αντίσταση του λαού. Προετοιμάζεται και εξοπλίζεται για αυτή την αναμέτρηση, διαμορφώνοντας από νωρίς τους θλιβερούς υποτακτικούς της. Σε αυτή την τροχιά κινείται και η πρόσφατη πρόσκληση της δευτεροβάθμιας ανατολικής Θεσσαλονίκης για τετραήμερο ημερίδων με θέμα τα ένστολα επαγγέλματα. Αυτές οι ημερίδες θα διεξαχθούν στο Πολεμικό Μουσείο στις 11-15 Νοέμβριου. Οι συνειρμοί με τον ρόλο του στρατού στη Χούντα και την εισβολή του τανκ στις 17 Νοέμβρη το '73, μάλλον προδίδουν τα παραπάνω!

Σε περίοδο έντασης της επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα και τσακίσματος της εργασιακής προοπτικής, το σύστημα ψάχνει τρόπο να «παρκάρει» ένα κομμάτι νεολαίας στο δικό του γήπεδο. Να διαμορφώσει ένα στρώμα χειραγωγήσιμο και πρόθυμο να υπηρετήσει τα συμφέροντά του. Παράλληλα αποτελεί και μια προσπάθεια διαχείρισης μερικών από τους χιλιάδες νέους ανέργους. Κόντρα στις συστημικές επιδιώξεις, η νεολαία πρέπει να ορθώσει τις αντιστάσεις της. Να υπερασπιστεί το δικαίωμά της στη δουλειά και στην αξιοπρεπή ζωή με δικαιώματα. Να απαιτήσει μέσα από τους αγώνες της στο πλάι του λαού, την απεμπλοκή της χώρας από όλες τις πολεμικές αναμετρήσεις.

Γενιές χαμένες στην ενηλικίωση

Σε άρθρο του Independent, το οποίο αναπαράγεται και στο in.gr, διαπιστώνεται ότι σύμφωνα με έρευνα για την Gen Z (η γενιά των γεννηθέντων από το 1997 έως το 2012 περίπου) η ενηλικίωση ξεκινάει στα 27. Αυτό που προσπαθεί να τεκμηριώσει η εφημερίδα είναι ότι για τη γενιά αυτή, η ενηλικίωση έχει να κάνει με προσωπικά ορόσημα στη ζωή του κάθε νέου, τα οποία του δημιουργούν την αντίληψη και την πεποίθηση ότι είναι ανεξάρτητος και μπορεί να καθορίσει το μέλλον του. Μάλιστα, ως επιχείρημα αυτής της τάσης για «καθυστερήση» στην ενηλικίωση των σύγχρονων γενιών χρησιμοποιούνται τα δεδομένα ασφαλιστικών εταιριών που δείχνουν ότι οι νέοι δεν αγοράζουν ασφάλιση ζωής ή δεν μεριμνούν για συνταξιοδοτικά προγράμματα. Το άρθρο καταλήγει στη διαπίστωση ότι η «έναρξη» της ενηλικίωσης αντανakλά την αυξανόμενη πεποίθηση ότι τα προσωπικά ορόσημα, και όχι η κοινωνική πίεση, πρέπει να υπαγορεύουν την ετοιμότητα κάποιου να μπει σε αυτή τη φάση της ζωής».

Η αλήθεια, βέβαια, δεν μπορεί να συμβαδίσει με αυτή τη διαπίστωση για δυο πολύ βασικούς λόγους. Η ερευνά αυτή αφορά τη νεολαία που ζει στις καπιταλιστικές μητροπόλεις και δεύτερον ακόμα και για αυτή τη νεολαία, οι όροι οικονομικής και προσωπικής ανεξαρτησίας εξαρτώνται άμεσα από τις κοινωνικές οικονομικές συνθήκες που διαμορφώνει ο καπιταλισμός και μάλιστα ο καπιταλισμός σε κρίση. Η παραμονή των νέων στα σπίτια των γονιών τους για μεγαλύτερο διάστημα, για παράδειγμα, είναι μία κατάσταση άμεσα συνδεδεμένη με τους δείκτες της ανεργίας, της ακρίβειας στα βασικά αγαθά, τη δραματική αύξηση των ενοικίων και προφανώς τις κοινωνικές δυσκολίες που δημιουργεί η καπιταλιστική κοινωνία και αποξενώνει, αγχώνει, πιέζει και οδηγεί σε αδιέξοδα κοινωνικά τη νεολαία. Η νεολαία σήμερα έχει θέματα οικονομικά, γιατί ζει χειρότερα από τις προηγούμενες γενιές, κοινωνικά και ψυχολογικά και αυτά καθορίζουν το πότε θα μπορέσει ένας νέος να ανεξαρτητο-

ποιηθεί-ενηλικιωθεί. Αυτά καθορίζουν το αν θα καταφέρει να βγάλει τα προς το ζην, για να μπορέσει να ασχοληθεί και με το άπιαστο πλέον όνειρο της σύνταξης και της ασφάλειας. Η ενηλικίωση για αρκετούς νέους ξεκινάει από πολύ νωρίς, όταν αρχίζουν με την εργασία τους να συνεισφέρουν στο οικογενειακό νοικοκυριό, το οποίο «δεν βγαίνει» με τους μισθούς των γονιών. Η ενηλικίωση ξεκινάει όταν ένας νέος άνθρωπος, συνειδητά ή ασυνειδητά, παρατάει το σχολείο ή τις σπουδές (επί της ουσίας πετιέται έξω από την εκπαίδευση για ταξικούς-κοινωνικούς λόγους), για να συνεισφέρει πιο άμεσα στην οικογένεια. Αυτή η κατάσταση είναι μια σύγχρονη ενηλικίωση, ακόμα και αν ο νέος κόσμος που βρίσκεται σε αυτή τη θέση δεν είναι ανεξάρτητος, έχει αναλάβει βαρίδια που δεν του αντιστοιχούν και μεταφέρονται από τη βίαιη κοινωνική καταβαράθρωση των λαϊκών στρωμάτων και τάξεων. Λίγο πολύ και στο ζήτημα της ενηλικίωσης αλλά και του πώς είναι η ζωή μας σήμερα, γίνεται προσπάθεια να πειστούμε ότι υπάρχει προσωπική ευθύνη και ότι οι προσωπικές

επιλογές παίζουν κυρίαρχο ρόλο. Η αλήθεια, όμως, που εντέχνως κρύβεται από αυτό το σύστημα λέει ότι αυτό έχει τη βασική ευθύνη για την κοινωνική κατάσταση, την εκμετάλλευση και την εξαθλίωση.

Ο Independent κάνει υπονοεύει μια σωπηλή παραδοχή. Ότι η Gen Z και οι γενιές που τη διαδέχονται αλλά και οι προηγούμενες είναι γενιές ανθρώπων που ζουν στις καπιταλιστικές μητροπόλεις (ή κάπου τριγύρω τελοσπάντων). Ορίζει την ενηλικίωση συμπεραίνοντας ότι είναι μια φάση της ζωής που επιλέγει λίγο πολύ ένας νέος άνθρωπος να μπει. Εκτός των όσων αναφέραμε για να πούμε ότι αυτό δεν ισχύει για την πλατιά νεολαία των πόλεων και της επαρχίας, αλλά αυτό που καθορίζει αυτή την κατάσταση είναι οι κοινωνικές συνθήκες και οι σχέσεις που αυτές δημιουργούν, είναι ακόμα πιο εξοφθαλμο το λάθος αυτής της διαπίστωσης, όταν δεν επικεντρώνουμε σε χώρες της Ευρώπης ή της ανεπτυγμένης Δύσης, αλλά σε εμπόλεμες περιοχές όπως η Παλαιστίνη, σε χώρες αχανείς, όπως η Ινδία που οι κοινωνικές συνθήκες είναι σχεδόν μεσαιωνικές, σε εμπόλεμες

ζώνες όπως στην Ουκρανία, σε ηπείρους όπως η Αφρική, που υποσιτίζεται και βιώνει το ξεζούμισμα του ιμπεριαλισμού. Άραγε είναι προσωπική επιλογή η βίαιη ενηλικίωση των χιλιάδων μικρών παιδιών που επέζησαν από τους βομβαρδισμούς του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ και έχασαν τις οικογένειές τους; Είναι προσωπική επιλογή και όχι κοινωνική επιταγή (ούτε καν πίεση) η ενηλικίωση ενός 18χρονου Ουκρανού που είναι φαντάρος στο μέτωπο; Η ενηλικίωση των παιδιών που δουλεύουν από τα 10-11 χρόνια στην Ινδία, το Πακιστάν ή τις Φιλιππίνες και το Βιετνάμ είναι επιλογή με βάση «προσωπικά ορόσημα»; Πόσο έτοιμοι άραγε ένωσαν όλοι αυτοί οι νέοι άνθρωποι για να ενηλικιωθούν στις κρεατομηχανές του πολέμου και στα γρανάζια της εκμετάλλευσης του καπιταλισμού; Πόσοι από αυτούς ρωτήθηκαν και δέχτηκαν να ενηλικιωθούν σε συνθήκες βαρβαρότητας; Ή μήπως αυτή η νεολαία θεωρείται ότι δεν μετράει, ότι είναι στα αζήτητα και δεν συμβαδίζει με τον μέσο όρο των ανεπτυγμένων δυτικών μητροπόλεων;

Ραβδισμός και Κύριε ελέησον Θεωρία και πράξη της παιδαγωγικής του συστήματος

Άναψε η κουβέντα με αφορμή τα περιστατικά βίας ανάμεσα σε μαθητές. Όλοι δείχνουν έκπληκτοι για την έκταση του φαινομένου και αναρωτιούνται πώς έγινε έτσι η νεολαία! Οι απαντήσεις αναμενόμενες. Φταίει η οικογένεια και το σχολείο που μοιράζονται το καθήκον της διάπλασής τους, για να γίνουν, όταν μεγαλώσουν, χρήσιμοι άνθρωποι σε αυτή την κοινωνία. Δηλαδή, να γίνουν οι πολίτες που χρειάζεται κάθε φορά ο καπιταλισμός. Όταν τα παιδιά παραστρατούν, σημαίνει πως γονείς και δάσκαλοι αποτυγχάνουν και τότε παρεμβαίνει το κράτος για να μπει μια τάξη. Σε αυτό το τυπικό μοτίβο ανάλυσης πατάει όλη η συζήτηση που έχει ανοίξει με αφορμή τα περιστατικά βίας ανάμεσα στους μαθητές. Αν το σχολείο απέτυχε και ο θεσμός της οικογένειας περνάει κρίση, ποια μέτρα πρέπει να παρθούν για να σταματήσει η βία των νέων; Πώς θα μπουν στον ίδιο δρόμο;

Πιο σκληρές τιμωρίες για να βάλουν μυαλό! Θυμούνται πως κανείς δεν πέθανε από δυο σφαλιά-

ρες. Ο ίδιος ο υπουργός Δικαιοσύνης, Γιώργος Φλωρίδης, λέει σε εκπομπή πως φταίει η «μη αυταρχική εκπαίδευση» και θυμήθηκε πως όταν ήταν παιδί, «αν ο δάσκαλος μου έριχνε ένα χαστούκι, ο πατέρας μου μου έριχνε άλλα δέκα, γιατί έλεγε πως για να με χτυπήσει ο δάσκαλος, κάτι κακό θα είχα κάνει».

Αν κάνει τέτοιες δηλώσεις ο αρμόδιος υπουργός, μήπως σκέπτονται, μέσα στη φόρα που έχουν πάρει, ακόμα και την επιστροφή της σωματικής τιμωρίας των μαθητών; Δηλαδή, ραβδισμός, σφαλιάρα και γονάτισμα πάνω σε χαλίκια; Μάλλον δύσκολο με την παλιά μορφή. Όμως, γίνεται σαφές τι εκπαίδευση σχεδιάζουν, τι δάσκαλο θέλουν και πόσο σκληροί μπορούν να γίνουν με τη νεολαία. Δικαιολογούν στην πραγματικότητα τη βία που οι ίδιοι της ασκούν και προειδοποιούν πως είναι ικανοί για ακόμα πιο σκληρή στάση. Περιγράφουν το αυταρχικό, εχθρικό σχολείο που ετοιμάζουν.

Επιστροφή στον παλιό καλό καιρό, τότε που τα

παιδιά πήγαιναν στο κατηχητικό, εισηγείται η Κατερίνα Μονογυιού, Βουλευτριά της Νέας Δημοκρατίας. Εξήγησε την παραβατικότητα των ανηλίκων και την έξαρση της βίας μεταξύ των παιδιών, αποδίδοντάς τη στην απομάκρυνσή τους από τη θρησκεία. Δύσκολο, με τους ρυθμούς της ζωής, να δούμε μαζικά τους γονείς να πηγαίνουν τα παιδιά τους κάθε Κυριακή στον ναό για κατήχηση. Όμως, ο κατηχητικός λόγος είναι αναγκαίος περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Οι μαθητές πρέπει να πειστούν πως ο θεός όλα τα έχει φτιάξει με σοφία, πως πρέπει είναι να ικανοποιημένοι με το παρόν και το μέλλον που τους τάζουν, να αρκούνται με τα λίγα και να αφεθούν στο έλεος του θεού.

Για την καθυπόταξη της νεολαίας γίνονται όλα αυτά. Το σύστημα ετοιμάζεται να παρέμβει ακόμα πιο αυταρχικά στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Όμως, ό,τι και να κάνουν για να τα περιορίσουν, δεν μπορούν να κλείσουν όλες τις χαραμάδες. Από παντού μπορεί να ξεχυθεί η οργή τους.

Αλλαγές στον στρατό και τη στρατιωτική θητεία φέρνουν στη νεολαία

Αλλαγές ανακοινώθηκαν από τον ΥΠ.ΕΘ.Α. Δένδια, όσον αφορά τη στρατιωτική θητεία, σε συνέχεια προηγούμενων δηλώσεων του τον Δεκέμβρη του '23, αλλά και του αναπληρωτή υπουργού, Κεφαλογιάννη, τον Μάρτιο του '24. Ο λεγόμενος στόχος είναι να «ουσιαστικοποιηθεί» η θητεία και από «αγγαρεία» να γίνει «ευκαιρία», προετοιμάζοντας «έξυπνα» τη νεολαία για το σφαγείο του πολέμου.

Σε αυτή την κατεύθυνση, προωθείται ενσωμάτωση στοιχείων του φινλανδικού μοντέλου, καθώς, όπως λέγεται, η Φινλανδία προσιδιάζει το μοντέλο της Ελλάδας σε πολλά επίπεδα (μέγεθος, εφεδρεία, «εχθρός εξ ανατολάς» (sic)», κ.τ.λ.). Περισσότερες ασκήσεις, καλύτερος και πιο σύγχρονος εξοπλισμός για τους οπλίτες, συχνότερες μετεκπαιδεύσεις μετά το πέρας της θητείας και εθελοντική στράτευση των γυναικών στον στρατό είναι μόνο κάποιες από τις αλλαγές που προωθούνται.

Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι έχουν ομολογηθεί και συνομιλίες με εργοδοτικές ενώσεις, για την ανάπτυξη εντός του στρατού δεξιοτήτων χρήσιμων για την αγορά εργασίας, με την ταυτόχρονη ανακοίνωση της ίδρυσης τμήματος πληροφορικής του στρατού τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Άλλο ένα διπλό κέρδος για το σύστημα, αυξημένες υπηρεσίες των νέων στον στρατό, «στρατιωτική πειθαρχία» και συνήθεια στην απλήρωτη και υπερωριακή εργασία μετά την απόλυση στην εργοδοσία.

Τέλος, λέγεται πως -και στο πλαίσιο της «συμμαχίας μας» με τους Αμερικάνους και το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ- έχουμε αποκτήσει σαν κράτος τεχνογνωσία και διαδικασίες ανάπτυξης προηγμένων οπλικών συστημάτων μέσα στη χώρα, οπότε όσα λεφτά Ελλήνων φορολογούμενων ξοδεύονται για εξοπλισμούς προερχόμενους «απ' έξω» θα είναι τα απολύτως «απαραιτήτα». Θα φτιάχνουμε και «εμείς» τα «δικά μας».

Κατ' αρχάς σε σχέση με το τελευταίο. Το πόδι της πολεμικής βιομηχανίας και η συγκέντρωση περισσότε-

ρων σιδηρικών σε μια χώρα σε αυτό το σύστημα δεν είναι ποτέ ευχάριστα νέα. Συγκεκριμένα, σε σχέση με την Ελλάδα, και στο πλαίσιο της εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό, είναι ακόμη χειρότερα. Η εξάρτηση επιβάλλει στην αστική τάξη της χώρας και τους διαχειριστές της εξουσίας (κυβερνήσεις κ.τ.λ.) να κινούνται στο πλαίσιο αυτής, χωρίς βέβαια να χάνουν τον τυχοδιωκτικό τους χαρακτήρα, που είναι επίσης πολύ επικίνδυνος για τον λαό. Με αυτή την έννοια, σε καμία περίπτωση δεν θα σταματήσουν τα «εξοπλιστικά», ούτε ο «Έλληνας φορολογούμενος» θα ξοδεύει λιγότερα. Το σχέδιο αυτό, αν και όπως προχωρήσει, θα έχει σαν σκοπό την εξυπηρέτηση της έρευνας και και ίσως σε μικρό βαθμό της παραγωγής στο επίπεδο της πολεμικής βιομηχανίας, των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Επιπλέον, σε όλα τα παραπάνω, θα βάλει ακόμα περισσότερο τη χώρα στο στόχαστρο κάποιας επικίνδυνης ανάφλεξης βάσει των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Σε σχέση με τις αλλαγές στη θητεία. Στο παγκόσμιο ταμπλό, κάθε άλλο παρά ησυχία επικρατεί. Η νεολαία, για τον ελληνικό καπιταλισμό αλλά και γενικά, «πρέπει» να μάθει να ζει σε αυτό το πλαίσιο, να είναι «έτοιμη». Με θητείες «ευκαιρίες», που θα της μαθαίνουν ακόμη περισσότερο από τώρα να γίνει πρόθυμα κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών, να μακελευτεί σε άδικους πολέμους. Να κάνει πρόθυμα μετεκπαιδεύσεις, ασκήσεις και γυμνάσια, και γιατί όχι, κοινά με τους φονιάδες ΗΠΑ και Ισραήλ. Για να μάθει να πολεμάει και μαζί τους όταν χρειαστεί. Να στελεχώσει πιο μαζικά τις στρατιωτικές σχολές. Να δώσει κίνητρα στις γυναίκες για εθελοντική στράτευση, σαν ένα πρώτο βήμα για την καθιέρωση υποχρεωτικής στράτευσης των γυναικών στην Ελλάδα.

Η νεολαία και ο λαός πρέπει να τραβήξουν τον δικό τους δρόμο. Απέναντι σε όλους όσους αντιδραστικοποιούν το πλαίσιο στο οποίο διεξάγεται η ζωή και προετοιμάζουν τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, να κινηθούμε για την οικοδόμηση ισχυρού Αντιπολεμικού-Αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ ζητούν τιμωρίες σε βάρος φαντάρων

Πειθαρχικές διαδικασίες έχουν ξεκινήσει σε βάρος τριών φαντάρων που συμμετείχαν και τοποθετήθηκαν σε αντιπολεμικές συγκεντρώσεις του ΚΚΕ σε Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη. Στον έναν, μάλιστα, επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 15 ημερών. Την τιμωρία τους ζήτησαν εκ μέρους της ΝΔ Γεωργιάδης και Πλεύρης και εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ ο Πέτρος Παππάς. Τον τελευταίο, μάλιστα, έσπευσε να «αδειάσει» η Κουμουνδούρου, μιας και οι δηλώσεις του φάνηκε να μην ταιριάζουν σε ένα κόμμα που βρίσκεται ομολογουμένως σε κατάσταση διάλυσης. «Δεν νοείται ένας άνθρωπος ο οποίος υπηρετεί τη θητεία του, να συμμετέχει σε κάτι τέτοιο (αντιπολεμική συγκέντρωση), μιλώντας εξ ονόματος του στρατού» και «φαντάζομαι θα υπάρχει αντίστοιχη πειθαρχική ποινή», δήλωσε μεταξύ άλλων ο Παππάς.

Δε μας προκαλεί εντύπωση μια τέτοια τοποθέτηση. Από τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ η εξάρτηση της χώρας από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές βάθαινε, άνοιγαν νέες και ενισχύονταν οι παλιές βάσεις και υπογράφονταν συμφωνίες με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Και οι πρόσφατες δηλώσεις βέβαια «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» και «ιερή συμμαχία του ΝΑΤΟ» δεν είναι πρωτοφανείς. Το «άδειασμα» που ακολούθησε έχει να κάνει με την προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να επαναπροσεγγίσει την όποια (ελάχιστη κατά τα άλλα) λαϊκή βάση του έχει απομείνει, για να πλασαριστεί με καλύτερους όρους ως αστική αντιπολίτευση.

Όσο η επίθεση προχωράει και παράλληλα οξύνεται η πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής, τέτοια περιστατικά δεν θα γίνονται ανεκτά. Δεν είναι η πρώτη φορά που φαντάρους τοποθετούνται σε εκδήλωση κόμματος ή που κατεβαίνουν σε διαδήλωση. Σε αυτή τη φάση, όμως, προετοιμασίες του τρίτου παγκοσμίου πολέμου, με τα μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή να μαίνονται, η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση συντεταγμένα κάνουν ξεκάθαρο ότι ακόμα

και τέτοιες -συμβολικές κατά τα άλλα- κινήσεις δεν μπορούν να μένουν ατιμώρητες.

Ο στρατός, βέβαια, είναι κομμάτι και μηχανισμός του αστικού κράτους. Φτιάχτηκε για να υπηρετεί τα συμφέροντα της εξαρτημένης αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών προστατών της. Σε αυτό το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν μπορεί να αλλάξει χαρακτηριστικά και να εκδημοκρατιστεί. Να υπηρετεί τον λαό ή πόσο μάλλον να τον ελέγχει ο λαός και η κοινωνία... Τέτοιες αντιλήψεις συνεχίζουν και υπάρχουν στην κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική αριστερά, γεννώντας μεγάλες αυταπάτες για τον ρόλο του στρατού στον καπιταλισμό.

Η εμπλοκή της χώρας μας στους πολεμικούς σχεδιασμούς των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών έχει βάλει πολλές φορές στο στόχαστρο τον λαό μας. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και τα πολεμικά μέτωπα που αυτή παράγει θα δημιουργούν δεδομένα. Η κυβέρνηση της ΝΔ και τα υπόλοιπα αστικά κόμματα θα συνεχίσουν την προσπάθεια συσπείρωσης της νεολαίας γύρω από τη λεγόμενη εθνική συνείδηση. Δεν είναι, άλλωστε, μόνο ο στρατός στην Ελλάδα που καλλιεργεί τον εθνικισμό και την τουρκοφαγία. Βομβαρδίζουν τον λαό και τη νεολαία καθημερινά με τέτοιες εικόνες και παραστάσεις για να τον προετοιμάσουν για τις πολεμικές τους κρεατομηχανές.

Τέτοιου τύπου ποινές σε βάρος των φαντάρων είναι μια σίγουρα επικίνδυνη εξέλιξη και οι διωκόμενοι φαντάρους πρέπει να απαλλαγούν από τις κατηγορίες. Αυτό δεν γίνεται όμως με ερωτήσεις προς το υπουργείο Εθνικής Άμυνας στη Βουλή. Πόσο μάλλον με μια τοποθέτηση γεμάτη «ταξική συνεργασία», που σκόπιμα μπερδεύει λαό και αστικό κράτος, μπαίνοντας παράλληλα στην κουβέντα υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων. Είναι κατανοητό πως η οικοδόμηση μαζικού αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος από τον λαό και τη νεολαία είναι αναγκαία και επιτακτική.

Οι μαθητικοί αγώνες δεν τρομοκρατούνται!

Όχι ένας, ούτε δύο, αλλά 13 αστυνομικοί εισέβαλαν την Τετάρτη 16/10 στο ΕΠΑΛ Καλαμάτας, έσπασαν τη μαθητική κατάληψη και κυνήγησαν τους μαθητές που βρίσκονταν στον χώρο του σχολείου.

Παράλληλα, στο Μανταμάδο της Λέσβου εδώ και ημέρες, μαθητές Γυμνασίου και Λυκείου καλούνται τηλεφωνικά από την αστυνομία για καταθέσεις, ως κατηγορούμενοι, για συμμετοχή σε μαθητικές κινητοποιήσεις. Πρόκειται, μάλιστα, για κινητοποιήσεις που έγιναν πριν από 9 ολοκληρωμένους μήνες, την περίοδο που μαθητές και φοιτητές βρίσκονταν στους δρόμους ενάντια στον νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Η εισβολή της αστυνομίας σε σχολεία που τελούν υπό κατάληψη, οι εκβιασμοί, οι προσαγωγές, οι συλλήψεις, οι ανακρίσεις μαθητών είναι πλέον συχνά φαινόμενα. Οι μαθητές, σε κάθε προσπάθεια κινητοποίησης, βρίσκουν απέναντί τους μια οργανωμένη επιχείρηση τρομοκρατίας, καταστολής και συκοφάντησης των

αγώνων τους από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Η στοχοποίηση των μαθητών και συνολικότερα της νεολαίας προφανώς και δεν είναι τυχαία. Το σύστημα φοβάται τη νεολαία, γιατί γνωρίζει ότι οι αγώνες της έχουν τη δύναμη να το νικήσουν.

Η κρατική τρομοκρατία και καταστολή των μαθητικών κινητοποιήσεων εντάσσεται στο συνολικότερο πλαίσιο της τρομοκρατίας του λαού και της νεολαίας από την πλευρά του συστήματος. Ένα σύστημα αποφασισμένο να περάσει την πιο βάρβαρη επίθεση σε όλα τα επίπεδα δεν ανέχεται την παραμικρή παραφωνία, την παραμικρή κινητοποίηση. Στην περίπτωση των μαθητών, με μεγάλη ευκολία συκοφαντεί τους μαθητικούς αγώνες και υπερασπίζεται δήθεν τη λειτουργία του δημόσιου σχολείου απέναντι στις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις. Το ίδιο σύστημα που κατεδαφίζει το δικαίωμα της νεολαίας στην εκπαίδευση, που βάζει όλο και περισσότερους ταξικούς κόφτες, που συγχωνεύει

τμήματα και κλείνει σχολεία, που φέρνει ποινολόγια και φακέλωμα των μαθητών, που κάνει τα σχολεία όλο και πιο αφιλόξενα για τα παιδιά από τα φτωχά και λαϊκά στρώματα.

Προσπαθούν να διαμορφώσουν σχολεία όπου θα επικρατεί ασφυκτικό κλίμα εντατικοποίησης και αυστηρής πειθαρχίας για τους μαθητές. Για να μην μπορούν οι μαθητές να σηκώσουν κεφάλι και να αντισταθούν απέναντι στην επίθεση. Το ίδιο, άλλωστε, επιχειρείται και για τους εκπαιδευτικούς, μέσα από την αξιολόγηση και τις διώξεις εις βάρος αγωνιστών εκπαιδευτικών.

Η συλλογική, οργανωμένη και ανυποχώρητη αντίσταση των μαθητών μαζί με γονείς και εκπαιδευτικούς απέναντι στις πολιτικές του συστήματος είναι μονόδρομος. Μόνο έτσι θα μπορέσουν διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή και ανατρέψουν το δυσοίωνα μέλλον που τους ετοιμάζει το σύστημα.

Και οι «νέοι φιλόσοφοι» στην υπηρεσία του δυτικού ιμπεριαλισμού Η περίπτωση του Πασκάλ Μπρικνέρ

Σε περιόδους όπου το αίμα των λαών χύνεται άφθονο, όπως στη σφαγή της Γάζας, του Λιβάνου και στον άδικο πόλεμο της Ουκρανίας καθώς και σε όλα τα άλλα ενεργά μέτωπα του πλανήτη, χρειάζονται και είναι απαραίτητες για το σύστημα του πολέμου και της εξαθλίωσης οι «φιλοσοφημένες» τοποθετήσεις που θα απαλλάξουν αυτό το σύστημα και τους ακραιφνείς υποστηρικτές του από τα βάρη του αιματοκυλισματος και των καταστροφών, για χάρη του «ελεύθερου κόσμου».

Μία τέτοια περίπτωση είναι και ο Πασκάλ Μπρικνέρ, από τους λεγόμενους «νέους φιλόσοφους», που σε πρόσφατο άρθρο του στο γαλλικό Le Point (αναδημοσίευση στο iefimerida στις 9/10) δεν διστάζει να διακηρύξει ότι «Δύο έθνη σώζουν σήμερα την τιμή του ελεύθερου κόσμου, η Ουκρανία και το Ισραήλ».

Το άρθρο αυτό, γραμμένο για τον ένα χρόνο από την έναρξη της σφαγής στη Γάζα και μετά την τελευταία απάντηση, με πυραύλους, του Ιράν στο Ισραήλ, καλεί ΗΠΑ και Ευρώπη «Πρέπει τώρα να χτυπήσουμε το χταπόδι στο κεφάλι, κι αυτό πριν το Ιράν αποκτήσει τη βόμβα. Αν καθεί αυτή η ευκαιρία, θα πρόκειται για έγκλημα κατά της ελευθερίας και ντροπή για τους δυτικούς ηγέτες».

Και επειδή αυτή η τοποθέτηση έχει στρατηγικά χαρακτηριστικά, πρέπει να διανθιστεί με έναν ανθρωπιστικό μανδύα που θα δικαιολογεί κάθε είδους κτύπημα από τους ιμπεριαλιστές της Δύσης. Έτσι λοιπόν ακάθεκτος ο Μπρικνέρ ξεσπαθώνει: «Όποια μορφή κι αν πάρουν τα αμερικανοϊσραηλινά αντίποινα -παράλυση του συστήματος ηλεκτροδότησης, καταστροφή στρατιωτικών και πυρηνικών υποδομών, στοχευμένη εξουδετέρωση των ηγετών των Φρουρών της Επανάστασης-, ήρθε η ώρα να μπει ένα τέλος στους μουλάδες της Τεχεράνης που δολοφονούν το λαό τους, κρεμούν γυναίκες και βασανίζουν τους αντιπάλους τους. Η πτώση αυτής της κυβέρνησης θα αποτελούσε ένα σημαντικό βήμα στην προσπάθεια για τη συμφιλίωση μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών».

Με αρκετή μαεστρία αλλά και μπόλικη ιστορική διαστρέβλωση συνδέει το καθεστώς της Τεχεράνης με την «εχθρότητα» Παλαιστινίων και Ισραηλινών και έτσι η πτώση του θα φέρει και τη «συμφιλίωση». Πόσο εύκολα λύνουν οι απολογητές του «ελεύθερου κόσμου» τα ζη-

τήματα που αφορούν την ελευθερία και την ανεξαρτησία ενός λαού που αντιστέκεται και παλεύει, χύνοντας ποτάμι το αίμα του; Πώς οι «φιλόσοφοι» του συστήματος δικαιολογούν τις πολεμικές επεμβάσεις για την ανατροπή των «ανελεύθερων καθεστώτων» που... τυχαίνει να είναι όλα ενάντια στον δυτικό ιμπεριαλισμό, προβάλλοντας το «υπέρτατο αγαθό της ελευθερίας»;

Η απενοχοποίηση της βαρβαρότητας, η νομιμοποίηση του μακελματος των λαών και της διάλυσης χωρών. «Προσωπικά, από το 1993 άρχισα να καταγγέλλω την τάση αυτομαστίγωσης που θέλει την Ευρώπη και την αποικιοκρατία να ευθύνονται για τα δεινά του κόσμου. Μεγάλο κομμάτι της αμφισβήτησης της δύσης προέρχεται από το γαϊτανάκι της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, που επικρίνουν την ήπειρο για όλες τις συμφορές του κόσμου. Όμως δείτε πόσο άλλαξαν ολοκληρωτικά και προς το καλύτερο τα πράγματα για τις γυναίκες αλλά και για τους ανθρώπους που επιτέλους μπορούν να παντρεύονται ελεύθερα ανεξαρτήτως φύλου» (από συνέντευξη του Μπρικνέρ στην Athens Voice, 9/10/2024).

Εξάλλου, ο Μπρικνέρ ήταν από τους υπέρμαχους των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας το 1999 από ΗΠΑ - NATO ενάντια σε ένα άλλο «ανελεύθερο καθεστώς», οπότε κανείς δεν μπορεί να τον

κατηγορήσει για ασυνέπεια. Και δεν πρέπει να μας κάνει καμία εντύπωση η ευκολία με την οποία απαριθμεί το είδος των αντιποίνων στα οποία δεν βάζει κανένα όριο, ίσα ίσα, σε άλλο σημείο του άρθρου του γράφει ότι «ένας και μόνο δισταγμός, μια σειρά καθυστερήσεων, πολύ ήπια αντίποινα, θα ήταν ευλογία για τον Πούτιν, τον Σι Τζινπίνγκ, τον Ερντογάν. Θα σήμαιναν ότι ο δυτικός κόσμος είναι αδύναμος και μπορεί να πέσει σαν ώριμο φρούτο». Ο «φιλόσοφος» Μπρικνέρ ξεκαθαρίζει με τον πιο απόλυτο τρόπο τους στρατηγικούς αντιπάλους και ανταγωνιστές (Ρωσία - Κίνα) για την παγκόσμια κυριαρχία του «ελεύθερου κόσμου» της Δύσης... μέσω Τεχεράνης. Πόσο πιο αποκαλυπτικός να γίνει;

Διανοητές σαν τον Μπρικνέρ για να δικαιολογήσουν τις φρικαλεότητες των αφεντικών τους αντιπαραβάλλουν τον «ισλαμιστικό καρκίνο» που έχει εξαπλωθεί σε όλο τον πλανήτη και απειλεί τον κόσμο τους. Και συνδέουν επιδέξια τη γέννηση και την εξάπλωση αυτής της «αρρώστιας» με την Ιρανική Επανάσταση του 1979 που ανέτρεψε το αιματοβαμμένο καθεστώς του Σάχη, πιστού μαντρόσκυλου των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Κάνει πως ξεχνάει, με στόχο να αποκρύψει, ότι ο ισλαμικός φονταμενταμελισμός ενισχύθηκε και αναπτύχθηκε με δύο κατά βάση στόχους: Από τη μία να

χτυπήσει το αριστερό και κομμουνιστικό κίνημα στις αραβικές και σε όλες τις υπόλοιπες χώρες Ασίας και Αφρικής, από την άλλη, να αποτελέσει τον πολεμικό κριό σε χώρες όπως το Αφγανιστάν που οι ανταγωνιστές των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές, είχαν καταλάβει, με την ανοικτή στήριξη στους ταλιμπάν. Επίσης του «διαφεύγει» ότι ο «αιμοσταγής» Σαντάμ Χουσεϊν αποτέλεσε το ενεργούμενο των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για τον δεκαετή πόλεμο ανάμεσα στο Ιράκ και το Ιράν με στόχο την ανατροπή του καθεστώτος της Τεχεράνης.

Η προσπάθεια του Μπρικνέρ να συνδέσει την αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό με τη στήριξη στο αντιδραστικό καθεστώς της Τεχεράνης, τη Χαμάς και τη Χεζμπολάχ επιδιώκει να υπονομεύσει και να εξουδετερώσει ιδεολογικά και πολιτικά την ανάπτυξη ενός μαζικού κινήματος συμπαράστασης στους λαούς που αγωνίζονται. Ακόμα περισσότερο, επιδιώκει να εμποδίσει η συμπαράσταση αυτή να πάρει αντιπολεμικά - αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά των λαών ενάντια στους δυνάστες τους.

Οι κομμουνιστές, οι αριστεροί, οι προοδευτικοί άνθρωποι δεν έχουν κανένα λόγο να πέφτουν στις ιδεολογικές παγίδες που στήνουν τύποι σαν τον Μπρικνέρ με στόχο να τους αδρανοποιήσουν απέναντι στην ιμπεριαλιστική θηριωδία και ακόμα περισσότερο να τους οδηγήσουν στην «κριτική» στήριξη στην ιμπεριαλιστική και σιωνιστική σφαγή. Το ιδεολογικό και πολιτικό χάσμα που μας χωρίζει από το πολιτικό ισλάμ και τα αντιδραστικά καθεστώτα όπου κυριαρχεί δεν μπορεί και δεν πρέπει να μας μετατρέψει σε συμμάχους των ιμπεριαλιστών. Όπως δεν μπορεί και δεν πρέπει να μας μετατρέψει σε απολογητές του ενός ιμπεριαλιστή η εναντίωσή μας στον πιο επιθετικό και επικίνδυνο για τους λαούς, άλλο ιμπεριαλιστή.

Οι λαοί με πρωτοπόρα την εργατική τάξη έχουν τον «δικό τους δρόμο» να βαδίσουν, που είναι ανεξάρτητος και σε ασυμφιλίωτη αντίθεση με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό καθώς και με κάθε αντιδραστικό ανάχωμα που στήνει το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα. Είτε έχει φεουδαρχική είτε αστική προέλευση.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Μια θανατική ποινή που εκτελέστηκε μετά από μια αθωωτική απόφαση! Επτά μήνες μετά την κατάκτηση της ελευθερίας του, ύστερα από πολύχρονη αντίσταση στη φυλακή και μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης μέσα και έξω από την Ινδία, ο αγωνιστής καθηγητής Γκοκαράκοντα Νάγκα Σαϊμπάμπα πέθανε το βράδυ της 12ης Οκτωβρίου, στο ιατρικό νοσοκομείο Νιζάμ του Χαϊντεραμπάντ. Ύστερα από μια χολοκυστεκτομή, αντιμετώπισε επιπλοκές στο πάγκρεας και μετά από λίγες ημέρες στην εντατική, η καρδιά του δεν άντεξε. Παρά την ολική σχεδόν σωματική αναπηρία του, ο Σαϊμπάμπα δεν είχε κάποια σοβαρή ασθένεια πριν συλληφθεί. Η υγεία του κλονίστηκε και εμφανίστηκαν βλάβες σε ζωτικά όργανα ως αποτέλεσμα της πολυετούς φυλάκισης, των σκληρών συνθηκών της απομόνωσης και της ιατρικής παραμέλησης. Από τη σύλληψη του το 2014, ο Σαϊ έμεινε στη φυλακή της Ναγκπούρ στην πολιτεία Μαχαράστρα συνολικά οκτώ χρόνια και τα περισσότερα από αυτά στο σκληρό κελί Άντα, δηλαδή σε μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Μετά την αθώωση και την απελευθέρωσή του, διαψεύδοντας τις προσδοκίες των βασανιστών του πως θα κάμψουν τη θέληση του, ο καθηγητής είχε όρεξη για ζωή και αγώνα. Μίλησε σε εκδηλώσεις περιγράφοντας την περιπέτειά του, σχεδίαζε την έκδοση των δοκιμίων και των άρθρων που έγραψε τα τελευταία χρόνια, ενδιαφέρονταν για τη δημιουργία ενός λογοτεχνικού φόρουμ και αναζητούσε τρόπο να επανέλθει στη θέση του στο κολλέγιο Ram Lal Anand στο πανεπιστήμιο στο Νέο Δελχί ή έστω να εργαστεί σε κάποιο άλλο ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ο ξαφνικός θάνατός του προξένησε συγκίνηση αλλά και οργή σε εκατομμύρια Ινδούς. Ανακοινώσεις εξέδωσαν δεκάδες κόμματα και οργανώσεις στην Ινδία και σε όλο τον κόσμο, συνεχίζουν να γράφονται νεκρολογίες για την προσωπικότητα και τη δράση του και προγραμματίζονται εκδηλώσεις στη μνήμη του.

Ο εγκέφαλος είναι πιο επικίνδυνος, δεν είναι απαραίτητη η άμεση ανάμειξή του σε παράνομες πράξεις! Με αυτό το σκεπτικό, ορισμός της δίωξης κάποιου για τις ιδέες του, το Ανώτατο Δικαστήριο του Μουμπάι είχε ακυρώσει την αθωωτική απόφαση που οδήγούσε στην ελευθερία του Σαϊμπάμπα τον Οκτώβριο του 2022. Ήταν ο ίδιος λόγος για τον οποίο έγινε στόχος από το ινδικό κράτος και τις υπηρεσίες παρακολούθησης και καταστολής. Οι τελευταίες έψαχναν για χρόνια την ευκαιρία να τον στριμώξουν, κατασκευάζοντας στοιχεία και εκβιάζοντας μαρτυρίες. Το 2013 εισέβαλλαν στο σπίτι του και κατέσχεσαν κείμενα και τον υπολογιστή του. Τον Μάιο του 2014 εξαπέλυσαν την σκευωρία η οποία, δέκα χρόνια αργότερα, τον οδήγησε στο θάνατο. Ο Σαϊμπάμπα έγινε στόχος, γιατί υπήρξε μια εξέχουσα φυσιογνωμία του μεγάλου κινήματος υπεράσπισης των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των φτωχών και απόκληρων Ινδών της υπαίθρου, ιδιαίτερα των Νταλίτ και των Αντιβάσι στα δάση της κεντρικής Ινδίας. Μέλος της Ένωσης Ριζοσπαστών Φοιτη-

τών στα νεανικά χρόνια, δραστήριος στον μεγάλο αγώνα για την ανεξαρτησία της Τελαγκάνα, αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος του Επαναστατικού Δημοκρατικού Μετώπου (RDF), το οποίο θεωρήθηκε από το ινδικό καθεστώς ως μετωπική οργάνωση του μαοϊκού ΚΚ Ινδίας. Παρά την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων και το μεγάλο κίνημα διεθνούς αλληλεγγύης, καταδικάστηκε το 2017 σε ισόβια κάθειρξη για αντεθνική δράση. Μαζί του άλλοι πέντε αγωνιστές ως συνεργάτες του, τρεις από τους οποίους ήταν ιθαγενείς φτωχοί αγρότες από το χωριό Gadchiroli. Ο 33χρονος Πάντου Ναρότε πέθανε στη φυλακή δίκως ιατρική φροντίδα. Για τον Ναρότε, σε αντίθεση με τον Σαϊμπάμπα, ήταν μια θανατική ποινή πριν την αθώωση! Δεν ήταν απλή σύμπτωση πως λίγες ημέρες μετά τη σύλληψη του Σαϊμπάμπα ανέλαβε την πρωθυπουργία στην Ινδία ο ακροδεξιός Μόντι, που κυβερνά ως σήμερα και ότι την πολιτεία της Μαχαράστρα, από τις αστυνομικές αρχές της οποίας σχεδιάστηκε η σκευωρία και ξεκίνησε η δίωξη, κυβερνούσε ένα ακροδεξιό κόμμα, σύμμαχος του ινδουιστικού Μπαράτγια Τζανάτα. Στη δεκαετία που έχει μεσολαβήσει, στη χώρα έχουν πολλαπλασιαστεί οι διώξεις αντιφρονούντων και τα δικαιώματα των φτωχών και των μειονοτήτων έχουν υποστεί περιορισμούς. Για το ινδικό καθεστώς, υπηρέτη των πολυεθνικών και των δισεκατομμυριούχων, ο Σαϊμπάμπα και οι ιδέες του για κοινωνική δικαιοσύνη, δημοκρατικές ελευθερίες και ανθρώπινη αξιοπρέπεια ήταν πράγματι μια «τρομοκρατική» απειλή! Στην ογκώδη οικογραφία που έγραψαν τα λαγωνικά των μυστικών υπηρεσιών συμπεριλαμβάνονταν όλες οι δημόσιες ομιλίες του Σαϊμπάμπα και βέβαια τα ταξίδια του στο εξωτερικό, στα οποία κατήγγειλε την καταπάτηση των δικαιωμάτων των Ινδών αγροτών και εργατών. Μεταξύ άλλων και το ταξίδι του στην Ελλάδα, το φθινόπωρο του 2012, στη διάρκεια του οποίου μίλησε σε δύο εκδηλώσεις του εκδοτικού «Εκτός των Τειχών» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Ο Σαϊμπάμπα κατάγονταν από ένα μικρό φτωχό χωριό στην Άντρα Πραντές, που είχε δεν είχε είκοσι καλύβες. Χτυπήθηκε από την πολιομυελίτιδα και έμεινε ανάπηρος σε ηλικία τεσσάρων χρόνων. Με τη βοήθεια της αγράμματης μητέρας του, η οποία τον κουβαλούσε στην πλάτη της για χιλιόμετρα, κατάφερε να μάθει τα πρώτα γράμματα και στη συνέχεια να σπουδάσει. Ο ανάπηρος καθηγητής αγγλικών δεν χρειαζόνταν να επιχειρηματολογήσει μπροστά στα ακροατήρια των απόκληρων για τη δύναμη που έχει ο άνθρωπος, όταν αποφασίσει να αγωνιστεί. Ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα! Ένας από αυτούς, μιλούσε την ίδια γλώσσα, περιέγραφε με ακρίβεια τα βάσανα της χαμοζωής τους και μετέδιδε με χαρισματικό τρόπο στις συνειδήσεις τους το πνεύμα της αντίστασης! Ό,τι έκανε ο καθηγητής στα χρόνια της ελευθερίας του, συνέχισε να το κάνει και μέσα στη φυλακή, παρά τις σκληρές συνθήκες που αντιμετώπιζε. Ο Σαϊμπάμπα έκανε μαθήματα στους αγράμματους φυλακισμένους, πολλοί

Γ.Ν. Σαϊμπάμπα

Αμετακίνητος σαν βουνό, υπέκυψε μόνο στον θάνατο!

Με την είδηση του θανάτου του επιφανούς αγωνιστή δεκάδες συλλυπητήρια μηνύματα έφτασαν στην οικογένεια και τους συντρόφους του. Μεταξύ αυτών και του ΚΚΕ(μ-λ). Η ανακοίνωση με τίτλο «Ο επαναστάτης αγωνιστής καθηγητής Γ.Ν. Σαϊμπάμπα θα μας μείνει αξέχαστος!» βρίσκεται στα αγγλικά και στα γαλλικά μαζί με άλλες από πολλές οργανώσεις, κόμματα και κινήματα στην ηλεκτρονική διεύθυνση icspwindia.wordpress.com. Εκτός των άλλων, στις περισσότερες επαναλαμβάνεται η απαίτηση να απελευθερωθούν άμεσα όλοι οι επαναστάτες πολιτικοί κρατούμενοι στην Ινδία.

εκ των οποίων δεν ήξεραν καν γιατί βρίσκονταν εκεί, τους μιλούσε για τα δικαιώματα που έπρεπε να διεκδικήσουν, τους διάβαζε τα ποιήματά του και εκείνοι τον βοηθούσαν να πάει στην τουαλέτα ή του έφερναν νερό και το συσσίτιο. Αρκετοί από αυτούς πήραν απολυτήριο βασικής εκπαίδευσης δια αλληλογραφίας με τη βοήθεια του καθηγητή. Ο Χεμ Μίσορα, ένας από τους συγκατηγορούμενους του καθηγητή, μεταπτυχιακός φοιτητής στο Πανεπιστήμιο Νεχρού όταν συνελήφθη, στη διάρκεια της κηδείας είπε πως η θέληση του Σαϊμπάμπα δεν κάμφθηκε ούτε για μια στιγμή από τις δυσκολίες της φυλακής. «Με ενέπνευσε να παραμείνω δυνατός!» εξομολογήθηκε. «Μας έλεγε ότι μια μέρα θα βγαίναμε από τη φυλακή επειδή δεν κάναμε τίποτα κακό. Υψώσαμε τις φωνές μας ενάντια στην αδικία, για τα δικαιώματα του λαού, για τα δικαιώματα των Αντιβάσι, των Νταλίτ και όλων των καταπιεσμένων σε αυτή τη χώρα. Παλεύαμε και παλεύουμε για έναν δίκαιο σκοπό» συμπλήρωσε.

Ο Σαϊμπάμπα στην πραγματικότητα δολοφονήθηκε αργά και βασανιστικά από το αντιδραστικό ινδικό καθεστώς, το οποίο περηφανεύεται υποκριτικά πως εκπροσωπεί τη μεγαλύτερη αστική δημοκρατία στον κόσμο. Η σύλληψή του, η καταδίκη και η μεταχείρισή του στη φυλακή ήταν για το αστικό ινδικό

κράτος ένα μήνυμα παραδειγματισμού και μια προσπάθεια συλλογικού σωφρονισμού σε βάρος κυρίως των διανοουμένων, των αγωνιστών στα κοινωνικά κινήματα και των φοιτητών, που μιλούν και παλεύουν ενάντια στις κοινωνικές αδικίες και τυραννίες. Η συχνή χρησιμοποίηση του νόμου για την Πρόληψη Παράνομων Δραστηριοτήτων (UAPA), ο οποίος ποινικοποιεί τις πολιτικές απόψεις και ιδέες, βάσει του οποίου διώχθηκε ο Σαϊμπάμπα αλλά και δεκάδες άλλοι επιφανείς διανοούμενοι της επαναστατικής αριστεράς, αποδεικνύει πως στην Ινδία οι δημοκρατικές ελευθερίες βρίσκονται υπό διωγμό. Τελευταία επιθυμία του Σαϊμπάμπα ήταν να δοθεί το σώμα του στο νοσοκομείο Γκάντι της Χαϊντεραμπάντ για επιστημονικούς και ανθρωπιστικούς σκοπούς. Όπως και έγινε! Σε ένα από τα πολλά αποχαιρετιστήρια κείμενα που δημοσιεύτηκαν, ένας ανώνυμος σύντροφος του αγωνιστή καθηγητή έγραψε: «Μπορεί να καταφέρατε να νικήσετε σωματικά τον καθηγητή Σαϊμπάμπα, αλλά έχετε τη δύναμη να σκοτώσετε το πνεύμα του; Από τον Σωκράτη μέχρι τον Γκράμσι και τον Σαϊμπάμπα, έχετε σκοτώσει αμέτρητους διανοούμενους και αγωνιστές. Αλλά ποτέ δεν μπορέσατε ούτε θα μπορέσετε να σβήσετε τα μονοπάτια που άνοιξαν. Στην μεγάλη αυτή αναμέτρηση ο λαός θα βγει τελικά νικητής!».

Μέση Ανατολή

Οι σιωνιστές σπέρνουν τον θάνατο και την καταστροφή

Όσοι πιστεύουν πως ο πόλεμος που μαίνεται στη Λωρίδα της Γάζας τον τελευταίο χρόνο γίνεται για τους 200 ομήρους της Χαμάς, καλά θα κάνει να το ξανασκεφτεί. Ειδικά μετά τη σφαγή που συντελείται στην Τζαμπάλια.

Από τις αρχές του Οκτώβρη ο προσφυγικός καταυλισμός λίγα χιλιόμετρα βόρεια της πόλης της Γάζας είναι αποκομμένος. Ο ισραηλινός στρατός περικύκλωσε την περιοχή και με μπουλντόζες ύψωσε ανάχωμα σε κεντρικά σημεία, αφήνοντας περιορισμένα ελεγχόμενα περάσματα. (Προ)ειδοποίησε τους Παλαιστίνιους ότι επίκειται επίθεση (τι αν-

θρωπιστικό εκ μέρους του!) και επιδόθηκε στη δολοφονία όποιου επέλεξε να διαφύγει, για πολλοστή φορά.

Σύμφωνα με αξιωματούχο του ΟΗΕ, πάνω από 50.000 έχουν εκτοπιστεί από την περιοχή της Τζαμπάλια. Αυτοί που είναι παγιδευμένοι υπολογίζονται σε 400.000. Για 15 μέρες η περιοχή βομβαρδίζεται με πρωτοφανή σφοδρότητα. Τα πηγάδια νερού έχουν κλείσει. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για παροχή βοήθειας, παροχή προστασίας ή ιατρική βοήθεια. Στο νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν, γιατροί και νοσοκόμοι ξεκαθάρισαν ότι αρνούνται να αποδεχτούν τα σχέδια υποχρεωτικής εκδίωξης. Θα πα-

ραμείνουν για να λειτουργήσουν όπως και όσο μπορούν το νοσοκομείο. Μαζί τους και οι ασθενείς.

Τις ίδιες μέρες, νέο μακελειό στην κεντρική Γάζα. Σχολείο βομβαρδίστηκε στη Νουσεϊράτ, το νοσοκομείο Μαρτύρων Αλ Άκσα, στο Ντέιρ αλ Μπάλαχ έγινε εκ νέου στόχος, ο καταυλισμός παραδόθηκε στις φλόγες. Αποκορύφωμα της βαρβαρότητας των σιωνιστών, ο βομβαρδισμός του προσφυγικού καταυλισμού. Αδιάφευτος μάρτυρας οι εικόνες των φλεγόμενων παραπηγμάτων και οι κραυγές των ανθρώπων που καίγονται ζωντανόι και όσων αδυνατούν να τους σώσουν.

Εκατοντάδες έχουν σκοτωθεί, πολύ περισσότεροι από 200, σύμφωνα με τις καταμετρήσεις. Το επιχείρημα πως πρόκειται για ορμητήριο της Χαμάς είναι φαιδρό. Ο ισραηλινός αρθρογράφος της εφημερίδας Haaretz, Γκίντεον Λέβι, σημειώνει για τον πόλεμο: «*Το Ισραήλ από μόνο του δήλωσε ότι η Χαμάς ως στρατιωτική δύναμη έχει εντελώς συντριβεί. Γιατί λοιπόν συνεχίζεται; Συνεχίζεται επειδή το Ισραήλ θα ήθελε να δει το βόρειο τμήμα της Γάζας άδειο από όλους τους παλαιστίνιους κατοίκους του*».

Η Χεζμπολάχ υποστηρίζει πως το Ισραήλ χρησιμοποιεί εποίκους σαν ανθρωπίνες ασπίδες, εγκαθιστά στρατιωτικές εγκαταστάσεις στο εσωτερικό νοσοκομείων, σε οροφές πανεπιστημίων, ακόμα και σε υπόγεια νοσοκομεία πολέμου ή σε κεντρικές λεωφόρους. Δεν το θεωρούμε απίθανο, ειδικά αν κρίνουμε την τακτική που επιλέγει στον πόλεμο που έχει εξαπολύσει στο Λίβανο. Βομβαρδίζει αδιακρίτως, πολύ πάνω από την περιοχή που υποστηρίζει πως θέλει να καταστήσει «ασφαλή». Έχει βομβαρδίσει την ίδια την πόλη της Βηρυτού και για πρώτη φορά περιοχές με χριστιανική πλειοψηφία στο βόρειο Λίβανο, ενώ εντείνει τη χερσαία εισβολή στο νότο. Ο Ερυθρός Σταυρός του Λιβάνου ανακοίνωσε σε αρκετές περιπτώσεις την αδυναμία του να προσεγγίσει περιοχές που έγιναν στόχοι.

Από τις 23 Σεπτεμβρίου, περισσότεροι από 1.300 είναι οι νεκροί από τις επιθέσεις του Ισραήλ, ενώ σχεδόν 700.000 έχουν εκτοπιστεί, κάτοικοι κυρίως χωριών του νότου. Η αποθράσυνση του Ισραήλ αποδεικνύεται και από τις επιθέσεις ενάντια στους κυανόκρανους του ΟΗΕ στο νότιο Λίβανο, αφού προηγουμένως κάλεσε να αποσυρθούν από τις θέσεις τους κατά μήκος της μπλε γραμμής κατά 5 χιλιόμετρα, «αίτημα» που απορρίφθηκε από την UNIFIL. Ο Γκουτέρες δήλωσε πως οι επιθέσεις «*ενδέχεται να αποτελούν εγκλήματα πολέμου*» (υπογράμμισαν δική μας), διατύπωση ιδιαίτερα μετριοπαθής, που αντικατοπτρίζει την ουσιαστική αδυναμία διεθνών οργανισμών και την ουσιαστική απροθυμία των ιμπεριαλιστών να πιέσουν το Ισραήλ να σταματήσει τις σφαγές.

Αντίθετα, έχοντας την ολοένα και αναβαθμισμένη στήριξη των ΗΠΑ, συνεχίζει τις επιδρομές στη Δυτική Όχθη με επανδρωμένα και μη βομβαρδιστικά αλλά και με επιθέσεις εποίκων. Επιπλέον, έχει επεκτείνει το πεδίο δράσης του και στη Συρία. Με το πρόσχημα ότι αναζητά ηγετικά στελέχη της Χεζμπολάχ χτύπησε με πυραύλους το προάστιο της Δυτικής Δαμασκού (τα πλήγματα σε νότιες συνοριακές περιοχές είναι περίπου αυτονόητα), όπου υπάρχουν κατοικίες ή γραφεία ξένων διπλωματών και πρεσβειών, προκαλώντας το θάνατο 13 ανθρώπων, ανεβάζοντας το συνολικό αριθμό θυμάτων στους 300 από την αρχή του χρόνου.

Οι Παλαιστίνιοι δεν εκλιπαρούν τον οίκτο. Απαιτούν να ενταθεί ο αντιιμπεριαλιστικός-αντιπολεμικός αγώνας σε όλο τον κόσμο. Πολεμάνε για την επιβίωσή τους, για τη γη και την ελευθερία τους. Από τα χείλη του παλαιστινιακού λαού αντηχεί μία λέξη: «σαμιντούν», που σημαίνει «ακλόνητοι, σταθεροί».

Αλβανία-Ιταλία

Ενεργοποιήθηκε η αντιδραστική συμφωνία Μερόνι-Ράμα

Νέα δεινά για τους μετανάστες

Στην Ιταλία, η ακροδεξιά πρωθυπουργός **Μελόνι** φρόντισε για την κατασκευή και τη λειτουργία κλειστού κέντρου κράτησης των μεταναστών, στη... **γειτονική Αλβανία!** Ναι, καλά διαβάσατε! Με συμφωνία των πρωθυπουργών της Αλβανίας και της Ιταλίας **Ράμα** και **Μελόνι** (τον Νοέμβρη του 2023), κατασκευάστηκαν δύο μεγάλα κέντρα κράτησης χωρητικότητας **36.000** ατόμων στις βορειοδυτικές παραθαλάσσιες αλβανικές πόλεις **Λέζια** και **Σενγκίνι**.

Για όλες τις δαπάνες και το διοικητικό προσωπικό την ευθύνη θα έχει η **ιταλική πλευρά**. Στα δύο κέντρα θα μεταφέρονται μετανάστες που διασώζονται από το σώμα του Λιμενικού και το Ιταλικό Πολεμικό Ναυτικό. Όπως έχει ειπωθεί, θα μεταφέρονται εκεί μόνο ενήλικες άνδρες κι όχι γυναίκες και παιδιά! Πρόκειται δηλαδή για μια **επιλεκτική διαδικασία διαλογής και επαναπροώθησης!** Αυτή μάλιστα θα γίνεται εν πλω και στη συνέχεια οι μετανάστες θα μετεπιβιβάζονται σε άλλο σκάφος, για να οδηγηθούν στην Αλβανία. Εκεί θα εξετάζονται τα αιτήματα για πολιτικό άσυλο των μεταναστών και προσφύγων. Στη συνέχεια, θα οδηγούνται σε μικρή απόσταση στην ενδοχώρα μέχρι τη μικρή πόλη **Τζάντερ**, όπου θα κρατούνται. Σε όσους θα εγκρίνεται το δικαίωμα αυτό, θα επιστρέφουν στην Ιταλία. Την ευθύνη για τους υπόλοιπους αναλαμβάνει επίσης η ιταλική πλευρά, χωρίς να διευκρινίζεται ο τρόπος επαναπροώθησης στις χώρες καταγωγής τους!

Η συμφωνία ισχύει για **πέντε χρόνια** με κόστος λειτουργίας **850 εκατ. ευρώ!** Βλέπετε ότι λεφτά για το κυνήγι των μεταναστών υπάρχουν, αλλά

για νοσοκομεία, σχολεία και αυξήσεις μισθών όχι! Παρόλο που η συμφωνία υπογράφηκε στις 7 Νοέμβρη του 2023, άργησε να πάρει την τελική έγκριση, αφού και στις δυο χώρες υπήρξαν αντιδράσεις από την αντιπολίτευση και προσφυγές στη δικαιοσύνη. Έτσι, τα δύο κέντρα ξεκίνησαν να λειτουργούν μόλις την Παρασκευή 11 Οκτωβρίου 2024. Ήδη στις 16/10 έφτασαν οι πρώτοι 16 μετανάστες, που συνελήφθησαν από Αίγυπτο και Μπανγκλαντές!

Η **ακροδεξιά πρωθυπουργός της Ιταλίας** επιθυμεί διακαώς να προωθήσει την αντιμεταναστευτική ατζέντα. Στόχος της είναι να μειωθεί ο αριθμός των μεταναστών που αποβιβάζονται στην Ιταλία και κατ'επέκταση στο έδαφος της ΕΕ. Αυτός είναι κι ο λόγος που η συμφωνία Ράμα-Μελόνι προβλήθηκε σαν μια συμφωνία «**πρότυπο**». Σύμφωνα με τη Μελόνι, και άλλες χώρες της ΕΕ θα μπορούσαν να ακολουθήσουν αντίστοιχες πρακτικές συνεργασίας με χώρες εκτός ΕΕ! Το τελευταίο διάστημα, μάλιστα, φαίνεται πως τα σχέδια της Μελόνι για την αντιμετώπιση της «**παράτυπης**» μετανάστευσης στην Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκουν όλο και πιο πολλούς υποστηρικτές μεταξύ των κυβερνήσεων.

Η συμφωνία **Μελόνι-Ράμα** αποτελεί το πρώτο παράδειγμα χώρας εκτός ΕΕ που δέχεται μετανάστες για λογαριασμό χώρας της ΕΕ και έχει προσελκύσει το «**ενδιαφέρον**» κι άλλων δυτικών κρατών, που επιδιώκουν να «**αποθαρρύνουν**» τον αυξανόμενο αριθμό μεταναστών που φθάνουν από την Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Στις **16/9/24**, ο βρετανός πρωθυπουργός **Στάρμερ** συναντήθηκε στη

Ρώμη με την Ιταλίδα ομόλογό του **Μελόνι**. Τραγική σύμπτωση, **μία ημέρα πριν** συνέβη ένα ακόμη φονικό ναυάγιο μεταναστών στη Μάγκη! Σύμφωνα με τον βρετανικό Τύπο, ο **Στάρμερ**, που ακύρωσε τα σχέδια της προηγούμενης κυβέρνησης της Βρετανίας να απελαύνει τους παράτυπους μετανάστες στη Ρουάντα, έχει δείξει «**ενδιαφέρον**» για τη μεταναστευτική πολιτική της Μελόνι. Μάλλον το ξανασκέφτηκε!

Μετά τις **γερμανικές απειλές** για μονομερή κατάργηση του συμφώνου μεταναστευτικής πολιτικής και αυστηρούς ελέγχους στα γερμανικά σύνορα, οι ηγέτες της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς (ο Ούγγρος πρωθυπουργός Ορμπάν, ο Μπαρντελά και η Λεπέν της Γαλλίας, ο Ιταλός αναπληρωτής πρωθυπουργός Σαλβίνι και ο Ολλανδός Βίλντερς) συναντήθηκαν στις **16/10/24**, στη Βουδαπέστη, κηρύσσοντας το **σύμφωνο** για τη μετανάστευση που συμφωνήθηκε την άνοιξη στην ΕΕ «**νεκρό**»! Θέλουν έτσι να επιταχύνουν τις ευρωπαϊκές αντιδραστικές πολιτικές σχετικά με την τύχη των μεταναστών.

Μάλιστα, η Ιταλία μαζί με την Ουγγαρία έχουν προτείνει την εφαρμογή της συμφωνίας **Μελόνι-Ράμα** σε ευρωπαϊκή κλίμακα, με τη δημιουργία «**κόμβων επιστροφής**», κέντρων όπου θα στέλνονται οι παράτυποι μετανάστες σε χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι μία πρόταση που είναι πιθανόν να συζητηθεί κατά την ευρωπαϊκή σύνοδο κορυφής στις **17 και 18 Οκτωβρίου** στις Βρυξέλλες και μια ακόμα σαφής ένδειξη των αντιδραστικών εξελίξεων που πρέπει να αντιπαλέψουν οι λαοί.

Μέση Ανατολή

Ματωμένο κουβάρι σχεδιασμών και κινδύνων

Διαφεύστηκαν όσοι από τους αναλυτές των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή περίμεναν μια γρήγορη επιθετική ενέργεια του σιωνιστικού κράτους εναντίον του Ιράν και μάλιστα με χτύπημα των πυρηνικών και των πετρελαϊκών του εγκαταστάσεων, παραβλέποντας το γεγονός πως το προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ μπορεί να κινείται πολλές φορές τυχοδιωκτικά και στα όρια των αμερικανικών προτεραιοτήτων, αλλά ποτέ ενάντιά τους. Διότι είναι πασιφανές πως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ή για να είμαστε πιο ακριβείς οι μερίδες της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης που φαίνεται να κυριαρχούν σε αυτή τη φάση, δεν προκρίνουν το άνοιγμα ενός δεύτερου μετώπου στη Μέση Ανατολή. Θα τολμούσαμε να πούμε πως όχι μόνο δεν προκρίνουν, αλλά στη βάση των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν στο μέτωπο της Ουκρανίας και με τα παγκόσμια διακυβεύματα με τα οποία συνδέεται αυτό, θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να αποτρέψουν το άνοιγμα ενός δεύτερου μετώπου. Από την άλλη, υπάρχουν σημάδια πως η Ρωσία κινείται πιο αποφασιστικά σε σχέση με πριν, για να στηρίξει το σύμμαχό της Ιράν από την επικείμενη ισραηλινή επίθεση. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές από τη μια στηρίζουν το Ισραήλ και από την άλλη «γκρινιάζουν» προς τις ΗΠΑ, ώστε να το «συμμαζέψουν», φοβούμενοι ότι οι εξελίξεις θα τους προσπεράσουν για μια ακόμη φορά, ενώ παράλληλα θα χάσουν και την όποια επιρροή διαθέτουν στις χώρες της περιοχής.

Σιωνιστικά σχέδια

Η συνέχιση της γενοκτονίας των Παλαιστινίων και η επέκταση των σφαγών στον Λίβανο είναι η καλύτερη απόδειξη των αδιανόητων σιωνιστικών σχεδίων για την «τελική λύση», που περιλαμβάνει τον εξανδραποδισμό ενός λαού και το διώξιμο με κάθε τρόπο και μέσο από τη γη του. Το σχέδιο για τη Μέση Ανατολή που επέδειξε για δεύτερη φορά στον ΟΗΕ ο σφαγέας Νετανιάχου (η πρώτη φορά ήταν ξανά στον ΟΗΕ λίγες μέρες πριν την 7η Οκτωβρίου του 2023), είχε εξαφανίσει την Παλαιστίνη, βάζοντας στη θέση της ένα με μπλε χρώμα Ισραήλ, ενώ και στη βάση των «Συμφωνιών του Αβραάμ» παρουσίαζε με πράσινο χρώμα τα φιλικά προς το Ισραήλ αραβικά καθεστώτα που είχαν ή ετοιμάζονταν να συνάψουν συμφωνίες με το Τελ Αβίβ. Η επιχείρηση της 7ης Οκτώβρη του 2023 τίναξε στον αέρα τον ενταφιασμό της Πα-

λαιστίνης και τις Συμφωνίες του Αβραάμ. Αυτό που φυσικά δεν κατάφερε η 7η Οκτώβρη ήταν να διαγραφούν οι ναζιστικού χαρακτήρα σχεδιασμοί των φονιάδων του Ισραήλ. Είναι σχεδιασμοί που όσο προβάλλονται από τη σιωνιστική ηγεσία λόγω της αποθράυσής της και της αίσθησης υπεροχής που την διακατέχει το τελευταίο διάστημα, τόσο δημιουργούν αμηχανία στους Αμερικανούς και Ευρωπαίους προστάτες του κράτους-τρομοκράτη, διότι βγάζουν το φύλο συκής πίσω από το οποίο προσπαθούν να κρυφτούν για τους στόχους των ωμοτήτων που διαπράττει το Ισραήλ εδώ και πολύ καιρό. Όπως επισημαίνουν, όμως, ορισμένοι αναλυτές, παρά τις στρατιωτικές επιτυχίες που μπορεί να έχει το Ισραήλ, έχει ουσιαστικά ηττηθεί: έχει χάσει κάθε επίφαση δημοκρατικού κράτους παρά την πλύση εγκεφάλου των δυτικών ΜΜΕ, δεν μπορεί να παρέχει «ασφάλεια» βασισμένη σε ποτάμια αίματος και δημιουργεί με τις επιλογές του τους όρους για την καταστροφή του σιωνιστικού κράτους, ενός δηλαδή βάρβαρου στρατοκρατικού μηχανισμού αποικισμού, απαρτχάιντ, εκτοπισμού, διώξεων και δολοφονιών.

Ιμπεριαλιστικές ιεραρχίες και ανταγωνισμοί

Η αναβολή με εντολή Νετανιάχου της επίσκεψης του υπουργού Άμυνας στην Ουάσιγκτον, η μη απόφαση του συμβουλίου ασφαλείας του Ισραήλ «γιατί επίκειται συζήτηση με τις ΗΠΑ» και άλλα πολλά, δείχνουν πως ασκήθηκαν και συνεχίζουν να ασκούνται μεγάλες πιέσεις και

που είχαν σαν αποτέλεσμα ένα διαρκές μπρος πίσω της σιωνιστικής ηγεσίας. Οι ΗΠΑ αρχικά πίεσαν ασφυκτικά για να αποτρέψουν την άκρως τυχοδιωκτική σκέψη για χτύπημα των ιρανικών πυρηνικών εγκαταστάσεων. Η διοίκηση Μπάιντεν ανησύχησε, διότι αυτό δεν εκκινούνταν μόνο από το εσωτερικό της σιωνιστικής οντότητας, αλλά είχε υποστηρικτές και στις ΗΠΑ (Τραμπ). Στη συνέχεια, οι ΗΠΑ πίεσαν ώστε να βγουν από το κάδρο της επίθεσης και οι πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, μετά τις προειδοποιήσεις του Ιράν, ότι σε μια τέτοια περίπτωση η απάντησή του θα περιείχε χτύπημα των κρίσιμων πολιτικών υποδομών του Ισραήλ. Αυτό θα σήμαινε με τη σειρά του ότι θα πηγαίναμε προς μια ανεξέλεγκτη κατάσταση περιφερειακής σύρραξης, ενώ Αμερικάνοι αναλυτές παρομοίαζαν τις εξελίξεις αυτές σαν ντόμινο παρόμοιο με αυτό που οδήγησε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Με δεδομένο ότι η πυραυλική επίθεση του Ιράν κατέδειξε την τρωτότητα της δήθεν αδιαπέραστης ασπίδας, μια τέτοια προειδοποίηση από την πλευρά του Ιράν έγινε χαρτί στα χέρια των ΗΠΑ. Έτσι, μάλλον και για να δεσμεύσουν τη σιωνιστική ηγεσία, αμερικανικά ΜΜΕ «διέρρεαν» ότι οι ΗΠΑ «αντάλλαξαν» την «αυτοσυγκράτηση του Ισραήλ» στην επίθεσή του στο Ιράν, ώστε αυτή να μην περιλαμβάνει πυρηνικές και πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, με την προμήθεια από τις ΗΠΑ προς το Ισραήλ του προηγμένου συστήματος αντιπυραυλικής ασπίδας THAAD.

Στο όλο σκηνικό που στήνονταν, οι προειδοποιήσεις του Ιράν στα γειτονικά αραβικά κράτη πως κάθε διευκόλυνση στο Ισραήλ θα θεωρηθεί εχθρική ενέργεια που θα απαντηθεί με πλήγμα στις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις τους, οδήγησαν τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και το Κατάρ να κλείσουν τον εναέριο χώρο τους στο Ισραήλ και να κάνουν διάβημα προς την Ουάσιγκτον να συγκρατήσει το μαντρόσκυλό της.

Βέβαια και επειδή ακριβώς οι εξελίξεις έχουν μια δυναμική, θα ήταν αφελές να προεξοφλήσει κάποιος πριν πραγματοποιηθεί η επίθεση το πιθανό εύρος και κυρίως τις επιπτώσεις της. Έτσι κι αλλιώς, ακόμα και μια «συγκρατημένη» επίθεση συνιστά μια κλιμάκωση και μια πρόκληση από ένα κράτος που, με τις πλάτες των αφεντικών του, δολοφονεί ηγέτες, βομβαρδίζει περιοχές χωρών με τις οποίες δεν βρίσκεται επίσημα σε πό-

λεμο, και όλα αυτά σε μια περιοχή που φλέγεται και βράζει από τη σιωνιστική σφαγή σε Γάζα και Λίβανο.

Επιπλέον, μπορεί οι ΗΠΑ να μην θέλουν το άνοιγμα ενός δεύτερου μετώπου, αλλά είναι μέσα στις βλέψεις τους η χρησιμοποίηση της επιθετικής πολιτικής του Ισραήλ ενάντια σε Χεζμπολάχ-Λίβανο, ώστε να κλιμακώσουν την πίεση προς στην ιρανική ηγεσία και συνολικά το καθεστώς που δείχνει σημάδια αμφιταλάντευσης και με στόχο τον αναπροσανατολισμό του. Βάζοντας, έτσι, εμμέσως πλην σαφώς, υπό δοκιμασία τις σχέσεις του ιρανικού καθεστώτος με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα. Κάποιοι αναλυτές, πέρα από τους σιωνιστικούς υπολογισμούς που οδήγησαν στην εισβολή στον Λίβανο, συσχέτισαν την κίνηση αυτή του Ισραήλ με το γεγονός πως μέσα στον Σεπτέμβριο θα υπογράφονταν η συμφωνία στρατηγικής συνεργασίας Ιράν-Ρωσίας. Βέβαια, μια τέτοια προσπάθεια από την πλευρά ΗΠΑ-Ισραήλ μπορεί να γυρίσει μπουόμερανγκ και να επιταχύνει τη σύσφιξη των σχέσεων Ιράν-Ρωσίας/Κίνας. Ήδη γράφεται πως η Ρωσία έχει εξοπλίσει το Ιράν με S-400 και πως τον ισραηλινό στρατό τον περιμένουν πολλές εκπλήξεις, όταν επιτεθεί στην ιρανική επικράτεια. Ίδωμεν.

Δεν μπορούμε να μην υπογραμμίσουμε ξανά τον μεγάλο φόρο αίματος που ήδη πληρώνει ο λαός της Παλαιστίνης και τώρα και ο λαός του Λιβάνου, αλλά και την αύξηση των πολεμικών κινδύνων για όλους τους λαούς της περιοχής. Με τις πλάτες της «πολιτισμένης Δύσης», των ΗΠΑ και της ΕΕ, το πιο θεοκρατικό και ταυτόχρονα στρατοκρατικό κράτος στον κόσμο, το σιωνιστικό Ισραήλ, παράλληλα με την εισβολή στη γειτονική χώρα, επαναλαμβάνει στις πυκνοκατοικημένες γειτονίες της Βηρυτού και στα χωριά του Λιβάνου, τους ναζιστικού χαρακτήρα βομβαρδισμούς εναντίον αμάχων, σχολείων, νοσοκομείων και σπιτιών, που έχουν ήδη ισοπεδώσει τη Λωρίδα της Γάζας.

Από την άλλη και παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς, δεν μπορούμε επίσης παρά να υπογραμμίσουμε πως η παλαιστινιακή αντίσταση ξαναγεννιέται μέσα από τις στάχτες που αφήνουν τα ισραηλινά τανκς και αεροπλάνα, ενώ οι χιλιάδες μαχητές στον Λίβανο, παρά τα χτυπήματα που έχει δεχτεί η Χεζμπολάχ το τελευταίο διάστημα, αντιστέκονται ηρωικά, προξενώντας απώλειες στον σιωνιστή εισβολέα.

Η ενίσχυση της Ακροδεξιάς στην Ευρώπη δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο

Η Ακροδεξιά είναι μια διαρκώς ενισχυόμενη τάση στην Ευρώπη. Από το περιθώριο, πριν μερικές δεκαετίες, αποτελεί σήμερα τυπικό/άτυπο συστημικό διαχειριστή. Η ενίσχυσή της εδώ και δύο δεκαετίες περίπου, στις ισχυρές ευρωπαϊκές χώρες, διαμορφώνει μια νέα «κανονικότητα» στον χώρο του ευρύτερου ευρωπαϊκού συντηρητισμού.

Εκτός από τον «Βετεράνο» Όρμπαν στην Ουγγαρία, έχουμε στην Ιταλία κυβέρνηση, από το 2022, με πρωθυπουργό τη Μελόνι. Στην Ολλανδία, το κόμμα του Βίλντερς πήρε τελικώς πέντε από τα συνολικά 15 υπουργεία. Στη Γαλλία, η απογείωση του κόμματος της Λεπέν ανάγκασε τον πρόεδρο Μακρόν να προκηρύξει πρόωρες εκλογές. Στη Γερμανία, το AfD κατέχει τη δεύτερη θέση πίσω από το CDU/CSU. Στην Αυστρία, το FPÖ είναι πλέον το ισχυρότερο κόμμα.

Πρόσφατα στην Αυστρία, που διατηρεί μια ιδιότυπη μεταπολεμική ουδετερότητα, το «Κόμμα της Ελευθερίας» (FPÖ) κερδίζει τις εθνικές εκλογές, για πρώτη φορά από το 1945, αφήνοντας στη δεύτερη θέση, με μεγάλες απώλειες, το Λαϊκό Κόμμα (ÖVP) του καγκελάριου Νεχάμερ και στην τρίτη το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SPÖ). Είναι προφανές πλέον ότι σήμερα στην Ευρώπη της Μελόνι και του Βίλντερς, το FPÖ δεν μπορεί να θεωρηθεί «αυστριακή ιδιαιτερότητα». Η πορεία του, ωστόσο, είναι χαρακτηριστική. Παρότι ο ιδρυτής του είχε υπάρξει στέλεχος των SS, το κόμμα για μακρύ χρονικό διάστημα καταγραφόταν ως κεντρώο, αντιγράφοντας το πρότυπο του FDP στη Γερμανία. Στη συνέχεια μετακινήθηκε δεξιότερα, αφού οι διαδρομές, από το κέντρο στα δεξιά και τανάπαλιν, κοντύνουν συνεχώς!

Από το 1999, όταν για πρώτη φορά πήρε τη δεύτερη θέση, με ποσοστό 27%, ξεπερνώντας το δυνατό κόμμα της κεντροδεξιάς (ÖVP), έχει συγκυβερνήσει ως «μικρός» εταίρος δύο φορές, αφήνοντας όμως την καγκελαρία στο ÖVP. Τότε η ΕΕ επέβαλε στην Αυστρία «κυρώσεις» (χωρίς βέβαια ιδιαίτερο πρακτικό αντίκρισμα), επειδή παραβιάστηκε η «υγειονομική ζώνη» απέναντι στην ακροδεξιά. Σήμερα οι ενστάσεις στρέφονται κυρίως προς το πρόσωπο του ηγέτη του FPÖ, Κικλ, και όχι στο ίδιο το FPÖ, και οφείλονται στις γεωπολιτικές του τοποθετήσεις, που τον χαρακτηρίζουν «φιλορώσο».

Τα λεγόμενα συστημικά κόμματα εκτιμούν ότι η άνοδος της ακροδεξιάς είναι αποκλειστικά συγκυριακό φαινόμενο και ότι στη δυναμική αυτή συμβάλλει κυρίως η έλλειψη «ελκυστικών εναλλακτικών πολιτικών λύσεων» και η απουσία προσδοκιών του απλού κόσμου για επιστροφή στην «κανονικότητα», που υποχωρεί κάτω από το βάρος «κρίσιμων ζητημάτων»: οικονομική κρίση, προσφυγικό, πόλεμος στην Ουκρανία και λοιπές κρίσεις. Το ζήτημα, ωστόσο, δεν είναι να πείσουν τους ψηφοφόρους, αλλά να ικανοποιήσουν και τις ισχυρές οικονομικές ελίτ των χωρών τους.

Ωστόσο, πέρα από την ορατή πλευρά, υπάρχει και η αόρατη. Όπως το διατύπωσε πρόσφατα γερμανός ραδιοσχολιαστής: «*Η Εναλλακτική συγκυβερνά, μόνο που δεν το ξέρει!*»! Ή μήπως το ξέρει; Και άρα η ιδιότυπη συγκυβέρνηση είναι κοινό μυστικό, που δεν ομολογείται ανοικτά από κανέναν. Και πιθανά να μην αφορά μόνο την προσφυγική ατζέντα.

Στη Γαλλία είναι πιο φανερό: Ο τακτικός ελιγμός του προέδρου είναι ανεπίσημος. Αλλά για την ανοχή της κυβέρνησης Μπαρνιέ, από τη Λεπέν, κανείς δεν αμφισβητεί ότι υπάρχει παρασκηνιακή συμφωνία. Προηγήθηκε ο εξευγενισμός της Μελόνι στην Ιταλία. Σήμερα η Λεπέν, όπως ακριβώς η Μελόνι, έχει τοποθετηθεί ξεκάθαρα ότι δεν θα δημιουργήσει προβλήματα στη σταθερότητα της ευρωζώνης, καθώς και ότι δεν θα επιτρέψει διασάλευση της σταθερότητας από την... κοινωνική δυσάρεσκεια!

Παρά τη φραστική καταδίκη της Ακροδεξιάς από τα σημερινά συστημικά κόμματα, η πολιτική κατεύθυνσή τους στήνει γέφυρες στον ακροδεξιό χώρο, που με τις μεταλλάξεις του επιδιώκει να δείξει ένα «υπεύθυνο» και καθόλου αντισυστημικό πρόσωπο. Ωστόσο, η ευρωπαϊκή Ακροδεξιά δεν είναι ομοιογενής. Το ECR (Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές) και το ID (Ταυτότητα και Δημοκρατία) στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αντανάκλουν σοβαρές εσωτερικές διαφοροποιήσεις.

Αυτές οι διαφοροποιήσεις αποτυπώνουν γενικότερες, παλιές και νέες, αντιθέσεις στη ΕΕ: Βορράς-Νότος, σύμφωνα σταθερότητας, ακρίβεια, μεταναστευτικό και, βασικά, η σχέση με Ρωσία. Η ομάδα ECR τείνει προς τον ευρωσκεπτικισμό (που ξεθωριάζει), τον φιλονατοισμό και τον «οικονομικό φιλελευθερισμό», ενώ τα κόμματα της ομάδας ID είναι περισσότερο εθνικιστικά, τάσσονται κατά της «παγκοσμιοποίησης» και εκφράζονται φιλορωσικά.

Πολλοί αναλυτές προτάσσουν το μεταναστευτικό ως κύριο λόγο για την άνοδο της Ακροδεξιάς πανευρωπαϊκά. Προφανώς και συγκεντρώνει υψηλά ποσοστά σε κάποιες χώρες όπως π.χ. στη Γερμανία και την Αυστρία. Σε άλλες, όμως, κυριαρχεί η οικονομική κρίση και οι συνέπειές της (ακρίβεια, υποασφάλιση, ανεργία), ορίζοντας και τις πραγματικές απειλές για το σύστημα συνολικά. Σε μια Ευρώπη με συνεχόμενες κρίσεις, η δεξιά μετατόπιση προβάλλει μονόδρομος! Δεν υπάρχει σήμερα αξιόπιστη πρόταση κυβερνητικής διαχείρισης που να μην επενδύει στον φόβο και στη γενικότερη αναδίπλωση. Το «πολιτικό κόστος» παίρνει άλλα χαρακτηριστικά.

Έτσι, στην «προσέγγιση» Μακρόν-Λεπέν υπάρχει μία και μόνο μία υπαρξιακή απειλή για τη χώρα. Όχι απλά το πρώτο σε ψήφους Λαϊκό Μέτωπο, με προεξάρχουσα την «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν, αλλά αυτό που μπορεί να υποδηλώσει αυτή η εξέλιξη ως προοπτική για τα εργατικά λαϊκά στρώματα, που καθημερινά ωθούνται σε καταστάσεις πλήρους ανέχειας.

Η εκλογική άνοδος της Ακροδεξιάς και η ενδυνάμωση αυτής της τάσης πρέπει να αναζητηθεί στις ασκούμενες πολιτικές, που υιοθετούν την πολιτική ατζέντα του χώρου που υποτίθεται ότι μάχονται. Τα κόμματα εξουσίας, ορίζοντας ως ένα νευραλγικό σημείο τη στάση τους

απέναντι στους πρόσφυγες, θέτουν πρακτικά εκτός λειτουργίας το περιβόητο σύμφωνο Σένγκεν, πράγμα που με τη σειρά του σηματοδοτεί αυτή την αναδίπλωση. Στον κοινό παρονομαστή της άκρατης επίθεσης στα εργατικά λαϊκά στρώματα προστέθηκε, στο φόντο του πολέμου στην Ουκρανία, ένας εξίσου αμετρίαστος милитаризм, ελπίζοντας με αυτόν να ανοίξουν και οι «δουλειές» για τις μεγάλες ευρωπαϊκές πολεμικές βιομηχανίες.

Η νέα Κομισιόν είναι, κατά τα φαινόμενα, το πρώτο μεγάλο πείραμα της συνεργασίας Δεξιάς και Ακροδεξιάς. Το πιο μεγάλο βήμα το έκανε η Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, προερχόμενη από το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, φον ντερ Λάιεν, στη συγκρότηση του νέου Σώματος των Επιτρόπων.

Είναι φανερό πως η στροφή προς την Ακροδεξιά και η ανάδειξή της σε δυναμικό διεκδικητή της εξουσίας δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο και διαμορφώνει ένα πλαίσιο με ευρείες και μόνιμες συνέπειες. Μπορεί να ευνοείται από ένα περιβάλλον σε κρίση και τα αίτια αυτής της στροφής να είναι ποικίλα και πολυσύνθετα με κυρίαρχο την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος, αλλά έχουν γνωστή αφετηρία. Είναι η απαίτηση για απαντήσεις σε ζητήματα στρατηγικού προσανατολισμού των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που τα όζυνε η εισβολή της Ρωσίας στη Ουκρανία. Ο δεξιός ριζοσπαστισμός που απαιτούν οι αστικές τάξεις των ηγετικών δυνάμεων της Ευρώπης θα ενισχύουν τη δυναμική της Ακροδεξιάς με όλες τις μεταλλάξεις της.

Η σύγκυση των ευρωπαϊκών συστημικών κομμάτων (αλλά και των αντισυστημικών) απεικονίζει τις τεκτονικές μετατοπίσεις στους παγκόσμιους συσχετισμούς και στα όσα αστάθμητα συνεπάγονται και αντανάκλουν την παραζάλη των ιμπεριαλιστών της ΕΕ, που προκαλεί η παρόξυνση του ανταγωνισμού των βασικών «παικτών».

Υ.Γ. Πέρα από την αυτονομία που έχει το ζήτημα σε ό,τι αφορά την Ευρώπη, είναι πρόδηλο πως υπάρχει σχέση συγκοινωνούντων δοχείων τόσο με τις πολιτικές εξελίξεις στις ΗΠΑ όσο, και γενικότερα, με τις εξελίξεις στα πλαίσια του Δυτικού μπλοκ. Αυτό, ωστόσο, απαιτεί μια γενικότερη προσέγγιση.

28η Οκτωβρίου 1940

Το ΟΧΙ των αστών και το ΟΧΙ του λαού και των κομμουνιστών

Η 28η Οκτωβρίου καθιερώθηκε ως η εθνική επέτειος που ο δικτάτορας Μεταξάς είπε το «περήφανο» ΟΧΙ στο τελεσίγραφο του ιταλού πρέσβη Ε. Γκράτσι για κατάληψη και χρήση από την Ιταλία στρατηγικών σημείων ελληνικού εδάφους και υποδομών. Στόχος, όπως λέχθηκε, ήταν να μην επιτραπεί στα αγγλικά στρατεύματα να χρησιμοποιήσουν το ελληνικό έδαφος σε μια πιθανή πολεμική σύγκρουση με την Ιταλία.

Ας αντιπαρέλθουμε το γεγονός, που δικαίως υποστηρίζεται από ορισμένες πλευρές, ότι δεν επρόκειτο περί τελεσιγράφου αλλά περί μιας γνωστοποίησης της επίθεσης της γειτονικής χώρας μέλους του φασιστικού Άξονα. Ας προσπεράσουμε επίσης το γεγονός ότι η πρώτη απάντηση του Μεταξά δεν ήταν ακριβώς το «ΟΧΙ» αλλά μια πικρή διαπίστωση «ώστε, έχουμε πόλεμο».

Η ουσία του ζητήματος βρίσκεται αλλού. Όλα τα ιστορικά δεδομένα, οι καταγραφές στα ημερολόγια των άμεσα εμπλεκομένων αλλά και οι δηλώσεις πρωταγωνιστικών παραγόντων δείχνουν ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να συμφωνήσει με τις αιτιάσεις των Ιταλών για πολλούς λόγους.

Πρώτον, όπως και ο ίδιος ο Μεταξάς έχει παραδεχτεί, μια πιθανή κατάληψη εδαφών της Ελλάδας από το στρατό του Μουσολίνι θα είχε ως αποτέλεσμα μια τριχοτόμηση της χώρας, αφού ήταν δεδομένη και η εισβολή της Βουλγαρίας από τα βορειοανατολικά και η κατάληψη του νότου από την Αγγλία.

Εξάλλου, παρά τα χτυπήματα από τη δικτατορία που είχε δεχτεί το εργατολαϊκό κίνημα, η εξέγερση του λαού στην περίπτωση υποταγής του Μεταξά ήταν κάτι περισσότερο από πιθανή.

Ο βασικότερος, όμως, λόγος έχει να κάνει με τη θέση της Ελλάδας σε διεθνές επίπεδο, την οικονομική και πολιτική εξάρτησή της κυρίως από την Μ. Βρετανία αλλά και ΗΠΑ, Γαλλία. Το ελληνικό κεφάλαιο από την ίδρυση ακόμα του κράτους είχε αναπτύξει στενούς δεσμούς εξάρτησης με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό. Ο ίδιος ο βασιλιάς Γεώργιος Β', που ήταν ο αρχηγός του Στρατού και ένα σημαντικό κέντρο εξουσίας, ήταν σαφώς υπέρ των Άγγλων. Έτσι, παρά την ιδεολογική ταύτιση του καθεστώτος με τις φασιστικές δυνάμεις, παρά το θαυμασμό του Μεταξά προς τον Μουσολίνι, παρά τις οικονομικές σχέσεις που είχαν αναπτύξει με τη Γερμανία από ένα μέρος της ελληνικής αστικής τάξης, θα ήταν αδύνατο να γίνει αποδεκτή η απόφαση της Ιταλίας να καταλάβει ελληνικό έδαφος και να προσχωρήσει έτσι η Ελλάδα στο στρατόπεδο του Άξονα. Η εμπειρία του ναυτικού αποκλεισμού από τους Άγγλους στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και η τραγική έλλειψη τροφίμων που επέφερε ήταν σχετικά νωπή.

Η ελληνική πλευρά στο μόνο που μπορούσε να ελπίζει ήταν μια πολύ σύντομη στρατιωτική αντιπαράθεση με την Ιταλία, που θα κατέληγε γρήγορα σε υποχώρηση και κάποιον συμβιβασμό. Άλλωστε, ο ίδιος ο Μεταξάς παραδέχτηκε ότι είχε μπει στη διαδικασία διαπραγμάτευσης με τις δυνάμεις του Άξονα, ώστε να αποφευχθεί ο πόλεμος αλλά - πάλι κατά τον ίδιο - οι απαιτήσεις τους ήταν υπερβολικές και τέτοιες που καθιστούσαν αδύνατη ακόμα και τη μελλοντική ύπαρξη της χώρας. Αν πραγματικά ήθελε να αντιπαρατεθεί με τους Ιταλούς,

η αφορμή είχε δοθεί δύο μήνες νωρίτερα, με τον τορπιλισμό της «Έλλης» στην Τήνο από ιταλικό υποβρύχιο, πράξη στην οποία η ελληνική ηγεσία δεν απάντησε. Για ποιο περήφανο ΟΧΙ μιλάμε λοιπόν; Περισσότερο θα ταίριαζε να πούμε ότι ο δικτάτορας, με βαριά καρδιά, αναγκάστηκε να κηρύξει επιστράτευση και να μπει σε έναν πόλεμο που προσδοκούσε να είναι σύντομος.

Αντίθετα, ο ελληνικός λαός από την πρώτη στιγμή έδειξε τη διάθεσή του να υπερασπιστεί την πατρίδα. Στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις πραγματοποιήθηκαν τεράστιες διαδηλώσεις, την ώρα που υπήρχαν απαγορεύσεις για τις όποιες δημόσιες λαϊκές εκδηλώσεις. Μάλιστα στις 29 Οκτωβρίου ο Μεταξάς έγραψε στο ημερολόγιό του «Με ανησυχία η υπεραισιόδοξος Κοινή Γνώμη», παραδεχόμενος ουσιαστικά το υψηλό φρόνημα του λαού σε αντίθεση με το δικό του. Και για να προλάβει δυσάρεστες εξελίξεις, στις 31/10/1940 δημοσιεύει Διάταγμα που απαγόρευε τη συγκρότηση εθελοντικών αντιστασιακών ομάδων.

Το ΚΚΕ είχε δεχτεί ισχυρά πλήγματα όλο το προηγούμενο διάστημα από την τρομοκρατία και την καταστολή του καθεστώτος. Όταν η Ιταλία επιτέθηκε, χιλιάδες κομμουνιστές βρίσκονταν στις φυλακές και τις εξορίες. Ανάμεσά τους ήταν σχεδόν όλη η ηγεσία του κόμματος. Επίσης, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Κ. Μανιαδάκης κατάφερε να δημιουργήσει την «Προσωρινή Διοίκηση» και να εμφανίζεται αυτή ως η καθοδήγηση του ΚΚΕ. Παράλληλα, λειτουργούσε και η λεγόμενη «Παλιά Κεντρική Επιτροπή» με κάποια παλιά στελέχη του κόμματος, που όμως δεν είχε ιδιαίτερη απήχηση.

Σ' αυτή τη δύσκολη συγκυρία, πρώτοι οι ακροναυπλιώτες φυλακισμένοι, με επιστολή τους, ζήτησαν στις 29 Οκτωβρίου από την κυβέρνηση να ελευθερωθούν και να σταλούν στο Μέτωπο για να υπερασπιστούν την πατρίδα. Η κυβέρνηση, όμως, ζήτησε από τους κομμουνιστές δηλώσεις μετάνοιας ως απαραίτητο όρο για την απελευθέρωσή τους, κάτι που αυτοί αρνήθηκαν. Λίγες μέρες αργότερα και ο ίδιος ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδης, έστειλε από τις φυλακές

της Κέρκυρας το περίφημο «Ανοιχτό Γράμμα προς το λαό της Ελλάδας» με το οποίο καλούσε το λαό να πολεμήσει ενάντια στο φασισμό και την υποδούλωση, την τιμή και την εθνική ανεξαρτησία, «για μια καινούρια Ελλάδα της δουτιάς, της λευτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση, μ' ένα πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό».

Η απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης ήρθε λίγους μήνες αργότερα, όταν παρέδωσε τους εξόριστους και φυλακισμένους κομμουνιστές στους κατακτητές. Η συνέχεια βέβαια είναι γνωστή. Πολλά από τα ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ κατάφεραν να αποδράσουν και πολύ σύντομα θα ιδρυθεί το ΕΑΜ, η ΕΠΟΝ και ο ΕΛΑΣ. Μέσα από αυτές τις μαζικές οργανώσεις οι κομμουνιστές θα δώσουν μάχες και θα προσφέρουν το αίμα τους, ακόμα και τη ζωή τους, για τη λευτεριά.

Αντίθετα, η αστική τάξη βρέθηκε διχασμένη. Ένα μέρος της (αγγλόφιλο) άρπαξε τον όποιο πλούτο είχε καταφέρει να αποσπάσει από το λαό και αναχώρησε εγκαίρως για το Κάιρο και το Λονδίνο. Το άλλο τμήμα της (γερμανόφιλο), συγκροτώντας τις κατοχικές δωσίλογες κυβερνήσεις, συνέχισε την αφαίμαξη του λαού μέσα από τον μαυραγοριτισμό και την ανάπτυξη πιο σφικτών οικονομικών σχέσεων με τους Γερμανούς. Ο μηχανισμός που δημιούργησε αυτό το κομμάτι (Χωροφυλακή, Τάγματα Ασφαλείας, γερμανόφιλες ένοπλες οργανώσεις) αξιοποιήθηκε από τους Άγγλους μετά την απελευθέρωση για τη διατήρηση της αστικής εξουσίας και την πρόσδεση της Ελλάδας στο δυτικό ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο.

Ξαναγυρνώντας στην 28η Οκτώβρη 1940 και παρά τη δεδομένη ηττοπάθεια της πολιτικής ηγεσίας και την άρνηση της ελληνικής κυβέρνησης να δώσει πραγματική και σκληρή μάχη με τους Ιταλούς, ο λαός, με απaráμιλλο ενθουσιασμό, συμμετείχε μαζικά στον αγώνα. Η ανοργανωσιά του κράτους, που φάνηκε από την πρώτη στιγμή, αντισταθμίστηκε με τη γενική κινητοποίηση και τη δημιουργία του Μετώπου στην Πίνδο. Οι γυναίκες της Πίνδου, περπατώντας ατελείωτες ώρες μέσα στα χιόνια, αναπλή-

ρωσαν το τεράστιο κενό σε μεταφορικά μέσα και ο κόσμος που έμεινε στις πόλεις έστειλε ό,τι μπορούσε από τρόφιμα, κουβέρτες, υπόδηση και ρουχισμό στους φαντάρους που πολεμούσαν στην πρώτη γραμμή. Την ίδια ώρα ο Αρχιστράτηγος και μετέπειτα πρωθυπουργός Αλ. Παπάγος έδινε οδηγίες στον επιτελάρχη του λέγοντας ότι «θα ρίξω μερικές τουφεκίες διά την τιμήν των όπλων» (Λιναρδάτος). Ο ίδιος ο Μεταξάς στις 30/10/1940 είχε δηλώσει στους δημοσιογράφους ότι ο λαός οφείλει να πολεμήσει αλλά «χωρίς καμμίαν ελπίδα νίκης» (Χατζής).

Το αποτέλεσμα της παλλαϊκής συστράτευσης ήταν οι εκπληκτικές νίκες επί του ιταλικού στρατού στην Πίνδο και στα βουνά της Αλβανίας. Ήταν η πρώτη ήττα που δέχτηκαν οι δυνάμεις του Άξονα. Τότε άρχισαν να ξεφυτρώνουν σοβινιστικές και εθνικιστικές φωνές που καλούσαν σε κατάληψη μέρους της Αλβανίας. «Η Κορυτσά ξαναγυρίζει στη μητέρα Ελλάδα» και «Η πρώτη ελληνική πολιτεία της Βορείου Ηπείρου λευτερώθηκε» ήταν κάποια από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων στα τέλη Νοέμβρη του 1940. Τα λέγανε αυτοί που, αντί να βρεθούν στο Μέτωπο, είχαν συγκεντρωθεί στα επιτελεία και γιόρταζαν τις νίκες. Ακόμα και ο στρατηγός Τσολάκογλου, ο μετέπειτα δωσίλογος πρωθυπουργός, διαπίστωνε αυτή την τακτική των γόνων των «καλών οικογενειών» που δεν υπηρετούσαν σε μάχιμα τμήματα.

Είναι σίγουρο, λοιπόν, ότι το πραγματικό ΟΧΙ δεν το είπε ο Μεταξάς αλλά ο ίδιος ο ελληνικός λαός στα βουνά της Αλβανίας αλλά και τα επόμενα χρόνια της γερμανικής κατοχής σε όλη την Ελλάδα. Άλλο τόσο είναι σίγουρο ότι, αν αφήσει ο λαός την αστική τάξη να υπερασπιστεί την πατρίδα, μόνο δεινά θα πρέπει να περιμένει.

Σ.Σ.

Πηγές

Θ. Χατζής, «Οι ρίζες της Εθνικής Αντίστασης», εκδ. Φιλίστωρ

Σ. Λιναρδάτος, «Ο Ιωάννης Μεταξάς και οι μεγάλες δυνάμεις», εκδ. Προσκήνιο

σχολια

Μουσική

Τα μέλη του μουσικού συγκροτήματος Grup Yorum, η Sena Erkoç και ο Umut Gültekin, υπήκοοι χώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού κρατήθηκαν σε αίθουσα transit του αεροδρομίου Χανίων, τελικώς απελάθηκαν, καθώς κρίθηκαν «επικίνδυνοι για την ασφάλεια του ελληνικού κράτους» και συμπεριλήφθηκαν σε μια «λίστα ανεπιθύμητων». Η μουσική σκεπάζει τον ήχο των όπλων.

Μπάλα

Η Παγκόσμια Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου αρνείται να λάβει απόφαση επί του αιτήματος της Παλαιστινιακής Ομοσπονδίας για αποβολή των Ισραηλινών από τις διεθνείς διοργανώσεις. Μαζί με τις βόμβες μια μπάλα δώρο.

Επιχειρήσεις

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός, Μπενιαμίν Νετανιάχου, κατά τη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου ζήτησε να αλλάξει το όνομα επιχειρήσεων των IDF από «Σιδερένια Σπαθιά - Iron Swords» σε «Πόλεμο της Αναγέννησης». Επιστροφή στον μεσαιώνα.

Ανάγκες

«Τους τελευταίους μήνες γίνεται μια μεγάλη μεταρρύθμιση και εκσυγχρονισμός της Ελληνικής Αστυνομίας, ώστε να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες και τις κοινωνικές και τις εθνικές και τις τεχνολογικές, αλλά και οι πολίτες να αισθάνονται ασφαλείς, οι αστυνομικοί να είναι κοντά στους πολίτες και κάθε μέρα όλο και περισσότερο να προάγεται το αίσθημα ασφάλειας», τόνισε ο υπουργός Μιχάλης Χρυσόχοϊδης. Όπως στο ΑΤ Ομονοίας.

Θόλος Ι

«Σε λίγο καιρό εδώ θα βρίσκονται τα F-35 με τα ελληνικά χρώματα. Με τη δημιουργία του αντιαεροπορικού και του anti-drone θόλου που έχω προαναγγείλει, η Ελλάδα αποκτά άλλες δυνατότητες», τόνισε ο υπουργός Εθνικής Άμυνας, Ν. Δένδιας. Θολή ειρήνη.

Γραμμές

Παράνομη κρίθηκε από τη Δικαιοσύνη η 24ωρη απεργία που είχε εξαγγείλει για την Πέμπτη 10 Οκτωβρίου, η Πανελλήνια Ένωση Προσωπικού Έλξης (ΠΕΠΕ). Κατά της απεργίας είχε προσφύγει, για άλλη μια φορά, η Hellenic Train, προκειμένου να μην πραγματοποιηθεί η κινητοποίηση. Τα δρομολόγια στο σιδηροδρομικό δίκτυο πραγματοποιήθηκαν και στις γραμμές του Μετρό.

Ασκήσεις

Τη διεξαγωγή του προγράμματος «Steadfast Noon» το οποίο θα περιλαμβάνει τη συμμετοχή 60 αεροσκαφών από χώρες του NATO και την εφαρμογή πυρηνικών ασκήσεων, ανακοίνωσε ο γενικός γραμματέας του NATO, Μαρκ Ρούτε. Πυρηνικός θόλος.

ΟΗΕ

Δύο ισραηλινά τανκς κατέστρεψαν την κύρια πύλη της βάσης που βρίσκονται οι ειρηνευτικές δυνάμεις του ΟΗΕ στον Λίβανο (UNIFIL) και εισέβαλαν στον χώρο. Υπήρχαν πληροφορίες ότι κρύβονταν μαθητές.

Θόλος II

Ο κ. Δένδιας τόνισε επίσης πως «η πρόκληση της αποτροπής στο Αιγαίο δεν αντιμετωπίζεται μόνο με πολεμικά πλοία ή μαχητικά αεροσκάφη. Πρέπει να αντιμετωπιστεί και με πυραυλικά συστήματα εγκατεστημένα στα πολλά νησιά της ελληνικής επικράτειας. Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να επιτύχουμε την απόλυτη δυνατότητα αποτροπής τόσο στη θάλασσα όσο και στον αέρα». BombBNB.

Το ψέμα κινεί τον κόσμο τους

Δεν είναι να πιστεύεις λέξη από όσα λένε οι «αξιολάστοι» εκπρόσωποι των εξουσιών, του «νόμου και της τάξης» του κεφαλαίου, του «πνεύματος και των γραμμάτων» της υποταγής και, κυρίως, τα όσα λένε τα μιντιακά φερέφωνα τους. Ακόμη κι η παραμικρή αλήθεια που ξεστομίζουν, κρύβει ένα πελώριο ψέμα.

Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης έχει στο αίμα του το ψέμα. Η εξαπάτηση συγκροτεί το DNA του. Με απαρχή την εξαπάτηση που συντελείται στη σφαίρα της παραγωγής και αναπαραγωγής του. Τη δικαιολόγηση της αρπαγής της υπεραξίας, του κοινωνικού πλεονάσματος σαν νόμιμο και δίκαιο κέρδος του καπιταλιστή-ληστή, ως «ιδιοκτήτη» μέσων παραγωγής και εμπορευμάτων, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου-εμπόρευμα. Η συνδρομή της «θείας πρόνοιας» ενισχύονταν ή εξασθενούσε κατά καιρούς. Το ίδιο και η ένταση της βίας που χρησιμοποιούνταν όταν αποκαλύπτονταν η απάτη. Το μοτίβο, ωστόσο, παραμένει ίδιο.

Σε αυτό το κοινωνικό πλεόνασμα αναφέρθηκε πρόσφατα ο υπουργός της οικονομίας των κεφαλαιοκρατών, Κ. Χατζηδάκης, καθώς ανέλυε το «σοβαρό», το «μετρημένο» πρόγραμμα των «μικρών ελλειμμάτων», των «λογικών πρωτογενών πλεονασμάτων» και των «σημαντικών μειώσεων του δημόσιου χρέους». Το χρέος, ως γνωστόν, ανήκει στην κοινωνία. Τα δε πρωτογενή πλεονάσματα ανήκουν στον κύριο Χατζηδάκη!

Συνεπώς, αν έχουμε ύφεση, θα παραμένουν σταθερές οι κοινωνικές δαπάνες. Αντίθετα, αν έχουμε ανάκαμψη και ανάπτυξη (λέμε τώρα), οι κοινωνικές δαπάνες θα μένουν και πάλι σταθερές. Για να «έχουμε» και να μη δίνουμε γενικώς, όπως και να 'ναι οι καιροί. Σταθερότητα στη φτώχεια, το καλύτερο σενάριο! «Αντικυκλική πολιτική» ονομάζεται αυτή η απάτη και σταθερότητα δαπανών βάσει μακροπρόθεσμων προοπτικών της οικονομίας. Τις οποίες προοπτικές, προφανώς, θα προβλέπει ο Κ. Χατζηδάκης, η «φύλο στον άνεμο» κυβέρνησή του και η αλά καρτ αστική τάξη. Με το μενού να ορίζεται από του Ευρωπαϊκού και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Κυβερνητικός σχεδιασμός είναι ο... μη σχεδιασμός των κοινωνικών δαπανών. Μαζεύουμε γενικώς για

να «έχουμε». Για να τα δίνουμε σχεδιασμένα στα εγχώρια και ξένα αφεντικά και εμείς να ακούμε μονάχα για αυξήσεις της δεκάρας. Κι όταν ο «μη σχεδιασμός» αποτύχει, θα φταίει ο «λαϊκισμός» και οι φωνασκίες των «παραβατικών».

Κι αφού έπεσε η λέξη «παραβατικότητα», θυμίζουμε και μια άλλη εξαπάτηση των ημερών, με τίτλο «νεανική παραβατικότητα». Ο κατ' ευφημισμό υπουργός Δικαιοσύνης, Γ. Φλωρίδης, νομοθετεί την κράτηση ανηλίκων και των γονέων τους που τα παραμελούν (ας μη χωρίζουμε τις οικογένειες). Προηγούμενα, ο πρώην, επίσης κατ' ευφημισμό, υπουργός Εργασίας Αδ. Γεωργιάδης, νομοθετούσε τη 13ωρη εργασία των... γονέων. Όσο για τη διαβόητη «αύξηση» της νεανικής παραβατικότητας και την «έκρηξη» της βίαιης των ανηλίκων, αν δούμε τα στοιχεία (της ΕΛΣΤΑΤ) με μια... ανεπιτήρητη για τους τρομολόγους ψυχραιμία, τότε, θα δούμε ότι, μετά από μια κάμψη λόγω πανδημίας, έχουμε αύξηση των κρουσμάτων το 2023 στα επίπεδα του... 2019. Καλλιεργούμε, δηλαδή, φόβο για να πουλάμε «ασφάλεια». Αν, τώρα, η βία του 2024 είναι πιο... βίαιη από αυτή του 2019, ας ρίξουμε μια ματιά στη βία των ενήλικων «αφεντικών», με αποκορύφωμα τα όσα συμβαίνουν στη Γάζα ή την Ουκρανία. Με την εξαπάτηση των μαζών να κορυφώνεται, επίσης. Θα τρίζουν από συγκίνηση τα κόκκαλα του Γκέμπελς.

Ένας χρόνος μετά την ηρωική έξοδο των δυνάμεων της Αντίστασης (και όχι μόνο της Χαμάς) από το παλαιστινιακό «Μεσολόγγι», τη μεγαλύτερη και μακροβιότερη φυλακή του κόσμου, ξεχύθηκαν οι «δημοσιογραφικές αναφορές» από τους πλημμυρισμένους ολόνομους της εξουσίας. Με τη Γάζα σχεδόν ολοκληρωτικά ισοπεδωμένη, τους επιζήσαντες του ολοκαυτώματος Παλαιστίνιους σε ακραία πείνα (στην εποχή του λίθου, όπως είχε υποσχεθεί να επαναφέρει το Βιετνάμ Αμερικανός στρατηγός), το παγκόσμιο «γκεμπελιστικό δίκτυο πληροφόρησης» υπενθύμιζε «το μακελειό της Χαμάς, που πυροδότησε έναν πόλεμο βυθίζοντας την «ειρηνική» Μ. Ανατολή στον ανείπωτο πόνο». Όλοι πονούν εξίσου στη Μ. Ανατολή μετά το «μακελειό της Χαμάς», που εισέβαλε... στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. «Σκοτώνοντας αδιακρίτως, κακοποιώντας και βιάζοντας (στα αποκεφαλισμένα μωρά δεν ξανα-

αναφέρθηκαν) νέους ανθρώπους που απλά χόρευαν για την ειρήνη».

Ωστόσο, η λογοκρισία του κράτους του Ισραήλ δεν πρόλαβε να φимώσει όλη την αλήθεια. Πολλά βίντεο και μαρτυρίες από τους ίδιους τους Ισραηλινούς, που λογοκρίθηκαν αργότερα, απέδειξαν πως πολλοί Ισραηλινοί σκοτώθηκαν από τον ισραηλινό στρατό και τις δυνάμεις ασφαλείας, μέσα στον γενικό χαμό της σύγκρουσης, σύμφωνα με ρεπορτάζ στις ισραηλινές εφημερίδες Yedioth Ahronoth και Haaretz. Οι παλαιστίνιοι μαχητές δεν γνώριζαν καν για το επίμαχο φεστιβάλ. Η Yedioth Ahronoth ανέφερε πως ο ισραηλινός στρατός, για να αποτρέψει περαιτέρω διεισδύσεις από τη Γάζα και για να αποφύγει την αιχμαλωσία Ισραηλινών από τους παλαιστίνιους μαχητές, χτύπησε πάνω από 300 στόχους στις περιοχές γύρω από τη Λωρίδα της Γάζας. Άλλες ισραηλινές μαρτυρίες επιβεβαίωσαν πως ο ισραηλινός στρατός κατοχής βομβάρδισε σπίτια στους ισραηλινούς εποικισμούς, όπου βρίσκονταν παλαιστίνιοι μαχητές και Ισραηλινοί, σε μια καθαρή εφαρμογή της διαβόητης «Οδηγίας Χάνιπαλ» του ισραηλινού στρατού περί «αποτροπής σύλληψης ομήρων ακόμη και με κόστος τον θάνατο αμάχων» για την αποφυγή ανταλλαγής αιχμαλώτων με την Παλαιστινιακή Αντίσταση. Εξάλλου, οι ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις ισοπεδώνουν τη Γάζα χωρίς να υπολογίζουν τους Ισραηλινούς ομήρους, απέναντι στους οποίους η συμπεριφορά της Παλαιστινιακής Αντίστασης προσεγγίζει περισσότερο τις υποτίθεται «δυτικές ανθρωπιστικές αξίες» από ότι το κράτος του Ισραήλ. Ποιοι, τελικά, είναι οι «αιμοσταγείς αγιατολάδες»;

Ο πόλεμος δεν είναι μια... παρτίδα σκάκι, όπως τον παρουσιάζουν οι «διανοούμενοι» των πολεμοχαρών. Μετά από 75 χρόνια αδιάκοπης κατοχής και μαρτυριών και 30 χρόνων βρετανικής αποικιοκρατίας, μετά από την... επιτυχία όλων των «ψεύτικων διαπραγματεύσεων» και την αποτυχία της «ειρηνικής» Αντίστασης που καταπνίγηκε στη βία, τι έπρεπε να κάνει ο παλαιστινιακός λαός για να απελευθερωθεί; Επέλεξε τα όπλα αντί για τις αλυσίδες.

Η αλήθεια βρίσκεται πάντα στη μεριά των καταπιεσμένων. Κι όπως είναι το ψέμα όπλο των καταπιεστών, είναι η σημαία της αλήθειας το όπλο των καταπιεσμένων.

προσεγγίσεις